

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

**КВАЛІФІКАЦІЙНИЙ
ІСПИТ АДВОКАТА:
доступ до майбутньої професії**

•

ПИСЬМОВИЙ ІСПИТ

Навчальний посібник

ІЄ ПРАВОВА
ЄДНІСТЬ
РЕДАКЦІЯ
ЮРИДИЧНИХ
ВИДАНЬ

Київ • 2017

УДК 347.965.2(477)(07)
ББК 67.9(4Укр)7я7
К32

*Рекомендовано до друку кафедрою правосуддя
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
(протокол № 16 від 22.06.2016 р.)*

Рецензенти:

Вільчик Т. Б. – доктор юридичних наук, доцент кафедри організації судових та правоохоронних органів Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, адвокат, член Науково-консультативної ради Національної асоціації адвокатів України;

Гловюк І. В. – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри кримінального процесу Національного університету «Одеська юридична академія»;

Гетманцев Д. О. – доктор юридичних наук, професор кафедри фінансового права Київського національного університету імені Тараса Шевченка, адвокат;

Захарова О. С. – кандидат юридичних наук, доцент кафедри правосуддя Київського національного університету імені Тараса Шевченка, адвокат.

Авторський колектив:

Кучинська О. П. – д-р. юрид. наук, проф.; **Яновська О. Г.** – д-р. юрид. наук, проф., адвокат; **Крукевич О. М.**

К32 Кваліфікаційний іспит адвоката: доступ до майбутньої професії :
письмовий іспит : навч. посіб. / за ред. д-ра юрид. наук, проф.
О. П. Кучинської; д-ра юрид. наук, проф. М. А. Погорецького; д-ра юрид.
наук, проф. О. Г. Яновської. – К.: Алерта, 2017. – 172 с.

ISBN 978-617-566-406-3

Навчальний посібник розроблено колективом авторів з урахуванням Програми складання кваліфікаційного іспиту в новій редакції, затвердженій рішенням Ради адвокатів України від 26 лютого 2016 р. № 68, а також чинного законодавства України.

Посібник розраховано на широке коло осіб, у тому числі осіб, які готуються до складання кваліфікаційного іспиту для отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, студентів юридичних спеціальностей, юристів і всіх, хто цікавиться правом.

УДК 347.965.2(477)(07)
ББК 67.9(4Укр)7я7

ISBN 978-617-566-406-3

© Авторський колектив, 2016
© Видавництво “Алерта”, 2017

РОЗДІЛ І

СКЛАДАННЯ ЦИВІЛЬНИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ДОКУМЕНТІВ

1. Заява про забезпечення позову або заява про забезпечення доказів у цивільній справі

До: Роменського міськрайонного суду
Сумської області
42000, Сумська обл., м. Ромни, вул. Соборна, 12
Позивач: Хурган Світлана Василівна
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач: Хурган Андрій Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Справа № 585/955/15-ц

Заява про забезпечення позову

У провадженні Роменського міськрайонного суду Сумської області знаходиться цивільна справа № 585/955/15-ц за позовом до Хурган А.І. про поділ спільного майна подружжя.

Спільним сумісним майном із відповідачем є нерухоме майно – квартира, яка розташована за адресою: Сумська область, м. Ромни, вул. Соборна, 20/83.

Зазначена квартира була придбана за договором купівлі-продажу квартири за 120 000 грн (сто двадцять тисяч гривень) спільно разом із відповідачем та оформлена відповідачем на себе – 11.10.2008 р. Даний договір був посвідчений приватним нотаріусом Роменського міського нотаріального округу Потаповим В.В. та зареєстровано в реєстрі за № 1111. Правовстановлюючий документ, а також інші документи на даний час знаходяться у відповідача.

Наразі існує досить висока ймовірність того, що відповідач може в будь-який момент здійснити відчуження спірного майна, що може значно утруднити або взагалі зробити неможливим виконання рішення суду, оскільки відповідачем на сьогоднішній день вже було здійснено відчуження спільного майна, а саме: автомобіль марки Mazda 3, № кузова VIN TEAG55U55sdf23124, що був придбаний нами у шлюбі, було продано брату відповідача без отримання моєї згоди. Підтвердженням факту продажу відповідачем вказаного автомобіля є Договір № 2222 від 12.03.2015 р., який знаходиться у матеріалах судової справи.

Забезпечення позову допускається на будь-якій стадії розгляду справи, якщо невжиття заходів забезпечення може утруднити чи зробити неможливим виконання рішення суду.

На підставі ст.ст. 151, 152 ЦПК України і з метою забезпечення позову та недопущення незаконного продажу квартири, а також враховуючи досить високу вартість спірного майна, керуючись ст.ст. 27, 31, 151, п. 1 ч. 1 ст. 152 ЦПК України,

Прошу суд:

1. Вжити заходи забезпечення позову шляхом накладення арешту на квартиру, яка розташована за адресою: Сумська область, м. Ромни, вул. Соборна, 20/83.
2. До набрання чинності рішенням у справі заборонити будь-яким особам у будь-який спосіб вчиняти будь-які дії щодо спірної квартири.

ДОДАТКИ:

1. Копія заяви про забезпечення позову – 1 прим.;
2. Квитанція про сплату судового збору;
3. Копія договору про надання правової допомоги № 000;
4. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » _____ 2015 р. Представник позивача (підпис) Луць В. І.

До: Роменського міськрайонного суду
Сумської області
42000, Сумська обл., м. Ромни, вул. Соборна, 12
Заявник: Білан Світлана Василівна
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник заявника:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Заінтересована особа: Приватний нотаріус
Роменського міського нотаріального округу
Усаян А. В.
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Справа № 585/956/15-ц

ЗАЯВА

про забезпечення доказів

У провадженні Роменського міськрайонного суду Сумської області перебуває цивільна справа за заявою Білан С.В. про встановлення факту родинних відносин між фізичними особами.

Судове засідання призначене на 25.04.2015 року на 10 год. 30 хв.

У цій справі як доказ можемо надати показання свідка Сергеева Олега Дмитровича, що мешкає за адресою: м. Ромни, вул. Соборна, № 5, кв. 10, який може підтвердити, що Петренко Анастасія Митрофанівна, яка померла 10.02.2015 року доводилася матір'ю заявника.

Але у нас є підстави побоюватися, що надання цього доказу в подальшому може стати неможливим або ускладниться, оскільки свідок працює в торговому мореплавстві і збирається 15.04.2015 року відпливати у тривалий рейс до Чилі та інших країн.

Відповідно до ч. 1 ст. 1270 ЦК України для прийняття спадщини встановлюється строк у шість місяців. Вирішення даної справи по суті має вагоме значення для вчасної подачі заяви про прийняття спадщини.

Враховуючи те, що заявник вже давно постійно проживає і працює в м. Києві, а також часто їздить у закордонні відрядження, у заявника немає можливості шукати інших свідків в м. Ромни, які б добре знали родину, тому допит свідка Ельсона М.А. має важливе значення для вирішення справи по суті.

Відповідно до ст.ст. 133, 134 ЦПК України,

ПРОШУ:

1. Допитати як свідка громадянина Сергеева О. Д., що мешкає за адресою: м. Ромни, вул. Соборна, № 5, кв. 10, до розгляду справи по суті.
2. Про проведення вказаної дії повідомити осіб, які беруть участь у справі.

Додаток:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Копія договору про надання правової допомоги № 000;
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » _____ 2015 р. Представник позивача (підпис) Луць В. І.

2. Заява про перегляд заочного рішення або заява про видачу судового наказу чи скасування судового наказу

До: Роменського міськрайонного суду
Сумської області
42000, Сумська обл., м. Ромни, вул. Соборна, 12
Позивач: Петров П. П.
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Відповідач: Іванов І. І.
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник відповідача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
справа № 585/996/15-ц

ЗАЯВА про перегляд заочного рішення

22 березня 2015 року Роменським міськрайонним судом Сумської області було винесено заочне рішення у цивільній справі № 585/996/15-ц про стягнення з відповідача боргу 10 000 грн. за договором позики від 01.11.2015 року на користь Петрова Петра Петровича (далі за текстом Позивача).

Із таким рішенням не можемо погодитись, оскільки обставини справи встановлені не у повному обсязі.

Відповідно до частини 1 статті 232 Цивільного процесуального кодексу України заочне рішення підлягає скасуванню, якщо судом буде встановлено, що відповідач не з'явився в судове засідання та не повідомив про причини неявки з поважних причин і докази, на які він посилається, мають істотне значення для правильного вирішення справи. Із даної норми випливають дві умови.

Перша – відповідач не з'явився в судове засідання та не повідомив про причини неявки з поважних причин. Щодо цієї умови пояснюю наступне. Судовою повісткою по цивільній справі № 585/996/15-ц (в додатках є копія) відповідача було повідомлено про те, що судове засідання відбудеться о 10 годині 21 березня 2015 року в залі № 3. Проте, коли він прибув на 10 годину до суду, помічник судді повідомила, що суд відбувся 12 березня 2015 року. Це ж підтверджується і самим рішенням суду. Тому відповідач, фактично, був позбавлений можливості бути присутнім у судовому засіданні та захищати свої права. Більше ніяких повідомлень із суду позивач не отримував.

Стосовно другої умови. Є наявний доказ, який має істотне значення для справи. А саме: банківська квитанція від 10.12.2014 року про внесення мною на розрахунковий рахунок відповідача 10 000 грн. боргу. У зв'язку з цим позовні вимоги Позивача є безпідставними.

Частиною 2 статті 228 Цивільного процесуального кодексу України передбачено, що заяву про перегляд заочного рішення може бути подано протягом десяти днів з дня отримання його копії. Копію рішення я отримав 04 квітня 2015 року (на конверті вказана дата відправки листа – 04 квітня 2015 року).

На підставі вищенаведеного та відповідно до статей 224–233 Цивільного процесуального кодексу України, –

ПРОШУ:

1. Скасувати заочне рішення і призначити справу до розгляду в загальному порядку, встановленому ЦПК України.

Додатки:

1. Копія паспорту;
2. Копія ідентифікаційного коду;
3. Копія банківської квитанції;
4. Копія конверта;
5. Копія судової повістки;
6. Копія заочного рішення;
7. Квитанція про сплату судового збору;
8. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
9. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю

«__» _____ 2015 року

Представник відповідача (підпис)

Луць В.І.

3. Заява у справі окремого провадження

До: Шепетівського міськрайонного суду
Хмельницької області
00000, м. Шепетівка, вул. Соборна, 12
Заявник: Піменова Ніна Олексіївна
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник заявника:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на зайняття
адвокатською діяльністю № 777
від 10.02.2014 року)
Заінтересована особа:
Приватний нотаріус Шепетівського районного
нотаріального округу Хмельницької області
Колісник Світлана Миколаївна
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ЗАЯВА

про встановлення факту постійного проживання зі спадкодавцем на час відкриття спадщини

24 жовтня 2014 року померла мати Піменової Н. О. Савойська Ганна Терентіївна, актовий запис № 44 від 25 жовтня 2014 року, що підтверджується свідоцтвом про смерть від 25.10.2004 року серія 1-БП 201720, виданим виконкомом Рогинської сільської ради Шепетівського району Хмельницької області.

На момент смерті Савойської Г. Т. Піменова Н. О. була зареєстрована за іншою адресою, але фактично постійно проживала з нею за адресою: Хмельницька область, Шепетівський район, с. Рогинці вул. Набережна, 2, так як мати потребувала постійного догляду.

Після її смерті відкрилася спадщина, до складу якої входить земельна ділянка для ведення товарного сільськогосподарського виробництва площею 2.144 га, що знаходиться на території Рогинської сільської ради, яка належала Савойській Г. Т. на підставі державного акту на право приватної власності на землю серія І–СМ № 011828 від 25.09.2002 року.

На час відкриття спадщини Піменова Н. О. постійно проживала разом із спадкодавцем, а тому прийняла спадщину.

20.05.2015 року Піменова Н. О. звернулася до приватного нотаріуса Шепетівського районного нотаріального округу Хмельницької області Колісник С. М. із заявою про видачу свідоцтва про право на спадщину, але нотаріус відмовила у видачі свідоцтва про право на спадщину, про що винесла постанову про відмову у вчиненні нотаріальної дії від 20.05.2015 року. Постанова мотивована тим, що факт прийняття спадщини відповідно до ч. 3 ст. 1268 ЦК України не підтверджено, оскільки місцем реєстрації Піменової Н. О. на час смерті спадкодавця було: Хмельницька обл., Шепетівський р-н, с. Рогинці вул. Центральна, 4, кв. 8, тоді як Савойської Ганни Терентіївни – Хмельницька обл., Шепетівський р-н, с. Рогинці вул. Шепетівська, 6.

За таких обставин Піменова Н. О. вимушена звернутися до суду із заявою про встановлення факту постійного проживання зі спадкодавцем на час відкриття спадщини з ме-

тою оформлення права на нерухоме спадкове майно відповідно до вимог ч. 1 ст. 1221, ч. 1 ст. 1297 ЦК України.

Згідно з ч. 3 ст. 1268 ЦК України спадкоємець, який постійно проживав разом із спадкодавцем на час відкриття спадщини, вважається таким, що прийняв спадщину, якщо протягом строку, встановленого ст. 1270 цього Кодексу, він не заявив про відмову від неї.

Відповідно до п. 1 ст. 1221 ЦК України місцем відкриття спадщини є останнє місце проживання спадкодавця.

Частиною 1 ст. 29 ЦК України передбачено, що місцем проживання фізичної особи є житло, в якому фізична особа проживає постійно або тимчасово.

Згідно з ч. 6 ст. 29 ЦК України фізична особа може мати кілька місць проживання.

Закон України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» (від 11.12.2003 № 1382-IV) визначає місцем проживання житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає постійно або тимчасово, строком понад шість місяців на рік.

Реєстрація місця проживання чи місця перебування особи або її відсутність не можуть бути умовою реалізації прав і свобод, передбачених Конституцією, законами чи міжнародними договорами України, або підставою для їх обмеження.

Відповідно до ч. 1 ст. 1297 ЦК України спадкоємець, який прийняв спадщину, у складі якої є нерухоме майно, зобов'язаний звернутися до нотаріуса за видачею йому свідоцтва про право на спадщину на нерухоме майно.

Пунктом 23 постанови Пленуму Верховного Суду України від 30.05.08. № 7 «Про судову практику у справах про спадкування» передбачено, що, якщо постійне проживання особи зі спадкодавцем на час відкриття спадщини не підтверджено відповідними документами, у зв'язку з чим нотаріус відмовив особі в оформленні спадщини, спадкоємець має право звернутися в суд із заявою про встановлення факту постійного проживання зі спадкодавцем на час відкриття спадщини.

Пунктом 3.22. гл. 10 р. 2 Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 22.02.2012 № 296/5, передбачено, що у разі відсутності у паспорті такого спадкоємця відмітки про реєстрацію його місця проживання доказом постійного проживання із спадкодавцем можуть бути: довідка житлово-експлуатаційної організації, правління житлово-будівельного кооперативу, відповідного органу місцевого самоврядування про те, що спадкоємець на день смерті спадкодавця проживав разом із цим спадкодавцем.

Так, факт постійного проживання заявника разом зі спадкодавцем на час відкриття спадщини підтверджується письмовими доказами, а саме довідкою від 28.05.2015 року № 02–19/73, виданою виконавчим комітетом Рогинської сільської ради, відповідно до якої громадянка Савойська Ганна Терентіївна, 06 квітня 1929 року народження, до дня смерті 24.10.2014 року, була зареєстрована і проживала в селі Рогинці Шепетівського району Хмельницької області по вулиці Шепетівська під номером шість разом зі своєю донькою Піменовою Ніною Олексіївною 07.08.1960 р.н. Заповіт від імені гр. Савойської Г.Т. виконавчим комітетом Рогинської сільської ради Шепетівського району Хмельницької області не посвідчувався. Спадкоємцем на майно після смерті Савойської Ганни Терентіївни є Піменова Ніна Олексіївна 07.08.1960 р.н., яка відповідно до ч. 3 ст. 1268 Цивільного кодексу України прийняла спадщину, так як постійно проживала разом із спадкодавцем на час відкриття спадщини за однією адресою в селі Рогинці Шепетівського району Хмельницької області по вулиці Шепетівська під номером шість.

Також факт постійного проживання разом зі спадкодавцем можуть підтвердити свідки: Савойська Алла Вікторівна, яка проживає в с. Рогинці Шепетівського району, вул.

КВАЛІФІКАЦІЙНИЙ ІСПИТ АДВОКАТА

Центральна, 4, кв. 17, тел. 0979468328 та Пісна Тетяна Олександрівна, яка проживає в с. Рогинці Шепетівського району, вул. Центральна, 5, кв. 11., тел. 0984634565.

Інших спадкоємців, які прийняли спадщину після смерті Савойської Г. Т. немає, що підтверджується витягом зі Спадкового реєстру спадкових справ та виданих на їх підставі свідоцтв про право на спадщину № 38459949 від 20.05.2015 року.

Частиною 2 ст. 256 ЦПК України визначено, що у судовому порядку можуть бути встановлені також інші факти, від яких залежить виникнення, зміна або припинення особистих чи майнових прав фізичних осіб, якщо законом не визначено іншого порядку їх встановлення.

Враховуючи викладене, відповідно до ст. 29, ст. 1221, ч. 3 ст. 1268, ч. 1 ст. 1297 ЦК України керуючись ст. 3, ст. 234, ч. 2 ст. 256 ЦПК України,–

ПРОШУ:

1. Встановити факт постійного проживання – на час відкриття спадщини за адресою: вул. Шепетівська, 6, с. Рогинці, Шепетівського району, Хмельницької області Піменової Ніни Олексіївни, разом з матір'ю Савойською Ганною Терентіївною, померлою 24 жовтня 2014 року.
2. У порядку досудової підготовки справи викликати для допиту в судовому засіданні у якості свідків Савойську Аллу Вікторівну, яка проживає в с. Рогинці Шепетівського району, вул. Центральна, 4, кв. 17, тел. 0979468328 та Пісну Тетяну Олександрівну, яка проживає в с. Рогинці Шепетівського району, вул. Центральна, 5, кв. 11., тел. 0984634565.

Додатки:

1. Копія свідоцтва про смерть від 25.10.2014 року серія І-БП 201720;
2. Копія витягу з паспорта Піменової Н. О.;
3. Копія картки фізичної особи платника податків Піменової Н. О.;
4. Копія свідоцтва про народження Савойської (Піменової) Н.О. від 01.09.1960 року серія І-УР № 576809;
5. Копія свідоцтва про укладення шлюбу від 27.11.1977 року серія І-БП № 311650;
6. Копія державного акту на право приватної власності на землю серія І-СМ № 011828 від 25.09.2002 року;
7. Копія постанови про відмову у вчиненні нотаріальної дії від 20.05.2015 року;
8. Копія довідки виконкому Рогинської сільської ради від 28.01.2013 № 02–19/73;
9. Копія Витягу зі Спадкового реєстру спадкових справ № 38459949 від 25.09.2014;
10. Квитанція про сплату судового збору;
11. Копія заяви з додатками для заінтересованої особи.
12. Копія договору про надання правової допомоги;
13. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«__» _____ 2015 року
(дата)

Представник заявника _____

(підпис)

Луць В. І.

4. Позовна заява про визнання правочину недійсним

До: Шепетівського міськрайонного суду
Хмельницької області
00000, м. Шепетівка, вул. Соборна, 12
Позивач: Банира Альона Миколаївна
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач 1: Банира Віталій Миколайович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Відповідач 2: Банира Микола Васильович
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ПОЗОВНА ЗАЯВА про визнання правочину недійсним

01 серпня 2010 року між Банирою Альоною Миколаївною (надалі – Позивач) та Банирою Віталієм Миколайовичем (надалі – Відповідач 1) було укладено шлюб, про що відділом реєстрації актів громадського стану Шепетівського районного управління юстиції у Хмельницькій області видано свідоцтво про одруження 1-РБ № 8567265 та, цього ж числа зроблено запис у книзі реєстрації актів про одруження за № 0369.

Під час шлюбу та за спільні кошти позивачем із Відповідачем 1 придбано майно, що є спільною сумісною власністю, а саме автомобіль марки Toyota, модель Land Cruiser № кузова TVK NTKL46U68F890216, що підтверджується договором купівлі-продажу автомобіля від 08.04.2011 року. Придбане спільно із Відповідачем 1 майно було оформлене на ім'я останнього.

Відповідно до ч. 1 ст. 60 СК України майно, набуте подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності незалежно від того, що один з них не мав з поважної причини (навчання, ведення домашнього господарства, догляд за дітьми, хвороба тощо) самостійного заробітку (доходу).

Згідно з ч. 1 ст. 69 СК України дружина і чоловік мають право на поділ майна, що належить їм на праві спільної сумісної власності, незалежно від розірвання шлюбу.

Останнім часом їхнє спільне життя із Відповідачем 1 не складається, спільне господарство ними не ведеться вже більше року. Крім того, в розмовах з Відповідачем 1 позивач часто стала чути такі натяки, що в разі розлучення вона нічого не отримає. Позивача це насторожило і, звернувшись до адвоката, який зробив відповідний запит до уповноваженого органу з питань реєстрації транспортних засобів, вона випадково дізналася, що автомобіль марки Toyota, модель Land Cruiser № кузова TVK NTKL46U68F890216, який є їхньою спільною сумісною власністю із Відповідачем 1, відчужено на користь іншої особи.

Так, згідно з відповіддю Управління безпеки дорожнього руху в Хмельницькій області від 23.05.2015 року № 7/3569 на запит адвоката Сенчі О. О. вбачається, що 15.12.2014 року автомобіль марки Toyota, модель Land Cruiser № кузова TVK NTKL46U68F890216, знято з обліку для реалізації та цього ж дня на підставі договору купівлі-продажу від

15.12.2015 року зареєстровано за гр. Банирою Миколою Васильовичем (надалі – Відповідач 2), який є батьком Відповідача 1.

Відповідно до ч. 1 ст. 65 СК України дружина, чоловік розпоряджаються майном, що є об'єктом спільної сумісної власності подружжя, за взаємною згодою.

Згідно з ч. 3 ст. 65 СК України для укладення одним із подружжя договорів, які потребують нотаріального посвідчення і (або) державної реєстрації, а також договорів стосовно цінного майна, згода другого з подружжя має бути подана письмово.

Згода на укладення договору, який потребує нотаріального посвідчення і (або) державної реєстрації, має бути нотаріально посвідчена.

Відчужений Відповідачем 1 автомобіль марки Toyota є цінним майном. Його ринкова вартість на сьогоднішній день становить близько 650 000 грн, а тому, позивач вважає, що відповідно до ч. 3 ст. 65 Сімейного кодексу України, її згода на відчуження цього автомобіля мала б бути подана письмово. Втім, позивач ні усної, ні письмової згоди на відчуження вищевказаного автомобіля не надавала.

Відповідно до ч. 2 ст. 65 СК України, дружина, чоловік мають право на звернення до суду з позовом про визнання договору недійсним як такого, що укладений другим із подружжя без її, його згоди, якщо цей договір виходить за межі дрібного побутового.

Під дрібними побутовими договорами треба розуміти договори, що задовольняють побутові потреби особи і стосуються предмета, який має невисоку вартість.

Договір купівлі-продажу від 15.12.2015 року щодо відчуження Відповідачем 1 вказаного автомобіля, що є їхньою спільною сумісною власністю, на користь Відповідача 2 виходить за межі дрібної побутової, а тому, її згода на відчуження Відповідачем 1 вказаного автомобіля мала б бути подана письмово.

Згідно з ч. 1 ст. 203 ЦК України зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також моральним засадам суспільства.

Відповідно до ч. 1 ст. 215 ЦК України підставою недійсності правочину є недодержання в момент вчинення правочину стороною (сторонами) вимог, які встановлені частинами першою–третьою, п'ятою та шостою ст. 203 цього Кодексу.

Згідно з ч. 1 ст. 216 ЦК України недійсний правочин не створює юридичних наслідків, крім тих, що пов'язані з його недійсністю.

У разі недійсності правочину кожна із сторін зобов'язана повернути другій стороні у натурі все, що вона одержала на виконання цього правочину, а в разі неможливості такого повернення, зокрема тоді, коли одержане полягає у користуванні майном, виконаній роботі, наданій послугі, – відшкодувати вартість того, що одержано, за цінами, які існують на момент відшкодування.

Згідно з ч. 4 ст. 369 ЦК України правочин щодо розпорядження спільним майном, вчинений одним із подружжя, може бути визнаний судом недійсним за позовом іншого співвласника у разі відсутності у співвласника, який вчинив правочин, необхідних повноважень. Відповідач 2, який доводиться батьком Відповідача 1, достовірно знав, що його син перебуває у зареєстрованому шлюбі, все ж таки діяв несумлінно, тобто знав або повинен був знати, що другий з подружжя згоди на укладання договору не давав. Укладена одним із подружжя угода, пов'язана з розпорядженням спільним майном обох з них, може бути визнана недійсною з мотивів відсутності згоди на це другого з подружжя лише на його вимогу й лише у випадках, коли доведено, що друга сторона знала або повинна була знати про незгоду другого з подружжя з укладанням даної угоди.

Відповідач 1 знав, що згоди позивача на вчинення ним такого правочину не було, а також Відповідач 1 не мав повноважень на вчинення таких дій.

На укладання таких договорів не поширюється положення про наявність презумпції згоди другого з подружжя.

Згідно ч. 1 ст. 88 ЦПК України сторони, на користь якої ухвалено судові рішення, суд присуджує з другої сторони понесені нею і документально підтверджені судові витрати.

На підставі ст.ст. 60, 65 Сімейного кодексу України, ст.ст.321, 368, 369, 330, 387, 388 Цивільного кодексу України, керуючись ст.ст. 3, 10, 88, 118–120 Цивільного процесуального кодексу України,

ПРОШУ:

1. Прийняти позовну заяву до розгляду;
2. Визнати недійсним договір купівлі продажу автомобіля Toyota, модель Land Cruiser № кузова TVK NTKL46U68F890216 від 15.12.2014 року.
3. Стягнути з Відповідача 1 судові витрати на користь позивача.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору;
2. Копія паспортних даних Позивача;
3. Копія договору купівлі-продажу автомобіля від 08.04.2011 року.
4. Копія відповіді Управління безпеки дорожнього руху в Хмельницькій області від _____;
5. Копія позовної заяви з додатками для Відповідачів – 2 примірники;
6. Копія свідоцтва про шлюб;
7. Копія договору про надання правової допомоги.
8. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«__» _____ 2015 р.

Представника позивача (підпис)

Луць В. І.

5. Позовна заява про захист особистих немайнових прав

До Вишгородського районного суду
Київської області
0000, м. Вишгород, вул. Вільна, 12
Позивач:
Ласенко Григорій Климович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідачі:
Редакція газети «Сміливе слово»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Новинський Павло Самійлович
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ПОЗОВНА ЗАЯВА про захист честі та гідності і відшкодування моральної шкоди

17.05.2013 р. Ласенка Г. К. було викликано до Вишгородського РВК, де вже зібралось чимало призовників. Раптом між кількома хлопцями виникла бійка, і позивач разом з іншими на заклик воєнкома кинувся їх розбороняти.

Швидко приїхала міліція, і кількох хлопців забрали до управління поліції, а Ласенка Г. К. після з'ясування обставин відпустили, і він поїхав додому.

20.05.2013 р. батько Ласенка Г. К. повернувся з роботи з газетою в руках і почав допитуватись, що Позивач скоїв у військкоматі, за що його затримували і чому він йому нічого про це не сказав.

Позивач розповів батькові про бійку, а він показав йому газету, в якій було повідомлення про те, що 17.05.2013 р. у дворі Вишгородського РВК були затримані два злочинці, яких розшукувала поліція, що вони є призовниками, і надруковані їх фотографії.

В одному з хлопців на фотографії позивач впізнав себе.

До двору почали сходитися люди і питати, чого ж це позивач дома, якщо він злочинці і його вже впіймала поліція.

Позивачу це було вкрай неприємно, він пояснював, що випадково був свідком бійки і затримання, але сам до цього не має ніякого відношення.

Люди дивились на позивача недовірно і, хоча поволі розійшлися, здавалося, що багато хто вірить газеті, а не йому.

Наступного дня позивач поїхав у редакцію газети «Сміливе слово», де попросив пояснити, чому на її шпальтах з'явилося таке повідомлення і фотографія.

Заступник редактора сказав, що сталася прикра помилка, але немає чого перейматися, тому що позивача насправді не заарештували і люди самі все зрозуміють.

Ми так не вважаємо. В селі родину знають як чесну і працьовиту, у позивача є сестра – молода дівчина, і батькам, і сестрі постійно висловлюють «співчуття», а дехто просто запитує, де і що позивач вкрав та як це батькам вдалося його «відкупити».

Друзі почали позивача уникати, дівчина, з якою він зустрічався, не відповідає на його звернення. В технічному училищі, де він навчається, навколо нього утворився «вакуум», а директор, хоча й отримав з поліції відповідь про те, що до позивача немає жодних претензій з боку поліції, не поспішає повідомити про це колектив.

Отже, з вини газети «Сміливе слово» та її фотографа Новинського П. С. порушено особисті немайнові права, заплямовано честь та гідність, чим заподіяно моральну шкоду.

З огляду на викладене, керуючись ст.ст. 3, 118–120 ЦПК України, на підставі ст.ст. 16, 23, 277, 1167 ЦК України,

ПРОШУ:

1. Визнати, що надрукована в газеті «Сміливе слово» інформація про те, що 17.05.2013 р. у дворі Вишгородського РВК було затримано двох хлопців, яких розшукувала міліція, позивача не стосується, а його фотографію надруковано до цієї інформації помилково.
2. Zobov'язати редакцію газети «Сміливе слово» протягом тижня після набрання чинності рішенням суду надрукувати це рішення на тому самому місці, де була надрукована зазначена інформація.
3. Стягнути з редакції газети «Сміливе слово» і Новинського П. С. солідарно на користь позивача моральну шкоду в розмірі 100 тис. грн.

Додатки:

1. Примірник газети «Сміливе слово» від 20.05.2013 р.
2. Квитанція про сплату судового збору.
3. 2 копії позовної заяви.
4. Заява про виклик свідків.
5. Копія договору про надання правової допомоги № 000;
6. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«__» _____ 2013 р.

Представник позивача (підпис)

Луць В. І.

6. Позовна заява про захист права власності та визнання права власності на майно

До Роменського міськрайонного суду
Сумської області, 42000, м. Ромни, вул. Соборна, 12
Позивач: Кайцер Михайло Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач 1: Савченко Володимир Володимирович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Відповідач 2: Відділ державної виконавчої
служби Сумської області
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 100 000 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про визнання права власності на автомобіль та звільнення його з-під арешту

20.06.2012 року позивач придбав автомобіль марки Opel Omega 1994 року випуску, державний номер ВМ 7777 АХ № кузова CDD48374GD39487HG, свідоцтво про державну реєстрацію транспортного засобу № 392387 від 28.11.2003 року у Савченка В. В. (далі за текстом Відповідач 1), який при свідках отримав за цей автомобіль 100 000 грн (сто тисяч гривень), що підтверджується відповідною розпискою, яка була складена ним власноручно у присутності двох свідків, а саме Петренка Володимира Дмитровича та Сергієнка Івана Степановича.

Але, через відсутність достатніх коштів у позивача на той момент для постановки даного автомобіля на облік в ГУНП Сумської області, з обліку автомобіль позивач не знімав, а отримав Довіреність від Савченка В. В., посвідчену приватним нотаріусом Роменського міського нотаріального округу Сумської області Ганзею О. О., 20.06.2012 року, зареєстрована в реєстрі за № 456, згідно з якою Відповідач 1 уповноважив позивача керувати, розпоряджатись, відчувувати на умовах за своїм розсудом та знімати (ставити) на облік вищевказаний автомобіль.

З наведеного вбачається, що Відповідач 1 продав належний йому автомобіль, уклавши договір купівлі-продажу автомобіля відповідно до ст.ст. 205, 208, 639, 655 ЦК України.

Частиною 1 ст. 328 ЦК України передбачено, що право власності набувається на підставах, що не заборонені законом, зокрема із правочинів.

Згідно з п. 3 ч. 1 ст. 208 ЦК України правочини фізичних осіб між собою на суму, що перевищує у двадцять і більше разів розмір неоподаткованого мінімуму доходів громадян, крім правочинів, передбачених частиною першою статті 206 цього Кодексу, належить вчиняти у письмовій формі.

Так, відповідачем була складена письмова розписка про отримання від мене коштів за автомобіль.

Згідно з ч. 1 ст. 334 ЦК України право власності у набувача майна за договором виникає з моменту передання майна, якщо інше не встановлено договором або законом.

Позивач вважає, що набув право власності на зазначений автомобіль законно і він фактично знаходиться у його володінні. Дані обставини можуть підтвердити свідки, що безпосередньо були присутні при укладенні договору і написанні розписки.

15.05.2016 року при спробі зняти з обліку авто, позивачу стало відомо, що на вказаний автомобіль постановою державного виконавця Роменського міськрайонного відділу державної виконавчої служби Головного територіального управління юстиції у Сумській області Федотовим І. І. накладено арешт від 20.04.2015 року.

Згідно з ч. 1 ст. 321 ЦК України право власності є непорушним. Ніхто не може бути протиправно позбавлений цього права чи обмежений у його здійсненні.

Відповідно до ст. 391 ЦК України особа має право вимагати усунення перешкод у здійсненні нею права користування та розпоряджання своїм майном.

16.03.2016 року позивач звернувся до ВДВС Роменського міськрайонного управління юстиції із заявою про звільнення автомобіля з-під арешту, однак це звернення було залишено без уваги, що й змусило позивача звернутися за захистом порушених прав до суду.

Накладений арешт перешкоджає позивачу користуватися автомобілем, так як на момент накладення арешту автомобіль знаходився у моєму користуванні та розпорядженні, а в подальшому позивач збирався зняти його з обліку та зареєструвати на себе, тому такий арешт порушує права позивача як власника даного автомобіля.

Враховуючи вищевикладене, на підставі ст. ст. 205, 208, 328, 334, 391, 639, 655 ЦК України, ст. 58 Закону України «Про виконавче провадження», керуючись ст.ст. 3,15, 109, 118–120 ЦПК України,

ПРОШУ:

1. Визнати за позивачем право власності на автомобіль марки Opel Omega 1994 року випуску, державний номер ВМ 7777 АХ № кузова CDD48374GD39487HG з 20.06.2012 року.
2. Зобов'язати Відділ державної виконавчої служби Роменського міськрайонного управління юстиції зняти арешт з автомобіля марки Opel Omega 1994 року випуску, державний номер ВМ 7777 АХ № кузова CDD48374GD39487HG, накладений 20.04.2016 року постановою головного державного виконавця відділу державної виконавчої Роменського міськрайонного управління юстиції Федотова І. І.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Копія паспорта.
3. Копія картки фізичної особи платника податків.
4. Копія свідоцтва про державну реєстрацію транспортного засобу.
5. Копія постанови ДВС про накладення арешту на рухоме майно.
6. Копія розписки.
7. Заява про виклик свідків.
8. Копія позовної заяви з додатками для відповідачів.
9. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
10. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«__» _____ 2017 р.

Представник позивача (підпис)

Луць В. І.

7. Позовна заява про захист права інтелектуальної власності

До Бережанського районного суду
Тернопільської області
00000, м. Бережани, вул. Квіткова, 20
Позивач: Іванов Іван Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідачі:
1. ТОВ «Книга» (код ЄДРПОУ 14496488)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
2. Петрова Тетяна Іванівна
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 200 000 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про поновлення порушених авторських прав, припинення дій, що порушують авторське право, та стягнення компенсації і моральної шкоди

У 2015 році гр. Петрова Тетяна Іванівна та ТОВ «Книга», код ЄДРПОУ 14496488, юридична адреса: 42000, м. Ромни, вул. Руденка, 9, порушили авторське право, видавши книгу: «Географія рідного краю» (ISBN966–338–378-X, українською мовою, 400 сторінок, тираж 5000 екз.). Автором книги зазначена Петрова Тетяна Іванівна. Авторські права на неї заявили © Т.И. Петрова та ТОВ «Книга», 2015.

Вищеназвані твори є плагіатом книги «Географія Бережанщини» (додається до позовної заяви), виданої в 2008 році в м. Суми у видавництві «Типографія» (ISBN5–330–00384–9) накладом 10 000 тисяч примірників, згідно з «Видавничим договором на літературний твір» № 99527 від 27.02.2008 р.

Авторство позивача на цю книгу підтверджується Свідоцтвом про реєстрацію авторського права на науково-популярне видання на твір «Географія Бережанщини» № 13713, дата реєстрації 13.05.2008 р.

Твір переписаний практично слово в слово, речення за реченням, навіть із розбивкою на абзаци. Замінили, звичайно, прізвище автора, змінили назву книги та розділів, дещо змінений у книзі порядок викладення матеріалу. Навіть переписано помилку, яка, на жаль, була допущена на 50 сторінці книги «Географія Бережанщини».

Опублікування мого твору відповідачами без дозволу, визначення гр. Петрової Тетяни Іванівни як автора є неправомірними і порушують особисті немайнові та майнові права автора.

Після звернення до відповідачів із вимогою припинити неправомірні дії, що порушують права автора – вони були проігноровані та продовжували порушуватися. Вказані обставини змушують мене морально страждати через безсилість запобігти порушенню прав і протидіяти незаконному використанню творів. Крім цього, змушений витратити значні сили, енергію, час та кошти на звернення до юридичної консультації та суду, незважаючи на похилий вік і поганий стан здоров'я, відриваючись від підготовки до ви-

пуску нових книг. Вказані обставини в сукупності викликали значне погіршення стану та самопочуття позивача.

Позовні вимоги ґрунтуються на наступному: Про порушення моїх авторських прав довідався у березні 2015 року, придбавши по пошті книгу «псевдоавтора» Петрової Т.І. в магазині «Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля» (поштова адреса: 61001 м. Харків, а/с 84).

Відповідно до статті 1 Закону України від 23.12.1993 р. № 3792-ХІІ «Про авторське право і суміжні права» автор – це фізична особа, яка своєю творчою працею створила твір.

Частиною 1 статті 8 Закону № 3792 встановлено, що об'єктами авторського права є твори у галузі науки, літератури і мистецтва, зокрема літературні письмові твори белетристичного, публіцистичного, наукового, технічного або іншого характеру (книги, брошури, статті тощо).

Згідно з частиною другою статті 11 цього Закону авторське право на твір виникає внаслідок факту його створення. Для виникнення і здійснення авторського права не вимагається реєстрація твору чи будь-яке інше спеціальне його оформлення, а також виконання будь-яких інших формальностей. Згідно з частинами 1–3 ст. 440 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), ст. 15 Закону № 3792 до майнових прав автора належить виключне право на використання твору та виключне право на дозвіл та заборону використання твору іншими особами. Аналогічні положення містяться у ст. 11bis Бернської конвенції про охорону літературних та художніх творів.

Частинами 2 та 3 статті 15 Закону № 3792 встановлено, що виключне право на використання твору автором дозволяє йому використовувати твір у будь-якій формі і будь-яким способом, а виключне право автора на дозвіл чи заборону використання твору іншими особами дає йому право дозволяти або забороняти, зокрема: відтворення творів; публічне виконання і публічне сповіщення творів; публічну демонстрацію і публічний показ; будь-яке повторне оприлюднення творів, якщо воно здійснюється іншою організацією, ніж та, що здійснила перше оприлюднення; переклади творів; переробки, адаптації, аранжування та інші подібні зміни творів; включення творів як складових частин до збірників, антологій, енциклопедій тощо.

Відповідно до ст. 443 ЦК України використання твору здійснюється лише за згодою автора, крім випадків правомірного використання твору без такої згоди.

Керуючись нормами Конституції України, Бернської конвенції про охорону літературних та художніх творів, ЗУ «Про авторське право і суміжні права», іншими Законами України в сфері охорони інтелектуальної власності, позивач повідомив про плагіат директора видавництва «ТОВ «Книга» Сидоренка Геннадія Івановича та псевдоавтора Петрову Т.І. рекомендованим листом від 28 березня 2015 року, з вимогою припинення порушення авторських прав. Цей лист вручено адресату, про що свідчить повідомлення про вручення поштового відправлення.

Зокрема, директору видавництва автор листом від 28.03.2015 року:

1. Заборонив видавати і перевидавати книгу «Географія рідного краю», а також окремі її матеріали під будь-якою назвою.
2. Вимагав негайно анулювати видавничий договір із гр. Петровою Т.І.
3. Заборонив реалізацію книги.
4. Пропонував нереалізовані примірники книги зібрати в центральному складі для їх подальшого знищення.
5. Просив повідомити, які ще книги гр. Петровою Т.І. були видані у видавництві. Якщо такі були, то просив вислати мені для аналізу на можливий плагіат моїх книг.
6. Щоб поновити свої авторські права, пропонував у 2015 році видати книгу за моїм авторством.

Видавництво не виконало жодної із цих вимог та не інформувало правоохоронні органи про скоєний злочин.

Свої вимоги позивач повторно пред'являв у листі від 14.04.2015 р. Цей лист вони отримали, про що свідчать рекомендовані повідомлення про вручення поштового відправлення.

Петровій Тетяні Іванівні у листі від 28.03.2015 р. автор:

1. Заборонив видавати і перевидавати книгу, а також окремі її матеріали під будь-якою назвою.
2. Вимагав негайно анулювати видавничий договір.
3. Заборонив реалізацію книги.
4. Пропонував нереалізовані примірники книги зібрати в центральному складі видавництва для їх подальшого знищення.
5. Просив повідомити, які ще її книги були видані в інших видавництвах. Якщо такі були, то просив вислати мені для аналізу на предмет можливого плагіату моїх книг.
6. Щоб поновити свої авторські права, пропонував у 2015 році видати книгу за моїм авторством.

Однак громадянка Петрова Т. І. не виконала жодної вимоги, і навіть не дала відповіді.

Свої вимоги я повторив у листі від 15.04.2015 р. Цей лист вона отримала, про що свідчить повідомлення про вручення поштового відправлення.

Не дивлячись на категоричну заборону на розповсюдження книг, ними торгують ще й досі. Так, наприклад, 20.04.2015 р. я придбав книгу в магазині «Книгарня».

Протиправні дії нанесли автору не лише значні матеріальні збитки, але й моральні страждання. Адже на збір матеріалу, написання та випуск книги було затрачено понад 10 років. З моєю книгою знайомі щонайменше 10 000 тисяч жителів України. На неї посилалися раніше, і посилаються тепер, при:

- підготовці нових книг;
- навчанні дітей та студентів;

Таким чином, «ТОВ Книга» та Петрова Т. І. порушили гарантовані Конституцією України, нормами національного та міжнародного права виключні авторські права. Вони не вчинили жодних дій для припинення і відновлення порушених авторських прав, чим нанесли позивачу прямих і непрямих збитків та втрат на суму щонайменше 180 000 тисяч гривень і моральної шкоди на суму 20 000 тисяч гривень.

Ураховуючи викладене вище, на підставі ст. ст. 11, 14, 15, 50, 51, 52, 53 Закону України «Про авторське право і суміжні права», ст. ст. 151, 423, 424, 431, 432, 435, 438, 440 Цивільного кодексу України, керуючись, ст. 3, 15, 118–120 ЦПК України, –

ПРОШУ:

1. Визнати недійсним видавничий договір між «ТОВ Книга» та гр. Петровою Т. І. на випуск книги «Географія рідного краю».
2. Визнати позивача автором твору «Географія рідного краю».
3. Стягнути з Відповідачів на користь позивача компенсацію в рахунок відшкодування збитків за неправомірне використання об'єкта права інтелектуальної власності в сумі 180 тисяч гривень.
4. Стягнути з Відповідачів на користь позивача відшкодування моральної шкоди, завданої порушенням авторського права, в розмірі 20 тисяч гривень.
5. Вилучити з цивільного обороту та передати позивачеві примірники твору «Географія рідного краю».
6. Стягнути з Відповідачів штраф у розмірі 10% від присудженої суми на користь держави.

7. Зобов'язати Відповідачів опублікувати у засобах масової інформації за власний рахунок резолютивну частину судового рішення про допущені порушення авторського права.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Копія паспорта.
3. Копія свідоцтва про реєстрацію авторського права на науково-популярне видання на твір «Географія Бережанщини» № 13713.
4. Книга «Географія Бережанщини».
5. Книга «Географія рідного краю».
6. Розрахунок суми моральної шкоди.
7. Копія квитанції про купівлю книги «Географія рідного краю».
8. Роздруківки з Інтернет-магазинів про асортимент книг у продажу.
9. Заява про забезпечення цивільного позову.
10. Квитанція про сплату судового збору за подачу заяви про забезпечення ЦП.
11. Заява про призначення судової авторознавчої експертизи.
12. Копія позовної заяви з додатками для відповідачів.
13. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
14. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » _____ 2015 року Представник позивача (підпис) Луць В. І.

8. Позовна заява зі спору щодо забезпечення виконання зобов'язань

До Бережанського міськрайонного суду
Тернопільської області
00000, м. Бережани, вул. Квіткова, 20
Позивач: Хижняк В'ячеслав Миколайович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач: Сугак Андрій Петрович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 100 000 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА про забезпечення виконання зобов'язання

10 лютого 2016 року між відповідачем Сугаком А.П. та позивачем Хижняком В.М. був укладений договір завдатку, відповідно до умов якого продавець Сугак А.П. має намір продати, а покупець Хижняк В.М. має намір купити квартиру, яка розташована за адресою: Тернопільська область, м. Ромни, вул. Кірова, 53/24. На підтвердження своїх намірів позивач надав продавцю грошові кошти в розмірі 50 000 гривень у рахунок сплати частини вартості квартири, яка продається за 500 000 гривень.

Відповідно до п. 4.1 укладеного договору продавець зобов'язався продати квартиру, а покупець зобов'язався купити її не пізніше 10 березня 2016 року.

Відповідно до вимог ч. 1 ст. 530 ЦК України, якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін).

Також умовами укладеного договору передбачено, що у випадку відмови від угоди з боку продавця, останній повертає покупцю суму завдатку у подвійному розмірі, як це передбачено ч. 1 ст. 571 ЦК України. У випадку відмови від угоди купівлі-продажу з боку покупця, сума завдатку залишається в повному обсязі у продавця.

Даний договір був посвідчений приватним нотаріусом Бережанського міського нотаріального округу Ганзею О.Б. та зареєстрований в реєстрі за № 234/234. Сума завдатку передалася, а тому договір є укладеним.

Відповідно до вимог ч. 1 ст. 546 ЦК України виконання зобов'язання може забезпечуватися неустойкою, порукою, гарантією, заставою, притриманням, завдатком.

Відповідно до вимог ч. 1 ст. 570 ЦК України завдатком є грошова сума або рухоме майно, що видається кредиторіві боржником у рахунок належних з нього за договором платежів, на підтвердження зобов'язання і на забезпечення його виконання. Для того, щоб сплачена сума визнавалася завдатком, необхідно вказувати про це в договорі.

Як вбачається з договору, укладеного між мною та Сугаком А.П., сплачена сума 50 000 гривень визначена нами саме як завдаток.

Окрім цього, відповідно до п. 5.1. даного договору, договір набирає чинності з моменту його підписання обома сторонами. Даний договір підписаний обома сторонами. Питання щодо визнання його недійсним ніким не порушувалося.

Відповідно до вимог ч. 1 ст. 610 ЦК України порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

Відповідно до вимог ч. 1 ст. 571 ЦК України, якщо порушення зобов'язання сталося з вини кредитора, він зобов'язаний повернути боржникові завдаток і додатково сплатити суму у розмірі завдатку або його вартості.

Станом на 23 квітня 2016 року основний договір-купівлі продажу між мною і відповідачем укладений не був з вини відповідача. Так, останній пояснив, що він знайшов покупця, який заплатить йому за квартиру 600 000 грн, тому, якщо я хочу її придбати, то мушу доплатити ще 100 000 грн. до вказаної ціни, що за своєю суттю є неналежним виконанням зобов'язання.

На вимогу позивача до відповідача укласти договір купівлі-продажу квартири або ж повернути мені суму завдатку у подвійному розмірі, Сугак А. П. пояснив, що квартиру він продасть лише за 600 000 грн, а якщо повернути суму завдатку, то він не має зараз коштів. При цій розмові був присутній гр. Іванов Іван Іванович.

24.04.2016 року позивачем був направлений рекомендований лист з вимогою повернути подвійну суму завдатку за порушення зобов'язання. Також у листі відповідача було попереджено про те, що у випадку ухилення від виконання взятих на себе зобов'язань позивач змушений звернутися до суду для захисту своїх майнових інтересів та повернення завдатку.

Вказана письмова вимога отримана відповідачем 28.04.2016 р., про що свідчить поштове повідомлення про вручення поштового відправлення. Станом на 29 травня 2016 р. відповідач не провів зі мною жодного розрахунку.

Тому у зв'язку з викладеним, на підставі ч. 1 ст. 530, ч. 1 ст. 546, ч. 1 ст. 570, ч. 1 ст. 571, ч. 1 ст. 610 ЦК України, керуючись ст.ст. 3, 15, 118–120 ЦПК України, –

ПРОШУ:

1. Стягнути з Сугака А. П. на користь позивача грошову суму в розмірі 100 000 (сто тисяч) гривень.
2. Стягнути з Сугака А. П. на користь позивача суму сплаченого судового збору та витрат на правову допомогу згідно з наданими квитанціями.

Додатки:

1. Копія договору від 10.02.2016 року.
2. Копія паспорту.
3. Копія довідки про присвоєння ІПН.
4. Лист з конвертом.
5. Квитанція по сплаті судового збору.
6. Заява про виклик свідка Іванова І. І.
7. Копія позовної заяви з додатками для відповідача.
8. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
9. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.
10. Розрахунок витрат на надання правової допомоги.

« ____ » _____ 2016 р. Представник позивача (підпис) Луць В. І.

9. Позовна заява про припинення (розірвання) окремих видів зобов'язань і відшкодування нанесених збитків (шкоди)

До Роменського міськрайонного суду
Сумської області
42000, Сумська обл., Ромни, вул. Соборна, 12
Позивач: Іванов Іван Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач: Фізична особа-підприємець
Петров Петро Петрович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 20 500 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про розірвання договору купівлі-продажу, стягнення грошової суми за товар та відшкодування збитків

27 вересня 2014 року позивач уклав з продавцем ФОП Петровим П. П. (надалі – відповідачем) договір купівлі-продажу 10-ти металопластикових вікон вартістю 25 000 грн, і згідно з п. 4.1 даного договору позивачем 27 вересня 2014 року сплачено відповідачу 20 000 грн, що є авансом в розмірі 80% від ціни договору. Відповідно до п. 4.2. договору відповідач повинен був у 15-денний строк від дати підписання договору доставити вікна до позивача додому, де повинен був відбутись остаточний розрахунок. Як у визначений договором строк, так і тривалий час після закінчення цього строку, відповідач умови договору не виконав, сплачену суму 20 000 грн мені не повернув. Свої дії мотивував спочатку тим, що у нього був у ремонті транспортний засіб, далі, що у нього виникли труднощі з поставкою склопакетів. Грошові кошти він повернути не може, так як не має відповідної суми.

Згідно із вимогами ст. 509 ЦК України, зобов'язанням є правовідношення, у яких одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь іншої сторони (кредитора) певну дію, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Відповідно до ст. ст. 525, 526 ЦК України зобов'язання повинні виконуватись належним чином відповідно до умов договору та вимог ЦК України, одностороння відмова від зобов'язання не допускається.

Згідно з вимогами ст. 530 ЦК України, якщо у зобов'язанні встановлено строк (термін) його виконання, воно підлягає виконанню у цей строк (термін).

Відповідно до вимог ст. 610 ЦК України порушенням зобов'язання є його невиконання.

Згідно із положенням ст. 612 ЦК України, боржник вважається таким, що простроочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, установленний договором або законом.

Нормою ч. 1 ст. 626 ЦК України встановлено, що договором є домовленість двох і більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. Відповідно до вимог ст. 629 ЦК України, договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Статтею 655 ЦК України визначено, що за договором купівлі-продажу одна сторона (продавець) передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві) і сплатити за нього певну грошову суму.

Згідно з положеннями ч. 2 ст. 651 ЦК України, договір може бути змінено або розірвано за рішенням суду на вимогу однієї із сторін у разі істотного порушення договору другою стороною та в інших випадках, установлених договором або законом. Істотним є таке порушення стороною договору, коли внаслідок завданої шкоди друга сторона значною мірою позбавляється того, на що вона розраховувала при укладенні договору.

Відповідно до ч. 5 ст. 653 ЦК України передбачено, у разі зміни або розірвання договору, у зв'язку з істотним порушенням договору однією із сторін, друга сторона може вимагати відшкодування збитків, завданих зміною або розірванням договору.

Між позивачем та Петровим П. П. виникли правовідносини, які регулюються договором купівлі-продажу. Відповідно до ст. 662 ЦК України продавець зобов'язаний передати покупцеві товар, визначений договором купівлі-продажу. Предметом даного договору є металопластикові вікна, товар, який повинен бути створений продавцем. У зазначений в договорі строк продавець не поставив мені металопластикові вікна, чим порушив умови договору та умови виконання зобов'язань. У разі відмови продавця передати проданий товар покупець має право відмовитись від договору купівлі-продажу. Крім того, виходячи з встановленого кола суб'єктів правовідносин, я, як фізична особа, що замовила продукцію для особистих побутових потреб, відношуся до такої категорії, як споживач.

Відповідач, як продавець у даних правовідносинах, протиправно не виконав зобов'язання, вказані в договорі купівлі-продажу (ст. 614 ЦК України).

Між порушенням умов зобов'язань і наявністю шкоди є причинний зв'язок.

Розмір збитків, завданих порушенням зобов'язань, доказується позивачем (кредитором). Цей розмір визначений на підставі сплаченої за договором квитанції № 22 від 27.09.2014 року в сумі 20 000 грн.

Крім того, понесені витрати в сумі 500 грн, на поїздки з смт. Недригайлів до м. Ромни для ведення переговорів з цього приводу, які виникли як наслідок невиконання договору купівлі-продажу відповідачем.

На підставі вищезазначеного та керуючись ст.ст. 530, 614, 623, 651, 655, 662, 665 ЦК України, ст. 3, 118, 119 ЦПК, –

ПРОШУ:

1. Задовольнити позовні вимоги у повному обсязі.
2. Розірвати договір купівлі-продажу від 27 вересня 2014 року про купівлю металопластикових вікон, укладений між Івановим І. І. та Петровим П. П..
3. Стягнути з Петрова П. П. на користь позивача сплачений аванс в сумі 20 000 грн та 500 грн заподіяної шкоди, а також понесені позивачем судові витрати.

Додатки:

1. Копія договору купівлі продажу.
2. Копія паспорта та ППН.
3. Копія квитанції.
4. Копія чеків про придбання бензину.
5. Копія листа-вимоги.
6. Квитанція про сплату судового збору.
7. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
8. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » _____ 2015 р. Представник позивача (підпис) Луць В.І.

10. Позовна заява щодо порушення умов договорів лізингу або найму (оренди)

До Збаразького районного суду
Тернопільської області
00000, м. Збараж, вул. Свободи, 12
Позивач: Савков Іван Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач: Кравченко Сергій Сергійович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 7000грн.

**ПОЗОВНА ЗАЯВА
про зобов'язання звільнити квартиру, стягнення неустойки
та відшкодування моральної шкоди**

Відповідно до договору-купівлі продажу квартири від 10.10.2012 року, посвідченого приватним нотаріусом Збаразького міського нотаріального округу Тернопільської області Проскуренко Л.І., Савков І.І. являється власником двокімнатної квартири № 10, розташованої в будинку № 100 по вул. Коржівська в м. Ромни. 29.01.2014 р. між Савковим І.І. та Кравченком С.С. (надалі – Відповідачем) було укладено договір оренди житла (квартири), що знаходиться за адресою: Тернопільська обл., м. Збараж, вул. Коржівська, 100, кв. 10.

Відповідно до п. 4.3 Договору, термін дії договору закінчується 29.01.2015 року. Пунктом 4.4. Договору передбачено, що після закінчення терміну дії Договору орендар зобов'язаний звільнити квартиру протягом 1-го місяця, якщо сторони не укладуть новий договір оренди або продовжать попередній договір.

Статтею 785 ЦК України встановлено, що у разі припинення договору найму наймач зобов'язаний негайно повернути наймодавцеві річ.

Після закінчення терміну дії Договору обов'язку звільнити орендовану квартиру Відповідач не виконав, плату за продовження користування житлом не вносить. Таким чином, Відповідач незаконно продовжує користуватися належним мені житлом.

Згідно зі ст. 391 ЦК України власник майна має право вимагати усунення перешкод у здійсненні ним права користування та розпорядження своїм майном.

01.03.2015 р. мною Відповідачу було надано письмову вимогу про звільнення квартири та попереджено, що у випадку незадоволення даної вимоги я буду вимушений звернутися до суду з вимогою про примусове звільнення квартири, стягнення з Відповідача неустойки за користування житлом, моральної шкоди та покладанням на останнього витрат, пов'язаних з розглядом справи в суді.

Обов'язок наймача вносити плату за користування майном, в тому числі й житлом, встановлено ст.ст. 762 та 815 ЦК України. В порушення вказаних норм за період з 29.02.2015 року по даний час Відповідачем не вноситься плата за користування квартирою.

За загальним правилом, відповідно до ст. 763 ЦК України, договір найму є строковим, а строковість договору найму житла встановлена ст. 821 ЦК України.

Частиною 2 статті 785 ЦК України встановлено, що якщо наймач не виконує обов'язку щодо повернення речі, наймодавець має право вимагати від наймача сплати неустойки, у розмірі подвійної плати за користування річчю за час прострочення. Пунктом 2.2. Договору встановлено, що розмір орендної плати становить 1000 грн на місяць.

Враховуючи вимоги ст. 785 ЦК України з моменту закінчення терміну дії Договору Відповідач зобов'язаний сплатити мені неустойку, в розмірі подвійної орендної плати, передбаченої п. 2.2 Договору. За таких обставин, загальний розмір неустойки становить 6000грн.

Відповідно до п. 3. ст. 386 ЦК України, власник, права якого порушені, має право на відшкодування завданої йому майнової та моральної шкоди.

Нормами ст. 23 ЦК України встановлено, що особа має право на відшкодування моральної шкоди, завданої внаслідок порушення її прав, що полягає у душевних стражданнях, яких фізична особа зазнала у зв'язку з протиправною поведінкою щодо неї.

Протиправна поведінка Відповідача полягає у невиконанні з боку орендаря умов укладеного договору та порушеннях останнім майнових прав власника спірного житла, неповерненні квартири, не внесенні плати за її користування та ігноруванні вимог власника щодо повернення майна з незаконного користування, що призвело до душевних страждань унаслідок дій, пов'язаних з поверненням незаконно та безпідставно зайнятого житла, що є моєю власністю. Для відновлення порушеного права довелося докласти додаткових зусиль і нести незаплановані витрати, пов'язані з судовим захистом свого права. Розмір моральної шкоди я оцінюю в 1000 грн, яка підлягає до стягнення з Відповідача.

Ураховуючи вищевикладене, на підставі ст.ст. 15, 16, 23, 386, 391, 762, 763, 785, 815, 821 Цивільного кодексу України та керуючись ст.ст. 3, 4, 15, 88, 118–120 Цивільного процесуального кодексу України,

ПРОШУ:

1. Прийняти позовну заяву та відкрити провадження у справі.
2. Зобов'язати Відповідача звільнити житлове приміщення, а саме: квартиру № 10 у будинку № 100 по вул. Коржівська в м. Ромни Тернопільської області негайно після набрання рішенням законної сили.
3. Стягнути з Відповідача на користь позивача 6 000 грн неустойки за користування житлом.
4. Стягнути з Відповідача на користь позивача 1000 грн моральної шкоди.
5. Стягнути з Відповідача на користь позивача сплачений мною судовий збір.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Копія паспорта Позивача.
3. Копія документа, що підтверджує право власності на квартиру.
4. Копія договору найму (оренди) квартири.
5. Копія листа відповідачу з вимогою про звільнення квартири.
6. Копія позовної заяви з додатками для Відповідача.
7. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
8. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » _____ 2015 р. Представник позивача (підпис) Луць В. І.

11. Позовна заява щодо порушення умов договорів позики або позички

До Лебединського районного суду
Сумської області
42200, вул. Петропавлівська, 2,
м. Лебедин, Сумська область
Позивач: Науменко Віталій Федорович,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2012 року)
Відповідач: Сумської Ігор Янович,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 22 500 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА про стягнення боргу

У вересні 2013 року позивач познайомився з гр. Сумським Ігорем Яновичем, котрий представився приватним підприємцем. При спілкуванні з останнім стало відомо, що він може надати послугу в придбанні обрізних пиломатеріалів по заниженій ціні. Але, разом із цим він попросив надати йому грошову позику у розмірі 20 000 грн, так як у нього на той час були фінансові проблеми і йому терміново для збереження зв'язків з поставальниками потрібні були кошти. Так, 29.09.2013 року позивач перерахував на рахунок Сумського І. Я. грошові кошти у сумі 20 000 грн, що підтверджується квитанцією про перерахування коштів № 04ХН46436. Після цього позивач з громадянином Сумським І. Я. звернулися до юриста для складання договору позики і в той же день в офісі в м. Ромни уклали письмовий договір позики. Крім того, Відповідач власноручно написав і передав розписку про отримання від мене 20 000 грн за договором позики, які зобов'язався повернути до 27.12.2013 року (розписка, квитанція і договір додаються).

Відповідно до ч. 2 ст. 1047 ЦК України на підтвердження укладання договору позики та його умов може бути представлена розписка позичальника або інший документ, який посвідчує передання йому позикодавцем визначеної грошової суми.

Коли настав строк виконання зобов'язання позивач почав телефонувати відповідачу стосовно повернення боргу, але останній всіляко намагався уникнути дзвінків, передаючи телефон дружині, котра повідомляла, що його немає вдома. В подальшому гр. Сумської І. Я. продовжував уникати зустрічі, не відповідав на телефонні дзвінки і теперішнього часу відповідач борг не повернув, чим не виконав взяті на себе зобов'язання.

Згідно з ч. 1 ст. 1049 Цивільного кодексу України позичальник зобов'язаний повернути позикодавцеві позику (грошові кошти у такій же сумі, що були передані йому позикодавцем) у строк та в порядку, встановленим договором.

Позивач неодноразово намагався повернути свої кошти, але відповідач постійно ухиляється від виконання зобов'язання, що змушує мене звертатися до суду для захисту своїх прав. Відповідно до ч. 2 ст. 625 Цивільного кодексу України відповідач має сплатити позивачу суму боргу з урахуванням індексу інфляції в розмірі 21 100 грн, а та-

кож 3% річних з простроченої суми за період прострочення в розмірі 1556 грн (розрахунок додається).

Крім, того відповідно до ч. 1 ст. 88 ЦПК України сторони, на користь якої ухвалено рішення, суд присуджує з другої сторони понесені нею і документально підтверджені судові витрати. Витрати на правову допомогу відповідно до п. 2 ч. 3 ст. 79 ЦПК України належать до судових витрат. Для відновлення свого порушеного права у судовому порядку мені довелося звернутися до адвоката. В зв'язку з цим позивачу довелося понести витрати на правову допомогу в розмірі 1000 грн, що підтверджується квитанцією до прибуткового касового ордера № 7 від 14.04.2015 року та договором про надання правової допомоги від 10.04.2015 року.

Ураховуючи вищезазначене, на підставі ст. ст. 526, 625, 1049 Цивільного кодексу України, керуючись ст. 3, 4, 15, 88, 118–120 ЦПК України,

ПРОШУ:

1. Стягнути з Сумського Ігоря Яновича на користь позивача борг за договором позики від 29.09.2013 року із урахуванням встановленого індексу інфляції у сумі 21 100 грн, три відсотки річних від суми боргу, – 1500 грн, а всього 22 500 грн.
2. Стягнути з Сумського Ігоря Яновича на користь позивача сплачену позивачем суму судового збору та витрати на правову допомогу.

Додатки:

1. Розрахунок суми боргу.
2. Копія розписки відповідача про повернення боргу від 22.10.2010 року.
3. Копія договору позики.
4. Копія квитанції про перерахування коштів № 04ХН46436 від 29.09.2010 року.
5. Копія паспорту громадянина України та ідентифікаційного коду.
6. Копія договору про надання правової допомоги.
7. Копія квитанції до договору.
8. Квитанція про сплату судового збору.
9. Копія позовної заяви та копії доданих до неї документів для надіслання відповідачу.
10. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
11. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » _____ 2015 року Представник позивача (підпис) Луць В. І.

12. Позовна заява зі спору за недоговірними зобов'язаннями

До Голосіївського районного суду м. Києва
03127, м. Київ, вул. Полковника Потехіна, 14-а
Позивач: Гетьманцев Анатолій Петрович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2013 року)
Відповідач: Заревзін Михайло Васильович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 45 000 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА **про відшкодування шкоди, завданої внаслідок** **дорожньо-транспортної пригоди**

19 червня 2014 року близько 09 години 30 хвилин на автодорозі по вул. Ломоносова Голосіївського району м. Києва в результаті зіткнення двох автомобілів сталася дорожньо-транспортна пригода.

Унаслідок цього належний позивачеві на праві приватної власності автомобіль марки «Пежо 407» д. н. з. ВМ 4380 АХ, номер кузова 420427023797037, свідоцтво про державну реєстрацію № 266662 від 10.10.2012 року отримав механічні пошкодження.

Відповідно до постанови про закриття кримінального провадження № 12014200260000909 від 31.07.2014 року, винесеної старшим слідчим СВ Голосіївського управління поліції ГУНП України в м. Києві капітаном поліції Пановою М. М., ДТП сталася з вини водія Заревзіна Михайла Васильовича 08.09.1959 р. н., мешканця м. Києва, проживає за адресою вул. О. Трутенка, буд. 9, кв. 10, який керував автомобілем «Рено Дастер» д. н. з. ВМ 2893 АТ, що належить йому на праві власності.

Згідно з даною постановою про закриття та матеріалів кримінального провадження № 12014200250000909 від 19.06.2014 року в їх сукупності Заревзіним М. В. були допущені порушення вимог Правил дорожнього руху України (затверджених Постановою КМУ від 10.10.2001 року № 1306), передбачені пунктами 1.5, 1.3, 12.6.г, 14.2.б, 34.1.1, які знаходяться в прямому причинному зв'язку з подією ДТП та наслідками, що настали.

Крім того, постановою Голосіївського районного суду м. Києва від 05.08.2014 року відповідача притягнуто до адміністративної відповідальності за ст. 124 КУпАП, яка вступила в законну силу.

Відповідно до висновку автотоварознавчого дослідження № 345 від 01.07.2014 року:

1. Вартість запчастин, які підлягають заміні на автомобілі Пежо 407, становить 60 000 грн.

2. Вартість ремонту мого автомобіля складає 10 000 грн.

Таким чином, сума відновлення мого автомобіля становить 80 000 грн.

Цивільна відповідальність Заревзіна Михайла Васильовича, 08.09.1959 р. н., була застрахована ПАТ СК «ПЗУ Україна» на умовах обов'язкового страхування цивільної відповідальності власників транспортних засобів. Відповідно до розрахунку страхового

відшкодування від 05.08.2014 року було сплачено 50 000 грн страхового відшкодування в межах страхової суми, якого явно замало для відшкодування завданої мені шкоди.

Відповідно до п. 9.2. ст. 9 ЗУ «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів» розмір страхової суми за шкоду, заподіяну майну потерпілих, становить 50 тисяч гривень на одного потерпілого.

Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 1188 ЦК України шкода, завдана в результаті взаємодії кількох джерел підвищеної небезпеки, відшкодовується на загальних підставах, а саме: шкода, завдана одній особі з вини іншої, відшкодовується винною особою.

Згідно зі ст. 1194 ЦК України особа, яка застрахувала свою цивільну відповідальність у разі недостатності страхового відшкодування для повного відшкодування завданої нею шкоди, зобов'язана сплатити потерпілому різницю між фактичним розміром шкоди і страховим відшкодуванням.

Отже, відповідач має сплатити позивачу $80\,000\text{ грн} - 50\,000\text{ грн} = 30\,000\text{ грн}$ матеріальної шкоди, завданої пошкодженням автомобіля.

Крім того, відповідно до ч. 1 ст. 88 ЦПК України стороні, на користь якої ухвалено рішення, суд присуджує з другої сторони понесені нею і документально підтверджені судові витрати. Витрати на правову допомогу відповідно до п. 2 ч. 3 ст. 79 ЦПК України належать до судових витрат. Для відновлення свого порушеного права у судовому порядку мені довелося звернутися до адвоката. У зв'язку з цим довелося понести витрати на правову допомогу в розмірі 4000 грн, що підтверджується квитанцією до прибуткового касового ордера № 7 від 14.03.2015 року та договором про надання правової допомоги від 10.03.2015 року.

На підставі вищевикладеного та відповідно до ст.ст. 1166, 1167, 1188, 1194 ЦК України та керуючись ст.ст. 3, 15, 88, 118–120 ЦПК України,

ПРОШУ:

1. Стягнути з відповідача, Заревзіна Михайла Васильовича, на користь позивача відшкодування майнової шкоди, завданої внаслідок ДТП у розмірі 30 000 грн.
2. Стягнути на користь позивача з відповідача понесені позивачем витрати на сплату судового збору в сумі 300 грн та 4000 грн витрат на правову допомогу.

Додатки:

1. Постанова про закриття кримінального провадження № 12013200260000909.
2. Ксерокопія 1, 3, 11 сторінок паспорту громадянина України.
3. Ксерокопія водійського посвідчення.
4. Висновок автотоварознавчого дослідження.
5. Постанова про притягнення до адміністративної відповідальності.
6. Повідомлення про отримання грошового переказу (2 копії).
7. Вимога до відповідача про сплату відшкодування.
8. Копія свідоцтва про реєстрацію транспортного засобу.
9. Копія позовної заяви з додатками для відповідача.
10. Квитанція про сплату судового збору.
11. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
12. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«__» _____ 2015 р.

Представник позивача

(підпис)

Луць В. І.

13. Позовна заява про відшкодування майнової та немайнової шкоди

До Голосіївського районного суду м. Києва
03127, м. Київ, вул. Полковника Потехіна, 14-а
Позивач: Будник Вадим Леонідович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач: Самойленко Тетяна Миколаївна
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 10 000 грн.

Позовна заява про відшкодування майнової та моральної шкоди, завданої залиттям квартири

На підставі договору купівлі-продажу квартири від 11 травня 2011 року, посвідченого приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Проскурнею Л. І. за реєстровим № 872, позивач являється власником квартири № 2 в житловому будинку № 57 по вул. Ломоносова в м. Києві, яка знаходиться на першому поверсі.

Квартира № 3 в житловому будинку № 57 по вул. Ломоносова в м. Києві, яка знаходиться на другому поверсі, належить Самойленко Тетяні Миколаївні.

21 жовтня 2014 року належна позивачеві квартира була залита водою з вини мешканців квартири № 3 житлового будинку № 57 по вул. Ломоносова в м. Києві, яка належить Самойленко Тетяні Миколаївні. Факт залиття квартири підтверджується Актом від 21 жовтня 2014 року по факту залиття квартири, складеним комісією ЖЕК-4 (ПП «Марс»).

Згідно з Актом від 21 жовтня 2013 року по факту залиття квартири з другого поверху з квартири, яка належить Самойленко Т. М. за адресою м. Київ, вул. Ломоносова, 57, виявлено протікання води на перший поверх у наступні кімнати квартири: ванна, прихожа, спальня, зала, яка належить мені на праві власності за адресою м. Київ, вул. Ломоносова, 57. Причина – прорив водопроводу на 2 поверсі. Пошкоджені шпалери, штукатурка, лінолеуму; з'явилися тріщини на стінах, зіпсована постільна білизна, килими, подушки.

Факт залиття квартири можуть підтвердити також свідки, які були присутні при складанні Акту від 21 жовтня 2014 року по факту залиття квартири: Луцій Наталія Олександрівна, яка мешкає в м. Києві по вул. Маяковського, 69/46; Желіховський Дмитро Сергійович, який мешкає в м. Києві по вул. Маяковського, 67/44; Зінченко Микола Іванович, який мешкає в м. Києві за адресою: 3-й пров. Фрунзе, 7; Панченко Денис Валерійович, який мешкає в м. Києві по вул. Ломоносова, 57/4; Міщенко Валентина Іванівна, яка мешкає в м. Києві по вул. Маяковського, 88/45; Головка Владислава Володимирівна, яка мешкає в м. Києві по вул. Ломоносова, 78/5; слюсар аварійної служби КП «Житло-Експлуатація» Кузьменко Іван Миколайович, який мешкає за адресою м. Київ, вул. Кірова, 14, та викликані по лінії «102» працівники Голосіївського управління поліції ГУНП України в м. Києві Ковтун Юрій Володимирович та Зернюк Артур Миколайович (м. Київ, вул. Ломоносова, 107).

Факт заливтня квартири підтверджується також проведеною мною фото- та відеозйомкою, фото-таблиця та компакт-диск із записом заливтня квартири додаються.

Відповідно до ст. 151 Житлового кодексу України громадяни, які мають у приватній власності жилий будинок (квартиру), зобов'язані забезпечувати його схоронність, здійснювати за свій рахунок поточний і капітальний ремонт, утримувати в порядку прибудинкову територію.

Згідно зі ст. 177 Житлового кодексу України громадяни зобов'язані забезпечувати схоронність жилих приміщень, бережно ставитися до санітарно-технічного та іншого обладнання, до об'єктів благоустрою, додержувати правил утримання жилого будинку і прибудинкової території, правил пожежної безпеки, додержувати чистоти і порядку в під'їздах, кабінах ліфтів, на сходових клітках і в інших місцях загального користування.

Відповідно до частини 2 ст. 383 Цивільного кодексу України власник квартири може на свій розсуд здійснювати ремонт і зміни у квартирі, наданій йому для використання як єдиного цілого, – за умови, що ці зміни не призведуть до порушень прав власників інших квартир у багатоквартирному житловому будинку та не порушать санітарно-технічних вимог і правил експлуатації будинку.

Відповідно до положень частин 4, 5 ст. 319 Цивільного кодексу України власник не може використовувати право власності на шкоду правам інших громадян.

Таким чином, обов'язок по догляду та утриманню технічного обладнання, яке знаходиться в квартирі, несе її власник.

Так як унаслідок неправильної експлуатації технічного обладнання та не слідкування за його технічним станом, з ладу вийшло внутрішнє обладнання квартири, тому Самойленко Тетяна Миколаївна, як власник житла, має відповідати за шкоду, завдану заливтням належної позивачеві квартири.

Орієнтовна вартість ремонтно-будівельних робіт, які необхідно провести для приведення належної мені на праві власності квартири № 2 у житловому будинку № 57 по вул. Ломоносова в м. Києві у стан, що передував заливттю, складає 9000 грн.

Згідно зі ст. 143 Цивільного процесуального кодексу України для з'ясування обставин, що мають значення для справи і потребують спеціальних знань у галузі науки, мистецтва, техніки, ремесла тощо, суд призначає експертизу за заявою осіб, які беруть участь у справі.

Отже, вартість ремонтно-будівельних робіт, які необхідно провести для приведення належної мені на праві власності квартири № 2 у житловому будинку № 57 по вул. Ломоносова в м. Києві у стан, що передував заливттю, буде встановлено шляхом проведення судової будівельно-технічної експертизи.

Також відповідач завдав позивачеві і моральної шкоди, яка полягає у отриманому внаслідок заливтня квартири, пошкодження майна позивача і приведення квартири у такий стан, що потребує ремонту, сильного емоційного потрясіння, порушень нормального життєвого укладу, що негативним чином відобразилося на емоційному стані. З урахуванням нервового стресу та глибини душевних страждань і зазначених вище обставин, оцінюю моральну шкоду в 100 000 грн.

Відповідно до ст. 23 Цивільного кодексу України особа має право на відшкодування моральної шкоди, завданої внаслідок порушення її прав. Моральна шкода полягає, зокрема: у душевних стражданнях, яких фізична особа зазнала у зв'язку зі знищенням чи пошкодженням її майна.

В силу вимог ст. 1166 Цивільного кодексу України майнова шкода, завдана неправомірними рішеннями, діями чи бездіяльністю особистим немайновим правам фізичної або юридичної особи, а також шкода, завдана майну фізичної або юридичної особи, відшко-

довується в повному обсязі особою, яка її завдала. Особа, яка завдала шкоди, звільняється від її відшкодування, якщо вона доведе, що шкоди завдано не з її вини.

На підставі наведеного та ст.ст. 23, 1166, 1167 Цивільного кодексу України, ст.ст. 151, 177, 190 Житлового кодексу України, керуючись ст.ст. 3, 15, 118–120 Цивільного процесуального кодексу України, –

ПРОШУ:

1. Стягнути з Самойленко Тетяни Миколаївни на користь Будника Вадима Леонідовича спричинену залиттям квартири майнову шкоду в розмірі 9000 грн 00 коп. та моральну шкоду в розмірі 1000 грн 00 коп.
2. Судові витрати, пов'язані з розглядом справи, покласти на відповідача.

Додаток:

1. Копії Договору купівлі-продажу квартири від 11.05.2011 р., Витягу з Державного реєстру правочинів № 9874091 від 11.05.2011 р., Витягу про державну реєстрацію прав № 30054904 від 24.05.2011 р. та Технічного паспорту на квартиру на 4 арк.
2. Копія Акту Жеку 4 від 21.10.2013 р. по факту залиття квартири на 1 арк.
3. Фото-таблиця на 12 арк.
4. Компакт-диск.
5. Угода про надання правової допомоги від 25.10.2013 р., квитанція від 25.10.2013 р., довідка від 26.10.2013 р., копії Свідоцтва про державну реєстрацію фізичної особи – підприємця Серії В01 № 231580 від 28.04.2006 р. та Свідоцтва платника єдиного податку Серія Б № 015342 від 01.06.2012 р.
6. Заява про виклик свідків.
7. Заява про призначення судової будівельно-технічної експертизи.
8. Заява про витребування доказів (правовстановлюючих документів на квартиру Самойленко Т. М.).
9. Квитанції про сплату судового збору.
10. Копія позовної заяви з доданими до неї документами.
11. Копія договору про надання правової допомоги № 222.
12. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«__» _____ 2015 року

Представник позивача (підпис)

Луць В.І.

14. Позовна заява зі спору, що виникає із спадкового права

До: Конотопського міськрайонного суду
Сумської області
41600, м. Конотоп, вул. Садова, 8
Позивач: Радченко Василь Михайлович,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач: Ріпчанська сільська рада
Конотопського району Сумської області,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Третя особа: Приватний нотаріус Конотопського
районного нотаріального округу Сумської області
Білашенко Людмила Володимирівна
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про визначення додаткового строку для подання заяви про прийняття спадщини

27 січня 2014 року померла мати позивача Радченко Анастасія Михайлівна 05.01.1930 р.н., що підтверджується свідоцтвом про смерть від 27.01.2014 року Серія І-БП № 211662. Родинні відносини між позивачем і його матір'ю документально підтверджуються моїм паспортом громадянина України Серія МА 0960291, виданим 28.11.2001 року Конотопським МРВ УМВС України в Сумській області та свідоцтвом позивача про народження, виданим повторно 16.12.2008 року Серія І-БП № 086319.

Після смерті матері позивача відкрилася спадщина, до складу якої, зокрема, входить земельна ділянка для ведення товарного сільськогосподарського виробництва площею 2,733 га (кадастровий номер 5924183200040010085), яка розташована на території Ріпчанської сільської ради Конотопського району Сумської області. Дана земельна ділянка належала матері на праві приватної власності, що підтверджується державним актом на право власності на землю серії СМ № 010652 від 19.05.2003 року.

Відповідно до довідки № 95 від 17.02.2015 року, виданої Виконавчим комітетом Ріпчанської сільської ради Конотопського району Сумської області, Радченко Анастасія Михайлівна до дня смерті була зареєстрована в селі Ріпки Конотопського району Сумської області 1-й провулок Шкільної, 4, заповіти від імені Радченко А.М. не посвідчувалися.

Маючи намір прийняти спадщину, 19.02.2015 року позивач звернувся до приватного нотаріуса Конотопського районного нотаріального округу Сумської області Білашенко Л.В. Проте, у прийнятті заяви позивачеві було відмовлено у зв'язку з відсутністю доказів прийняття спадщини, про що нотаріусом була винесена постанова про відмову у вчиненні нотаріальної дії від 19.02.2015 року, вих. № 17/15. При цьому йому було роз'яснено, що питання про визначення додаткового строку для подання заяви може бути вирішено судом.

Згідно з ч. 1 ст. 1269 ЦК України спадкоємець, який бажає прийняти спадщину, але на час відкриття спадщини не проживав постійно із спадкодавцем, має подати нотаріусу заяву про прийняття спадщини.

Відповідно до ч. 1 ст. 1270 ЦК України для прийняття спадщини встановлюється строк у шість місяців, який починається з часу відкриття спадщини.

Відповідно до ч. 3 ст. 1272 Цивільного кодексу України за позовом спадкоємця, який пропустив строк для прийняття спадщини з поважної причини, суд може визначити йому додатковий строк, достатній для подання ним заяви про прийняття спадщини.

Строк для прийняття спадщини був пропущений з поважних причин. Так, відповідно до ч. 2 ст. 1220 ЦК України часом відкриття спадщини є день смерті особи, тобто в даному випадку спадщина після смерті матері відкрилася 27 січня 2014 року. Позивач мав право подати заяву про прийняття спадщини до 27.07.2014 року. Спочатку після її смерті позивач перебував у морально пригніченому стані, зумовленому втратою близької людини. Крім того, поховання матері супроводжувалося значними витратами. Добре знаючи, що нотаріальне оформлення прийняття спадщини коштує немало грошей, позивач планував зібрати необхідну суму і в червні – липні 2014 року подати заяву про прийняття спадщини і одразу ж отримати свідоцтва про право власності на спадщину на нерухоме майно. Але з 10 червня 2014 року стан здоров'я різко погіршився, позивача було прооперовано і йому довелося перебувати на стаціонарному лікуванні в Роменській ЦРЛ до 01.09.2014 року. Це підтверджується довідкою Роменської ЦРЛ № 189/23–15 від 10.11.2014 року, – довідка про виклик бригади швидкої допомоги від 10 травня 2006 року (копія додається), медичною карткою стаціонарного хворого (копія додається); випискою з медичної картки амбулаторного хворого від 22 листопада 2014 року (копія додається).

Положення ч. 3 ст. 1272 ЦК України можуть бути застосовані, якщо: 1) у спадкоємця були перешкоди для подання такої заяви; 2) ці обставини визнані судом поважними.

Абзац 6 п. 24 Постанови Пленуму Верховного Суду України № 7 від 30.05.2008 року «Про судову практику у справах про спадкування» передбачає, що поважними є причини, пов'язані з об'єктивними, непереборними, істотними труднощами для спадкоємця на вчинення цих дій. Обставини, які стали причиною неподання вчасно ним заяви про прийняття спадщини, не залежали від його волі, тобто відповідають вказаним критеріям.

З наведеного випливає, що встановлений ст. 1270 Цивільного кодексу України строк на прийняття спадщини пропущений з поважних причин, а саме: хвороба і неможливість за станом здоров'я вжити заходів для прийняття спадщини.

Додатково пунктом 24 Постанови передбачено, що у випадку, коли особа, яка прийняла спадщину в установленій законом строк, вона може звернутися до суду з позовною заявою про визначення додаткового строку для прийняття спадщини відповідно до частини третьої статті 1272 ЦК (абз. 1 п. 24 Постанови). При цьому, за відсутності інших спадкоємців за заповітом і за законом, усунення їх від права на спадкування, неприйняття ними спадщини, а також відмови від її прийняття відповідачами є територіальні громади в особі відповідних органів місцевого самоврядування за місцем відкриття спадщини (абз. 2 п. 24 Постанови).

Як випливає із інформації, наданої органами місцевого самоврядування, заповіти від імені Радченко А. М. ними не посвідчувалися. Крім того, відповідно до усних пояснень нотаріуса станом на 19.02.2015 року жодних заяв про прийняття спадщини за вказаним спадкодавцем подано не було. Тому належним відповідачем у даній справі буде Ріпчанська сільська рада Конотопського району Сумської області. Враховуючи викладене, на підставі ч. 3 ст. 1272 ЦК України, керуючись ст.ст. 3, 15, 109, 118–120 ЦПК України,

ПРОШУ:

1. Визначити додатковий строк для подання заяви про прийняття спадщини за законом після смерті Радченко Анастасії Михайлівни, 05.01.1930 р.н., в два місяці після набрання рішенням суду законної сили.
2. У порядку досудової підготовки справи витребувати в приватного нотаріуса Роменського районного нотаріального округу Сумської області Білашенко Людмили Володимирівни (42000, Сумська область, м. Ромни, вул. Коржівська, 100/39, тел. (05448) 2–46–91) відомості щодо заведення спадкової справи та прийняття спадщини після смерті 27.01.2014 року Радченко Анастасії Михайлівни, 05.01.1930 р.н.

Додатки:

1. Копія свідоцтва про смерть Радченко А. М. від 27.01.2014 р. Серія І-БП № 211662.
2. Копія паспорту Радченка В. М.
3. Копія картки фізичної особи платника податків Радченка В. М.
4. Копія свідоцтва про народження Радченка В. М. від 16.12.2008 р. Серія І-БП № 086319.
5. Копія свідоцтва про народження Радченко А. М. від 04.08.1950 р. Серія ЯЩ № 468573.
6. Копія державного акту на право власності на земельну ділянку СМ № 010652.
7. Копія державного акту на право власності на земельну ділянку СМ № 166402.
8. Копія державного акту на право власності на земельну ділянку СМ № 176652.
9. Копія довідки № 95 від 17.02.2015 р.
10. Копія довідки № 95/07 від 19.02.2015 р.
11. Копія постанови про відмову у вчиненні нотаріальної дії від 19.02.2015 р. № 99/02–31.
12. Копія витягу про реєстрацію в Єдиному реєстрі довіреностей.
13. Копія довідки з лікарні, картки стаціонарного хворого і виписки амбулаторного хворого.
14. Квитанція про сплату судового збору;
15. Копія позовної заяви з додатками для відповідача та третьої особи.
16. Копія договору про надання правової допомоги.
17. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » _____ 2015 року Представник позивача (підпис) Луць В. І.

15. Позовна заява зі спору, що виник із особистих немайнових прав та обов'язків подружжя, батьків і дітей, інших членів сім'ї

До Роменського міськрайонного суду
Сумської області
42000, Сумська обл., Ромни, вул. Соборна, 12
Позивач: Зеленський Олександр Васильович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач: Герасименко Тетяна Юріївна
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Третя особа: Орган опіки та піклування
Роменської районної державної адміністрації
(поштовий індекс, адреса, телефон)

**ПОЗОВНА ЗАЯВА
про позбавлення батьківських прав**

Зеленський Олександр Васильович, 26.02.1982 року народження, є рідним батьком дитини Зеленської Ангеліни Олександрівни, 29.01.2004 року народження, що підтверджується її свідоцтвом про народження від 13.02.2004 року Серія І-УК № 098278.

Герасименко Тетяна Юріївна, 16.11.1986 року народження, є рідною матір'ю дитини Зеленської А. О. У шлюбі з Герасименко Т. Ю. позивач не перебував та не був зареєстрований.

Близько чотирьох років донька Зеленська А. О. проживає із позивачем у м. Ромни по вул. Гагаріна, 10. Позивач сам особисто займається вихованням і навчанням Зеленської А. О., а також її утриманням, забезпечує житлом, одягом, їжею, гідними умовами життя, піклується про її духовний, фізичний, розумовий розвиток, дбає про її здоров'я. Весь цей час Герасименко Т. Ю. життям доньки не цікавиться, не телефонує, не виявляє бажання спілкуватись з дитиною та брати участь у її вихованні, утриманні. Ніякі грошові кошти на дитину від Герасименко Т. Ю. позивач не отримує та не отримував. Позивач не обмежує та ніколи не обмежував відповідача в спілкуванні з дитиною та цьому не перешкоджає, але остання самоусунулась від виховання дитини, через це позивач був вимушений забрати Зеленську А. О. від її матері з с. Герасимівка, Роменського району Сумської області, так як Герасименко Т. Ю. веде аморальний спосіб життя, постійно вживає алкогольні напої, у зв'язку з чим перебуває на диспансерному обліку в 1-ій ОСЛ м. Ромни, не працює, не має засобів до існування, вихованням дитини не займалась, належним чином дитину не утримувала, негативно впливала на моральний та розумовий розвиток дитини, зарекомендувала себе безвідповідальною особою в батьківстві. 20.09.2014 року рішенням Роменського міськрайонного суду Сумської області була позбавлена батьківських прав через неналежне виконання батьківських обов'язків щодо двох інших дітей.

Вказані обставини можуть підтвердити свідки, а саме Головка Іван Дмитрович, який являється Герасимівським сільським головою, та Тараненко Катерина Борисівна, яка є секретарем цієї ж сільської ради.

28.04.2015 року орган опіки та піклування Роменської районної державної адміністрації надав висновок про доцільність позбавлення батьківських прав Герасименко Т.Ю. Відповідно до ч. 4 ст. 155 СК України ухилення кого-небудь із батьків від виконання батьківських обов'язків є підставою для покладення на них відповідальності, встановленої законом.

Пунктами 2 та 4 ст. 164 СК України передбачено, що мати, батько можуть бути позбавлені батьківських прав, якщо вона, він ухиляються від виконання своїх обов'язків по вихованню дитини, є хронічними алкоголіками або наркоманами.

На підставі вищевикладеного та ст.ст. 121, 141, 150, 151, 155, 164 СК України, керуючись ст.ст. 3, 15, 118–120 ЦПК України, –

ПРОШУ:

1. Позбавити Герасименко Тетяну Юріївну, 16.11.1986 року народження, батьківських прав стосовно її доньки Зеленської Ангеліни Олександрівни, 29.01.2004 року народження.
2. Викликати в судове засідання представника органу опіки та піклування Бобровицької районної державної адміністрації.
3. У порядку досудової підготовки викликати свідків Головка Івана Дмитровича (адреса) та Тараненко Катерину Борисівну (адреса).

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Копія паспорта Зеленського О.В.
3. Копія картки фізичної особи платника податків Зеленського О.В.
4. Копія свідоцтва про народження Зеленської А.О.
5. Копія висновку органу опіки та піклування.
6. Копія акту обстеження житлово-побутових умов.
7. Копія довідки про склад сім'ї.
8. Копія довідки з сільської ради.
9. Копія довідки з управління соціального захисту населення.
10. Копія характеристики з навчального закладу.
11. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
12. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.
13. Копія позовної заяви.

Усього на 10 аркушах.

«__» _____ 2015 року

Представник позивача (підпис)

Луць В.І.

16. Позовна заява у спорі, що виник із майнових прав та обов'язків подружжя й інших членів сім'ї.

До Голосіївського районного суду м. Києва
03127, м. Київ, вул. Полковника Потехіна, 14-а
Позивач: Бондаренко Тетяна Михайлівна,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач: Бондаренко Федір Іванович,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 200 782 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА
про поділ спільного майна подружжя

10.01.2009 року Позивачем Бондаренко Т.М. і Відповідачем Бондаренком Ф.І. був укладений шлюб. Від шлюбу мають дитину – Бондаренко Вероніку Федорівну, 15.11.2010 року народження (Свідоцтво про народження від 29.11.2010 року Серія І-РМ 098928).

У період шлюбу у липні 2009 року за спільні кошти Позивачем і Відповідачем на підставі договору купівлі-продажу від 11.07.2009 року, посвідченого приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Проскуренко Л.І., набуто нерухоме майно – однокімнатна квартира житловою площею 28 м. кв., що знаходиться за адресою: Сумська обл., м. Ромни, вул. Мазепи, 10, кв. 12. Вказану квартиру відповідно до договору було оформлено на ім'я Відповідача. Крім того, в період шлюбу також був придбаний автомобіль марки «Фольксваген», модель «пасат Б 6», д.н.з. ВС 8778 АХ, який 10.10.2013 року також було зареєстровано на Відповідача.

Дана квартира та автомобіль є об'єктами права спільної сумісної власності подружжя.

На сьогоднішній день позивач з Відповідачем не домовились про порядок поділу нерухомого майна та транспортного засобу.

Відповідно до ч. 1 ст. 60 Сімейного кодексу України майно, набуте подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності незалежно від того, що один з них не мав з поважної причини (навчання, ведення домашнього господарства, догляд за дітьми, хвороба тощо) самостійного заробітку (доходу).

Відповідно до ст. 70 СК України у разі поділу майна, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, частки майна дружини та чоловіка є рівними, якщо інше не визначено домовленістю між ними або шлюбним договором.

Згідно зі ст. 70 СК України майно, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, ділиться між ними в натурі. Якщо дружина та чоловік не домовилися про порядок поділу майна, спір може бути вирішений судом. При цьому суд бере до уваги інтереси дружини, чоловіка, дітей та інші обставини, що мають істотне значення. Присудження одному з подружжя грошової компенсації замість його частки у праві спільної сумісної власності на майно допускається лише за його згодою.

Як роз'яснив Пленум Верховного Суду України в постанові «Про практику застосування судами законодавства при розгляді справ про право на шлюб, розірвання шлюбу, визнання його недійсним та поділ спільного майна подружжя» від 21 грудня 2007 р. поділ спільного майна подружжя здійснюється за правилами, встановленими ст.ст. 69–72 СК та ст. 372 ЦК України. Вартість майна, що підлягає поділу, визначається за погодженням між подружжям, а при недосягненні згоди – виходячи з дійсної його вартості на час розгляду справи. Вирішуючи питання про поділ майна, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, суди мають застосовувати положення частин 4, 5 ст. 71 СК України щодо обов'язкової згоди одного з подружжя на отримання грошової компенсації та попереднього внесення другим із подружжя відповідної грошової суми на депозитний рахунок суду. За відсутності такої згоди присудження грошової компенсації може мати місце з підстав, передбачених ст. 365 ЦК України, за умови звернення подружжя (одного з них) до суду з таким позовом (ст. 11 ЦК України) та попереднього внесення на депозитний рахунок суду відповідної грошової суми. У разі, коли жоден із подружжя не вчинив таких дій, а неподільні речі не можуть бути реально поділені між ними відповідно до їх часток, суд визнає ідеальні частки подружжя в цьому майні без його реального поділу і залишає майно у їх спільній частковій власності.

Позивач зареєстрована і постійно проживає разом з донькою у вказаній квартирі та іншого житла не має. Колишній чоловік проживає разом з співмешканкою в належному йому на праві приватної власності будинку, який дістався йому у спадок від батьків. Згідно зі звітом про оцінку майна від 20.05.2015 року виконаного ПП «Бюро Аспект» ринкова вартість належної нам з відповідачем квартири станом на дату проведення оцінки (20.05.2015) складає 200 782 грн. Спільний з відповідачем автомобіль марки «Фольксваген», модель «пасат Б 6», д. н. з. ВС 8778 АХ, перебуває у постійному користуванні останнього (він працює комерційним представником і використовує автомобіль для роботи). Приблизна ринкова вартість даного автомобіля складає також 180 000 грн (дані з сайту Авторіа).

Беручи до уваги вказані обставини, а також інтереси неповнолітньої дитини, яка залишається зі мною, відповідно до вимог ст. 71 СК України вважаю можливим відступити від принципу рівності часток подружжя і виділити мені більшу частину із спільного майна, а саме однокімнатну квартиру житловою площею 28 м. кв., що знаходиться за адресою: м. Київ, вул. Ломоносова, 10, кв. 12. Автомобіль марки «Фольксваген», модель «пасат Б 6», д. н. з. ВС 8778 АХ, виділити відповідачу.

Ураховуючи все вищевикладене та на підставі ст. 60, ч. 1 ст. 69, ст.ст. 70, 71 СК України, ст.ст. 3, 372 ЦК України, керуючись ст.ст. 3, 15, 118–120 ЦПК України, –

ПРОШУ:

1. Прийняти позовну заяву до розгляду та задовольнити її в повному обсязі.
2. Виділити позивачу у власність однокімнатну квартиру житловою площею 28 м.кв., що знаходиться за адресою: м. Київ, вул. Ломоносова, 10, кв. 12., вартістю 200 782 грн.
3. Виділити відповідачу автомобіль марки «Фольксваген», модель «пасат Б 6», д. н. з. ВС 8778 АХ, 2004 року випуску.
4. Судові витрати стягнути на користь позивача з Відповідача.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Копія рішення суду про розірвання шлюбу.

3. Копії свідоцтва про народження дитини.
4. Копія договору купівлі-продажу квартири.
5. Копія звіту з оцінки майна.
6. Копія технічного паспорту на квартиру.
7. Копія паспорту та ПІН Бондаренко Т. М.
8. Примірник позовної заяви з додатками для Відповідача по справі.
9. Копія договору про надання правової допомоги № 000.
10. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » _____ 2015 р. Представник позивача (підпис) Луць В. І.

17. Позовна заява про захист житлових прав (визнання права користування жилим приміщенням, визнання особи такою, що втратила право користування жилим приміщенням тощо)

До Роменського міськрайонного суду
Сумської області
42000, м. Ромни, вул. Соборна, 12
Позивач: Суркова Ольга Миколаївна,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777
від 10.02.2014 року)
Відповідач: Сурков Василь Миколайович,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Третя особа: Роменська районна державна
адміністрація,
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про визнання особи такою, що втратила право на користування житловим приміщенням

Суркова Ольга Миколаївна перебуває у шлюбі з Сурковим Василем Миколайовичем з 17.10.1988 року. Від шлюбу у них троє дітей: Сурков Олексій Васильович, 1994 р.н.; Сурков Олег Васильович, 1996 р.н.; Суркова Софія Василівна, 1999 р.н.

За рішенням виконкому Роменської міської Ради народних депутатів від 22.10.1994 р. на сім'ю з п'яти чоловік нам було видано чотирьох кімнатну квартиру № 8 у будинку № 25 по вулиці Руденка у м. Ромни, куди вони переїхали 29.12.1994 р. На даний час шлюбні відносини між ними припинені з першої половини 2013 року.

Після припинення між ними шлюбних відносин Сурков В. М. переїхав до Слюзенюк Ольги Василівни, створив нову сім'ю і проживає там з серпня 2013 р. по теперішній час, за адресою: м. Ромни, вул. Радянська, 22, що підтверджується його поясненням на судовому засіданні 03.04.2014 р. по цивільній справі № 585/1738/14-ц у Роменському міськрайонному суді (описова та мотивувальна частина рішення, яке набрало законної сили).

У період з серпня 2013 р. відповідач з'являвся епізодично тільки для вигляду на декілька годин. Всі обов'язки, що випливають з договору найму житлового приміщення, покладені тільки на Позивача. Відповідач не сплачує комунальні платежі, не отримує кореспонденцію за даною адресою, його особистих речей в квартирі немає і, взагалі, квартиру він не цікавиться.

Комунальні платежі нараховуються згідно з кількістю зареєстрованих осіб. Так як відповідач не сплачує зазначені платежі, то позивач змушена сплачувати все сама. Вказані обставини можуть підтвердити свідки: Туркова М. Ю., Громов І. В.

Згідно зі ст. 71 ЖК України жиле приміщення зберігається за відсутньою особою шість місяців. Будь-яких заяв до ЖЕО про те, що він буде відсутній за місцем реєстрації та збереження за ним права на користування за цією адресою, не надходило.

Стаття 72 ЖК України дозволяє визнавати особу, яка відсутня понад шість місяців у займаній квартирі, такою, що втратила право на користування нею.

На підставні викладеного та ст. ст. 71, 72, 107 Житлового кодексу України, керуючись ст.ст. 3, 15, 109, 118–120 ЦПК України, –

ПРОШУ:

1. Визнати Суркова Василя Миколайовича таким, що втратив право на користування житловим приміщенням – квартирою № 25 у будинку № 8 по вулиці Руденка у м. Ромни.
2. Стягнути з відповідача на користь позивача сплачені судові витрати згідно з квитанцією.
3. Під час попереднього судового засідання вирішити питання про виклик свідків: Туркової Мирослави Юріївни, яка проживає за адресою: 42000 м. Ромни, вул. Руденка, 25, кв. № 25, Громова Івана Вікторовича, який проживає за адресою: 42000 м. Ромни, вул. Руденка, 25, кв. № 35.

Додатки:

1. Копія ордера.
2. Копія Свідоцтва про розірвання шлюбу.
3. Копія рішення Роменського міськрайонного суду від 03.04.2014 р.
4. Копія довідки з місця проживання.
5. Копія актів про непроживання.
6. Квитанція про сплату судового збору.
7. Копія позовної заяви з додатками (2 примірники).
8. Копія договору про надання правової допомоги № 9999.
9. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«__» _____ 2016 р. _____

Луць В.І.

18. Позовна заява про захист права власності на земельну ділянку або права користування земельною ділянкою

До Тернопільського міськрайонного суду
Тернопільської області
46003, м. Тернопіль, вул. І. Котляревського, 34
Позивач: Іванов Іван Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач: Котляренко Сергій Сергійович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: позов немайнового характеру

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про усунення перешкод у користуванні земельною ділянкою

Іванов Іван Іванович є власником домоволодіння по вул. Артема, 88, м. Тернопіль. Вказане домоволодіння отримав у спадок від своєї матері Іванової Валентини Петрівни (правовстановлюючі документи додаються до заяви). Поряд із домоволодінням позивача проживає сусід Котляренко Сергій Сергійович (надалі – Відповідач).

У 2015 році вказаний сусід побудував без відповідних дозволів і погоджень із державними органами прибудову до будинку. Вказана прибудова знаходиться на відстані 0,4 метра від огорожі, що порушує вимоги п. 3.17 Б.2.4. –1–94 «Планування та забудова міських та сільських поселень». Відповідно до вказаного нормативно-правового акту відстань до межі сусідньої ділянки від найбільш виступаючої конструкції стіни має бути не меншою, ніж 1,0 метр. При цьому повинно бути забезпечене влаштування необхідних інженерно-технічних заходів, що запобігатимуть стіканню атмосферних опадів з покрівель і карнизів будівель на територію суміжних ділянок.

Вказана відстань у 0,4 метра підтверджується протоколом виїзної комісії Тернопільської міської ради. Порушення вказаних вище норм також підтверджує лист Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Тернопільській області.

Більше того, до вказаної прибудови було проведено газове опалення, що також не відповідає протипожежним нормам. Це створює реальну загрозу вибуху газу, що може призвести до пошкодження мого майна і втрати здоров'я.

Крім вказаних порушень має місце також затінення моєї земельної ділянки, оскільки прибудова знаходиться на південь від домоволодіння.

Відповідачем було виготовлено стічні труби для атмосферних опадів даху таким чином, що вода із них потрапляє прямо на паркан. Із паркану стікає на земельну ділянку, що, своєю чергою, призводить до значних незручностей в користуванні земельною ділянкою. Має місце також пошкодження власного паркану позивача, оскільки під дією вищенаведених атмосферних опадів із даху металевий паркан піддається підвищеній корозії.

Відповідно до частини 1 статті 130 Земельного кодексу України власники та землекористувачі земельних ділянок повинні обирати такі способи використання земельних ділянок відповідно до їх цільового призначення, при яких власникам, землекористувачам

сусідніх земельних ділянок завдається найменше незручностей (затінення, задимлення, неприємні запахи, шумове забруднення тощо).

Але відповідач створив такі умови, які, навпаки, завдають найбільше незручностей (затінюється ділянка; стічні атмосферні опади стікають на паркан, а потім на частину земельної ділянки позивача; ці ж стічні опади порушують цілісність паркану).

Стаття 152 Земельного кодексу України дає право землекористувачу вимагати усунення будь-яких порушень його прав на землю, навіть якщо ці права не пов'язані з позбавленням права володіння земельною ділянкою.

Статтю 376 Цивільного кодексу України встановлено, що якщо власник (користувач) земельної ділянки заперечує проти визнання права власності на нерухоме майно за особою, яка здійснила (здійснює) самочинне будівництво на його земельній ділянці, або якщо це порушує права інших осіб, майно підлягає знесенню особою, яка здійснила (здійснює) самочинне будівництво, або за її рахунок.

Крім того, впритул до паркану відповідач створив дві вигрібні каналізаційні ями. Через них стоїть постійних стійкий неприємний запах. На усні вимоги виправити вказані порушення відповідач не реагує.

На підставі вищенаведеного та відповідно до ст.ст. 3, 27, 118, 119 ЦПК України, ст.ст. 103, 152 ЗК України, ст. 376 ЦК України, –

ПРОШУ:

1. Зобов'язати Котляренка Сергія Сергійовича усунути перешкоди в користуванні земельною ділянкою за адресою м. Тернопіль, вул. Артема, 88 шляхом знесення самочинно збудованої прибудови.
2. Зобов'язати Котляренка Сергія Сергійовича усунути перешкоди в користуванні земельною ділянкою за адресою м. Тернопіль, вул. Артема, 88 шляхом знищення двох вигрібних каналізаційних ям, які знаходяться впритул біля паркану позивача.
3. Судові витрати покласти на відповідача.

Додатки:

1. Копія протоколу виїзної комісії міської ради.
2. Копія листа Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю.
3. Копія технічного паспорту на будинок позивача.
4. Копія державного акту на право власності на земельну ділянку.
5. Квитанція про сплату судового збору.
6. Копія договору про надання правової допомоги № 999.
7. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«___» _____ 2016 року

Представник позивача (підпис)

Луць В. І.

19. Позовна заява про захист трудових прав (про поновлення на роботі незаконно звільненого працівника та стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу, стягнення заборгованості з заробітної плати, відшкодування моральної шкоди у зв'язку з порушенням трудових прав тощо).

До Недригайлівського районного суду
Сумської області
42100, Сумська область смт. Недригайлів,
вул. Шевченка, 4
Позивач: Самсонова Раїса Володимирівна
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Відповідач 1: КЗ «Недригайлівська центральна
районна бібліотека» (код. ЄДРПОУ 23482982)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Третя особа: Директор КЗ «Недригайлівська
центральна районна бібліотека»
Іванова Ніна Миколаївна
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 6950 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про поновлення на роботі, стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу та відшкодування моральної шкоди

06.10.1992 року наказом № 67 позивача було прийнято на посаду бібліотекаря Недригайлівської ЦРБ, що підтверджується записом № 5 у трудовій книжці.

04.05.2015 року наказом директора Недригайлівської центральної районної бібліотеки позивача було звільнено з займаної посади на підставі п. 1 ч. 1 ст. 40 КЗпП України (наказ № 21-к).

Вважаю, що позивача було незаконно звільнено з роботи з наступних підстав.

Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 40 КЗпП України трудовий договір, укладений на невизначений строк, а також строковий трудовий договір до закінчення строку його чинності можуть бути розірвані власником або уповноваженим ним органом лише у випадках: 1) змін в організації виробництва і праці, в тому числі ліквідації, реорганізації, банкрутства або перепрофілювання підприємства, установи, організації, скорочення чисельності або штату працівників.

Частиною 2 ст. 40 КЗпП України передбачено, що звільнення з підстав, зазначених у пунктах 1, 2 і 6 цієї статті, допускається, якщо неможливо перевести працівника, за його згодою, на іншу роботу.

Частиною 1 та п. 3 ч. 2 ст. 42 КЗпП України передбачено, що при скороченні чисельності чи штату працівників у зв'язку зі змінами в організації виробництва і праці

переважне право на залишення на роботі надається працівникам з більш високою кваліфікацією і продуктивністю праці. При рівних умовах продуктивності праці та кваліфікації перевага в залишенні на роботі надається: 3) працівникам з тривалим безперервним стажем роботи на даному підприємстві, в установі, організації.

Так, 24.03.2015 року, відповідно до наказу № 11-к по Недригайлівській ЦРБ позивача та ще трьох працівників було попереджено про можливе наступне вивільнення у зв'язку з недостатнім фінансуванням.

Але, з поміж інших 25 працівників бібліотеки, позивач як працівник з більшою кваліфікацією і з безперервним стажем роботи на посаді бібліотекаря 22 роки, мала переважне право на залишення на роботі. Крім того, на утриманні позивача перебуває двоє неповнолітніх дітей, що підтверджується довідкою про склад сім'ї від 28.05.2015 року, виданою Засульською сільською радою та свідоцтвами про народження дітей.

Окрім вищезгаданих порушень, допущених при незаконному звільненні, питання щодо скорочення не було погоджено належним чином з виборним органом профспілкового комітету бібліотечних працівників, членом якої була позивач, і районним комітетом профспілки працівників культури, що підтверджується листом-роз'ясненням від 26.05.2015 року, наданим головою Райкому профспілки працівників культури Різнічен-ко Л. М.

Відповідно до ст. 43 КЗпП України та п. 15 Постанови Пленуму Верховного суду України «Про практику розгляду судами трудових спорів» від 06.11.1992 № 9 розірвання трудового договору з ініціативи власника або уповноваженого ним органу допускається лише за попередньою згодою профспілкового органу, крім випадків, передбачених ст.ст. 43 і 43(1) КЗпП України.

У разі незаконного звільнення з роботи працівник, згідно з частинами 1, 2 ст. 235 КЗпП України, повинен бути поновлений на попередній роботі органом, який розглядає трудовий спір. Одночасно з цим повинно бути вирішене питання про виплату йому середнього заробітку за час вимушеного прогулу або різниці в заробітку за час виконання нижче оплачуваної роботи, але не більше як за один рік. Якщо заява про поновлення на роботі розглядається більше одного року не з вини працівника, орган, який розглядає трудовий спір, виносить рішення про виплату середнього заробітку за весь час вимушеного прогулу.

Середній заробіток працівника визначається відповідно до ст. 27 Закону України «Про оплату праці» за правилами, передбаченими Порядком обчислення середньої заробітної плати, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 08 лютого 1995 року № 100.

З урахуванням цих норм, зокрема абз. 3 п. 2 Порядку, середньомісячна заробітна плата за час вимушеного прогулу працівника обчислюється виходячи з виплат за останні два календарні місяці роботи, що передують події, з якою пов'язана виплата, тобто, що передують дню звільнення працівника з роботи.

Відповідно до п. 5 розд. IV Порядку основою для визначення загальної суми заробітку, що підлягає виплаті за час вимушеного прогулу, є середньоденна заробітна плата працівника, яка згідно з п. 8 цього Порядку визначається діленням заробітної плати за фактично відпрацьовані протягом двох місяців робочі (календарні) дні на число відпрацьованих робочих днів, а у випадках, передбачених чинним законодавством, – календарних днів за цей період.

На день подачі до суду заяви про уточнення позовних вимог позивач перебуває у вимушеному прогулі 25 днів, з 04 травня 2015 р. по 29 травня 2015 р. Відповідно до довідки, виданої Недригайлівською ЦРБ № 411/02–12 від 28.05.2015 року, заробітна плата за березень 2015 року становила 1625 грн 40 коп., за квітень 2015 року – 1338 грн 95 коп.,

а разом 2964 грн 35 коп. За цей час відповідач зобов'язаний заплатити на користь позивача заробітну плату в сумі 1950 грн [2964,35 грн (фактична заробітна плата за останні два місяці роботи): 25 днів (кількість фактично відпрацьованих робочих днів за два останні місяці роботи) = 78 грн (розмір середньоденної заробітної плати) x 25 днів (кількість днів вимушеного прогулу)]. Свої вимоги у зазначеній частині позивач збільшить на день розгляду справи в суді.

Крім цього, незаконним звільненням було заподіяно моральну шкоду, яка полягала в душевних стражданнях, яких позивач зазнала внаслідок протиправної поведінки відповідачів. Частиною 1 ст. 23 ЦК України передбачено, що особа має право на відшкодування моральної шкоди, завданої внаслідок порушення її прав. Згідно з п. 3 ч. 2 ст. 23 ЦК України моральна шкода полягає у душевних стражданнях, яких особа зазнала у зв'язку з протиправною поведінкою щодо неї. Статтею 237–1 КЗпП України передбачено відшкодування власником або уповноваженим ним органом моральної шкоди працівнику, якщо порушення його законних прав призвели до моральних страждань, втрати нормальних життєвих зв'язків і вимагають від нього додаткових зусиль для організації свого життя.

Моральні страждання полягають саме у тому, що:

1. Унаслідок протиправної поведінки відповідача позивач залишилася у даний дуже складний для нашої країни та її громадян час без роботи, у зв'язку з чим зазнала сильних душевних страждань. На ґрунті цього різко погіршився стан її здоров'я.

2. Було порушено звичайний уклад життя позивача і їй доводиться докладати багато зусиль для відновлення свого порушеного права, що також негативно позначилось на її емоційному стані.

3. У зв'язку із зменшенням доходів позивача, їй доводиться позичати гроші у знайомих, щоб оплатити послуги юриста та забезпечити своє існування, що принижує честь і гідність позивача та впливає на стосунки з оточуючими людьми.

4. Пропрацювавши 22 роки в бібліотеці позивач не мала жодних дисциплінарних стягнень, були тільки відзнаки і їй ніколи не приходила думка, що вона піде з роботи таким чином, тобто що її незаконно звільнять і їй доведеться через суд відновлювати своє порушене право, що також накладає певний негативний відбиток на її емоційний стан.

Ураховуючи все вищевикладене заподіяну моральну шкоду оцінюю в 5000 грн.

Крім того, відповідно до ч. 1 ст. 88 ЦПК України стороні, на користь якої ухвалено рішення, суд присуджує з другої сторони понесені нею і документально підтвержені судові витрати. Витрати на правову допомогу відповідно до п. 2 ч. 3 ст. 79 ЦПК України належать до судових витрат. Для відновлення свого порушеного права у судовому порядку довелося звернутися до адвоката. У зв'язку з цим довелося понести витрати на правову допомогу в розмірі 4000 грн, що підтверджується квитанцією до прибуткового касового ордера № 7 від 14.06.2015 року та договором про надання правової допомоги від 10.05.2015 року.

Згідно з п. 1 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір» від сплати судового збору звільняються позивачі за подання позовів про стягнення заробітної плати, поновлення на роботі та за іншими вимогами, що випливають із трудових правовідносин.

Зазначені позивачем у заяві обставини підтверджуються доданими до заяви документами.

На підставі викладеного і відповідно до п. 1 ч. 1, ч. 2 ст. 40, чч. 1, 2 ст. 42, п. 2 ч. 1 ст. 232, чч. 1, 2, 5 ст. 235, ст. 237–1 КЗпП України, керуючись ст.ст. 3, 15, 88, 110, ст.ст. 118–120, пп. 2, 4 ч. 1 ст. 367 ЦПК України,

ПРОШУ:

1. Поновити позивача на роботі на посаді бібліотекаря Недригайлівської ЦРБ.
2. Стягнути з КЗ «Недригайлівська центральна районна бібліотека» на користь позивача заробітну плату за весь час вимушеного прогулу.
3. Стягнути з відповідача на користь позивача 5000 грн моральної шкоди.
4. Стягнути з відповідача на користь позивача витрати на правову допомогу.

Додатки:

1. Копії сторінок трудової книжки.
2. Копія довідки з ЄДРЮОФОРП від 12.11.2014 р. Серія АГ № 894244.
3. Копія Статуту Недригайлівської ЦБС, затвердженого 29.12.2012 р.
4. Копія посадової інструкції на завідувачу Засульською бібліотекою-філією Самсонову Р.В.
5. Копія штатного розпису.
6. Копія наказу № 5 по Недригайлівській ЦБС.
7. Копія листа-роз'яснення від 12.11.2014 року голови Райкому профспілки працівників культури.
8. Довідка по заробітній платі Самсонової Р.В. за серпень-вересень місяці № 411/02-12.
9. Копія Договору про надання правової допомоги від 29.10.2015 року.
10. Квитанція до прибуткового касового ордера № 7 від 13.11.2015 року.
11. Копії заяви та копії доданих до неї документів.
12. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ___ » _____ 2015 року Представник позивача (підпис) Луць В. І.

20. Апеляційна або касаційна скарги на рішення суду у цивільній справі

До Апеляційного суду Київської області
01025, м. Київ, вул. Володимирська, 15
через Макарівський районний суд Київської
області

08000, смт. Макарів, вул. Фрунзе, 35

Позивач:

Публічне акціонерне товариство «Укрпромбанк»
(поштовий індекс, адреса, телефон, код ЄДРПОУ
00039019)

Відповідач-1: Сагун Микола Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)

Представник Відповідача-1:

Луць Віктор Іванович, адвокат

(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)

Відповідач-2: Дмитрієв Олександр Петрович
(поштовий індекс, адреса, телефон)

Третя особа на стороні Відповідача-1

Чеботарьова Юлія Сергіївна

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Третя особа на стороні Відповідачів:

Товариство з обмеженою відповідальністю
«Траверз-буд»

(поштовий індекс, адреса, телефон,
код ЄДРПОУ 33744655)

Справа № 370/1147/13-ц

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА **на Рішення Макарівського районного суду Київської області** **по справі № 370/1147/13-ц від 13.02.2014**

Публічне акціонерне товариство «Укрпромбанк» (надалі – Позивач) звернулось до Макарівського районного суду Київської області з позовом до Сагуна Миколи Івановича (надалі – Відповідач-1) та до Дмитрієва Олександра Петровича (надалі – Відповідач-2) (надалі разом – Відповідачі) за участю Чеботарьової Юлії Сергіївни у якості третьої особи на стороні Відповідача-1 (надалі – Третя особа) та Товариства з обмеженою відповідальністю «Траверз-буд» у якості третьої особи на стороні Відповідачів (надалі – Позичальник) про звернення стягнення на предмет іпотеки.

13.02.2014 Макарівським районним судом Київської області було ухвалено Рішення по справі № 370/1147/13-ц (надалі – Рішення), яким позовні вимоги Позивача були задоволені в повному обсязі.

Вважаємо, що Рішення суду першої інстанції є незаконним, необґрунтованим, винесеним з порушенням норм матеріального та процесуального права та підлягає скасуванню з огляду на наступне.

1. Фактичні обставини справи.

1.1. Кредитні правовідносини.

11.06.2007 року між Позивачем та Позичальником було укладено договір про надання невідновлюваної кредитної лінії № 24–12/123 (надалі – Кредитний договір), відповідно до якого Позичальнику було надано грошові кошти в межах максимального ліміту заборгованості 16 785 000,00 грн (шістнадцять мільйонів сімсот вісімдесят п'ять тисяч гривень) зі сплатою 11,5% річних і транші кредиту, виданих до 05.05.2008 р., та 14,5% річних і транші кредиту, виданих з 05.05.2008 р., та кінцевим терміном погашення до 10.04.2010 р.

1.2. Іпотечні правовідносини.

З метою забезпечення виконання всіх зобов'язань Позичальника за Кредитним договором між Позивачем і Відповідачами була укладена низка іпотечних договорів. Так, між Позивачем і Відповідачем-1 були укладені Іпотечний договір № 02–10/1935 від 11.06.2007 р. (надалі – Іпотечний договір-1), Іпотечний договір № 02–10/373 від 12.02.2008 р. (надалі – Іпотечний договір-2), Іпотечний договір № 02–10/3769 від 26.09.2008 р. (надалі – Іпотечний договір-3) (разом – Іпотечні договори).

Відповідно до Іпотечних договорів Відповідач-1 передає в іпотеку Позивачу в якості забезпечення виконання всіх зобов'язань Позичальника за Кредитним договором нерухоме майно, а саме земельні ділянки.

1.3. Звернення Позивачем до суду з позовом до Відповідачів про звернення стягнення на предмет іпотеки.

Ухвалою Макарівського районного суду Київської області від 29.05.2013 р. було відкрито провадження по справі № 370/1147/13-ц за позовом Позивача до Відповідачів про звернення стягнення на предмет іпотеки.

13.02.2014 р. Рішенням суду першої інстанції позовні вимоги Позивача були задоволені в повному обсязі.

Вважаємо, що Рішення суду першої інстанції є незаконним, необґрунтованим, виснесеним з порушенням норм матеріального та процесуального права, а також висновки суду першої інстанції не відповідають обставинам справи. З огляду на це на підставі пунктів 1, 3, 4 частини 1 статті 309 ЦПК України Рішення суду першої інстанції підлягає скасуванню з огляду на наступне.

Норми матеріального права, порушені судом першої інстанції.

1.4. Судом першої інстанції не дотримано вимоги частини 1 статті 216 Цивільного кодексу України щодо юридичних наслідків недійсних правочинів.

На момент набуття права власності на земельні ділянки, на які Позивач просить звернути стягнення за Іпотечним договором-1 та Іпотечним договором-2 (за виключенням земельної ділянки загальною площею 2,0642 га, кадастровий номер 3222782600:07:011:0092), Відповідач-1 перебував у шлюбі із Третьою особою (Свідоцтво про шлюб Серії 1-ОК № 041376 від 26.04.2007 р.).

Згідно з положеннями частини 1 статті 60 Сімейного кодексу України майно, набуте подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності.

Отже, земельні ділянки, на які Позивач просить звернути стягнення за Іпотечним договором-1 та Іпотечним договором-2 (за виключенням земельної ділянки загальною площею 2,0642 га, кадастровий номер 3222782600:07:011:0092), належали Відповідачу-1 та Третій особі на праві спільної сумісної власності.

Відповідно до частини 1 ст. 215 Цивільного кодексу України підставою недійсності правочину є недодержання в момент вчинення правочину стороною (сторонами) вимог, які встановлені частинами 1–3, 5 та 6 ст. 203 Цивільного кодексу України.

Зокрема, згідно з положеннями ч. 1 ст. 203 Цивільного кодексу України зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також інтересам держави і суспільства, його моральним засадам.

Відповідно до частини 1 ст. 578 Цивільного кодексу України, майно, що є у спільній власності, може бути передане у заставу лише за згодою усіх співвласників.

При цьому, згідно з ч. 3 ст. 65 Сімейного кодексу України для укладення одним із подружжя договорів, які потребують нотаріального посвідчення і (або) державної реєстрації, а також договорів стосовно цінного майна, згода другого з подружжя має бути подана письмово.

Відповідно до частини 2 статті 6 Закону України «Про іпотеку» майно, що є у спільній власності, може бути передане в іпотеку лише за нотаріально посвідченою згодою усіх співвласників.

Таким чином, з огляду на те, що земельні ділянки, які належали Відповідачу-1 та Третій особі на праві спільної сумісної власності, були передані в іпотеку без письмової нотаріально посвідченої згоди останньої як співвласника земельних ділянок, Іпотечні договори є недійсними з моменту їх укладення.

Частина 1 ст. 216 Цивільного кодексу України встановлює, що недійсний правочин не створює юридичних наслідків, крім тих, що пов'язані з його недійсністю.

Отже, судом першої інстанції при вирішенні даної справи було порушено цілу низку положень, що регулюють право спільної сумісної власності та правових наслідків недійсних правочинів.

1.5. Невизначено способу звернення стягнення на предмет іпотеки.

Відповідно до частини 1 ст. 37 Закону України «Про іпотеку» іпотекодержатель може задовольнити забезпечену іпотекою вимогу шляхом набуття права власності на предмет іпотеки. Правовою підставою для реєстрації права власності іпотекодержателя на нерухоме майно, яке є предметом іпотеки, є договір про задоволення вимог іпотекодержателя або відповідне застереження в іпотечному договорі, яке прирівнюється до такого договору за своїми правовими наслідками і передбачає передачу іпотекодержателю права власності на предмет іпотеки в рахунок виконання основного зобов'язання.

Отже, законом передбачено, що один зі способів звернення стягнення на предмет іпотеки – набуття права власності на предмет іпотеки.

Іпотечними договорами, а саме пунктом 2.4.3. передбачено, що іпотекодержатель (Позивач) у разі невиконання або неналежного виконання Позичальником Кредитного договору має право задовольнити свої забезпечені вимоги шляхом звернення стягнення на предмет іпотеки.

Таким чином, Іпотечними договорами не передбачено способу звернення стягнення на предмет іпотеки у вигляді набуття права власності на предмет іпотеки.

У позовній заяві, поданій Позивачем, також не передбачено, яким саме способом Позивач просить суд першої інстанції звернути стягнення на предмет іпотеки.

Судом першої інстанції не було з'ясовано, яким саме шляхом Позивач хоче звернути стягнення на предмет Іпотечних договорів. Отже, у подальшому таке рішення буде неможливо виконати з підстав невизначеності способу звернення стягнення на предмет іпотеки.

Крім того, приписами частини 1 ст. 39 Закону України «Про іпотеку» передбачено, що у разі задоволення судом позову про звернення стягнення на предмет іпотеки у рішенні суду зазначаються:

- загальний розмір вимог та всі його складові, що підлягають сплаті іпотекодержателю з вартості предмета іпотеки;
- опис нерухомого майна, за рахунок якого підлягають задоволенню вимоги іпотекодержателя;
- заходи щодо забезпечення збереження предмета іпотеки або передачі його в управління на період до його реалізації, якщо такі необхідні;

- спосіб реалізації предмета іпотеки шляхом проведення прилюдних торгів або застосування процедури продажу, встановленої ст. 38 Закону України «Про іпотеку»;
- пріоритет і розмір вимог інших кредиторів, які підлягають задоволенню з вартості предмета іпотеки;
- початкова ціна предмета іпотеки для його подальшої реалізації.

З огляду на зазначене, вважаємо, що Рішення суду першої інстанції прийнято з грубими порушеннями норм матеріального права та підлягає скасуванню.

1.6. Відсутні підстави для звернення стягнення та не визначено розмір заборгованості.

Відповідно до пункту 4.1. Договорів Іпотеки, у разі невиконання або неналежного виконання Позичальником та/або Іпотекодавцем Основного зобов'язання, а також в інших випадках, передбачених цим Договором та/або чинним законодавством України, Іпотекодержатель має право задовольнити свої вимоги за Основним зобов'язанням шляхом звернення стягнення на Предмет іпотеки.

Таким чином, вищевказаний пункт чітко встановлює, що підставою для звернення стягнення за Іпотечними договорами є невиконання або неналежне виконання Позичальника зобов'язань за Кредитним договором.

Свою чергою, в матеріалах справи відсутні будь-які докази виникнення такої підстави, тобто Позивачем не підтверджено невиконання або неналежне виконання Позичальника взятих на себе зобов'язань за Кредитним договором.

Відповідно до частини 2 ст. 589 Цивільного кодексу України за рахунок предмета застави заставодержатель має право задовольнити в повному обсязі свою вимогу, що визначена на момент фактичного задоволення, включаючи сплату процентів, неустойки, відшкодування збитків, завданих порушенням зобов'язання, необхідних витрат на утримання заставленого майна, а також витрат, понесених у зв'язку із пред'явленням вимоги, якщо інше не встановлено договором.

Однак, усупереч вищевказаним положенням, судом першої інстанції було задоволено позовні вимоги, незважаючи на те, що Позивачем не надано підтверджень визначення суми заборгованості, що ґрунтуються на доказах відповідно до ст.ст. 57–60 Цивільного процесуального кодексу України.

2. Норми процесуального права, порушені судом першої інстанції.

Крім порушення норм матеріального права, судом першої інстанції при розгляді справи та винесенні Рішення були грубо порушені норми процесуального права, а саме.

2.1. Судом першої інстанції порушено норми процесуального права при призначенні експертизи у справі.

Відповідачем-1 у судовому засіданні 07.11.2013 р. було заявлено клопотання про призначення експертизи, на вирішення якої поставити питання щодо визначення вартості земельних ділянок. Проведення експертизи Відповідач-1 клопотав доручити Київському науково-дослідному інституту судових експертиз Міністерства юстиції України (03680, м. Київ, вул. Смоленська, 6).

Клопотання Відповідача-1 було задоволено, однак призначення експертизи (усупереч тому, про що просив Відповідач-1) Суд доручив ТОВ «Незалежний інститут судових експертиз» (04205, м. Київ, вул. Маршала Тимошенко, 21, корпус 3, офіс 7, поверх 5) згідно з клопотанням Позивача.

Зазначену Ухвалу представник Відповідача-1 оскаржив у частині доручення проведення експертизи ТОВ «Незалежний інститут судових експертиз» та у частині зупинення провадження у справі. Апеляційну скаргу направлено 12.11.2013 р. цінним листом на адресу Макарівського районного суду Київської області.

За інформацією Українського державного підприємства поштового зв'язку «Укрпошта» про наявність і стан пересилання поштових відправлень, вищевказаний лист було

доставлено 15.11.2013 р. адресату (роздруковка з офіційного сайту УДППЗ «Укрпошта» додається).

Відповідач-1 не відмовлявся та не відкликав свою апеляційну скаргу на Ухвалу суду від 07.11.2013 р.

Відповідно до частини 2 ст. 296 Цивільного процесуального кодексу України суд першої інстанції на наступний день після закінчення строку для подання апеляційної скарги надсилає її разом зі справою до апеляційного суду. Апеляційні скарги, що надійшли після цього, не пізніше наступного робочого дня після їхнього надходження, направляються до апеляційного суду.

2.2. Суд першої інстанції, у порушення вимог ст.ст. 292, 296 Цивільного процесуального кодексу України, проігнорував апеляційну скаргу Відповідача-1. Після повернення справи з експертизи, відновив провадження та продовжив розгляд справи.

За результатами розгляду ухвалив оскаржуване Рішення, в якому вказав ціну предмета іпотека, виходячи із висновку експерта ТОВ «Незалежний інститут судових експертиз». Однак, вказаний висновок експерта є необ'єктивний, а доручення проведення експертизи ТОВ «Незалежний інститут судових експертиз» оскаржується Відповідачем-1.

Таким чином, суд першої інстанції, ухвалюючи Рішення, послався на висновок експерта ТОВ «Незалежний інститут судових експертиз», призначення якої було з порушеннями норм процесуального права та оскаржується Відповідачем-1.

Судом першої інстанції позбавлено Відповідача-1 передбаченого законом права на ознайомлення з матеріалами справи.

Як вже зазначалось вище, Ухвалою суду першої інстанції від 07.11.2013 р. було призначено експертизу, на вирішення якої поставлено питання щодо визначення вартості земельних ділянок, зупинено провадження у справі № 370/1147/13-ц, проведення експертизи доручено ТОВ «Незалежний інститут судових експертиз».

Згідно зі штампом вхідної кореспонденції, висновок експертизи надійшов на адресу Макарівського районного суду Київської області 14.01.2014 р.

Ухвала про відновлення провадження у справі та судова повістка про призначення засідання на адресу Відповідача-1 не надходила.

Про надходження висновку експерта та відновлення провадження Відповідачу-1 стало відомо лише 11.02.2014 р. за телефонним дзвінком до канцелярії Макарівського районного суду Київської області.

У зв'язку з цим, 12.02.2014 р. представником Відповідача-1 неодноразово заявлялись клопотання про ознайомлення з матеріалами справи, в задоволенні яких суд першої інстанції безпідставно відмовив, чим грубо порушив вимоги ст. 27 Цивільного процесуального кодексу України.

Крім того, оскільки суд першої інстанції безпідставно позбавив Відповідача-1 права ознайомитись з матеріалами справи, в тому числі із висновком експерта, під час судового засідання 12.02.2014 р. представник Відповідача-1 заявив клопотання про оголошення висновку експерта.

Відповідно до частини 1 ст. 189 Цивільного процесуального кодексу України, висновок експерта оголошується в судовому засіданні.

Однак на стадії дослідження доказів, у порушення вищезазначених вимог, суд першої інстанції не оголосив висновок експерта (навіть не вказав суму оцінки), а клопотання представника Відповідача-1 залишив поза увагою.

Таким чином, суд першої інстанції, грубо порушуючи норми процесуального права, позбавив Відповідача-1 права на повний, всебічний та об'єктивний розгляд справи.

2.3. Суд першої інстанції не провів повного та всебічного аналізу обставин, збору та дослідження доказів, що мають значення для правильного вирішення справи.

У судовому засіданні 12.02.2014 р., до початку розгляду справи по суті, представник Відповідача-1 заявив клопотання про витребування доказів, а саме детальний розрахунок суми заборгованості Позичальника та докази погашення Позичальником після 12.09.2012 р. заборгованості перед Позивачем.

Без зазначених доказів неможливо визначити фактичну заборгованість Позичальника перед Позивачем, що взагалі унеможливило звернення стягнення на предмет іпотеки.

Частина 3 ст. 213 Цивільного процесуального кодексу України встановлює, що обґрунтованим є рішення, ухвалене на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Зазначенні документи та факти є такими, без яких неможливо правильно вирішити дану справу.

Як вбачається зі змісту ч. 1 ст. 213 Цивільного процесуального кодексу України, рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим.

Згідно з частиною 2 ст. 213 Цивільного процесуального кодексу України обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно та всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Відповідно до частини 2 ст. 212 Цивільного процесуального кодексу України жоден доказ не має для суду наперед встановленого значення.

Згідно з частиною 1 ст. 212 Цивільного процесуального кодексу України суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному дослідженні наявних у справі доказів.

Крім того, загальними приписами законодавства України передбачено наступне.

Статтею 129 Конституції України передбачено основні засади судочинства, зокрема:

- законність;
- рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом;
- змагальність сторін і свобода в наданні ними суду своїх доказів та у доведенні перед судом їх переконливості.

Статтею 1 Цивільного процесуального кодексу України передбачено, що завданнями цивільного судочинства є справедливий, неупереджений та своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ з метою захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави.

З огляду на вищезазначене, вважаємо, що суд першої інстанції при вирішенні справи порушив велику низку норм матеріального права, а також знехтував приписами процесуального законодавства, що призвело до порушення процесуальних прав Відповідача-1 на повний, всебічний та неупереджений розгляд справи.

Таким чином, керуючись положеннями ст.ст. 292, 294, 303 Цивільного процесуального кодексу України,

ПРОСИМО:

1. Прийняти дану апеляційну скаргу до розгляду та відкрити апеляційне провадження.
2. Скасувати Рішення Макарівського районного суду Київської області по справі № 370/1147/13 від 13.02.2014 р.
3. Ухвалити нове рішення, яким у позові Публічного акціонерного товариства «Укрпромбанк» до Сагуна Миколи Івановича та до Дмитрієва Олександра Петровича за участю Чеботарьової Юлії Сергіївни та Товариства з обмеженою відповідальністю

«Траверз-буд» у якості третіх осіб на стороні Відповідачів про звернення стягнення на предмет іпотеки – відмовити в повному обсязі.

4. Судові витрати покласти на Публічне акціонерне товариство «Укрпромбанк».

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору № 17RG50190 від 24.02.2014 р. (оригінал).
2. Договір про надання правової допомоги № 444 (копія).
3. Відомості щодо вручення цінного листа (роздруківка з офіційного сайту УДППЗ «Укрпошта»).
4. Апеляційні скарги з додатками для інших учасників процесу (4 екземпляри).
5. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

24.02.2014 р.

Представник Відповідача-1

І. В. Луць

21. Заява про перегляд рішення за нововиявленими обставинами або заява про перегляд судового рішення Верховним Судом України у цивільній справі

До Роменського міськрайонного суду
Сумської області
42000, Сумська область, м. Ромни,
вул. Соборна, 12
Особа, яка подає заяву:
Відповідач: Рогач Іван Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник відповідача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
Особа, яка брала участь у справі:
Позивач: Рогач Тетяна Сергіївна,
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ЗАЯВА

про перегляд рішення у зв'язку з нововиявленими обставинами

Рішенням Роменського міськрайонного суду Сумської області від 01 жовтня 2014 року у цивільній справі № 585/3483/14-ц задоволено позов Рогач Т.С. до відповідача про стягнення на користь позивача аліменти на утримання малолітньої дочки Рогач Олени Іванівни, 20.09.2013 р.н., у твердій грошовій сумі в розмірі 500 грн щомісячно. Дане рішення набрало законної сили 12.10.2014 року.

Однак рішенням цього ж суду від 14 травня 2015 р. за позовом відповідача про оспорювання батьківства встановлено, що Рогач І.І. не є батьком Рогач Олени Іванівни, і відомості про нього як батька з актового запису про народження виключені.

Це є нововиявленою обставиною, так як ця обставина існувала на час розгляду справи про стягнення аліментів, але не була і не могла бути відомою відповідачеві, оскільки його дружина Рогач Т.С. запевняла мене, що саме відповідач є батьком дитини, яка народилася недоношеною. Ці факти встановлено під час розгляду справи про оспорювання батьківства.

Згідно з п. 1 ч. 2 ст. 361 ЦПК України підставами для перегляду рішення, ухвали суду чи судового наказу у зв'язку з нововиявленими обставинами є: істотні для справи обставини, що не були і не могли бути відомі особі, яка звертається із заявою, на час розгляду справи.

Відповідно до п. 3 Постанови № 4 Пленуму Вищого Спеціалізованого Суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про застосування цивільного процесуального законодавства при перегляді судових рішень у зв'язку з нововиявленими обставинами» від 30 березня 2012 року необхідними умовами нововиявлених обставин, визначених п.п.1.2 ч. 2 ст. 361 ЦПК України, є те, що вони існували на час розгляду справи. Ці обставини не могли бути відомі заявникові на час розгляду справи; вони входять до предмета доказування у справі та можуть вплинути на висновки суду про права та обов'язки осіб, які беруть участь у справі. Нововиявлені обставини мають підтверджуватися фактич-

ними даними (доказами), що в установленому порядку спростовують факти, покладені в основу судового рішення.

Відповідно до п. 17 вказаної Постанови заява розглядається судом за правилами, встановленими ЦПК України для провадження у суді тієї інстанції, яка здійснює такий перегляд. Суд розглядає справу по суті спору з урахуванням встановлених судом нововиявлених обставин. Відповідно до вимог частини другої ст. 365 ЦПК України за наслідками розгляду заяви про перегляд судового рішення у зв'язку з нововиявленими обставинами суд приймає нове судове рішення або ухвалою залишає її без задоволення.

Ураховуючи все вищевикладене та керуючись ст. ст. 3, 15, п. 1 ч. 2 ст. 361, ст.ст. 362–365 ЦПК України, –

ПРОШУ:

1. Переглянути рішення Роменського міськрайонного суду Сумської області про стягнення аліментів від 01 жовтня 2014 року у зв'язку з нововиявленими обставинами.
2. Скасувати рішення, що переглядається, і прийняти нове, яким у задоволенні позову Рогач Т. С. до Рогач І. І. про стягнення аліментів відмовити ПОВНІСТЮ.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Копія рішення суду про стягнення аліментів.
3. Копія рішення суду про виключення відомостей з актового запису про народження.
4. Копія паспорту та ПІН позивача.
5. Примірник позовної заяви з додатками для Відповідача по справі.
6. Копія договору про надання правової допомоги № 444.
7. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » _____ 2015 р. Представник позивача (підпис) Луць В.І.

22. Заява до Європейського суду з прав людини у цивільній справі

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

**Рада Європи
Страсбург, Франція**

ЗАЯВА

відповідно до статті 34 Європейської Конвенції з прав людини, а також до статей 45 та 47 Регламенту Суду

ВАЖЛИВО: Ця заява є юридичним документом, який може зачепити Ваші права та обов'язки.

I. СТОРОНИ

A. ЗАЯВНИК

1. П.І.Б. заявника	Василюк
2. Ім'я (імена)	Олег
Стать:	Чоловіча
3. Громадянство	Україна
4. Рід занять	-
5. Дата та місце народження	10.07.1978 р., Україна, м. Київ
6. Постійна адреса	42000, м. Київ, вул. О. Теліги 10, кв. 20, Україна
7. Номер телефону	0970000000
8. Теперішня адреса (якщо відрізняється від п. 6)	див. п. 6 вище
9. Прізвище та ім'я представника	Савчук Дмитро
10. Рід занять представника	юрист
11. Адреса представника	42000, м. Київ, вул. О. Теліги 1, кв. 2, Україна
12. Номер телефону	0670000000
e-mail	000@gmail.com

B. ВИСОКА ДОГОВІРНА СТОРОНА

1. УКРАЇНА

II. ВИКЛАДЕННЯ ФАКТІВ

1. Заявник – (далі – заявник), який народився – року, вважає, що став жертвою порушень Конвенції та стверджує, що держава Україна порушила його право, гарантоване статтею 6 § 1 Конвенції.

2.1. Обставини справи

2. 1 серпня 2012 року у спецвипуску № 1 на сторінці № 4 газети «Запорожское время» було опубліковано статтю під назвою «Евгений Черняк: ни дня без провокации».

3. У статті про заявника та видавництво, в якому він є головним редактором, були зазначені наступні відомості: «Более того, отдельные издательства, в частности «Суббота плюс», прямо используются для провокаций. В июне 2012 года главный редактор газеты Богдан Василенко обвинил власти в том, что они желают закрыть оппозиционную «Су-

бботу плюс» из-за политической позиции, противоположной линии власти.Василенко умолчал, что в заблокированном выпуске была статья, дискредитирующая... саму типографию, а весь сценарий якобы «давления» был организован им самим, при финансовой поддержке того же Черняка. ...

... Провокация – испытанный метод Евгения Черняка. Богдан Василенко в последнее время все чаще прибегает к методам своего наставника и духовного учителя. Впрочем, в городе цепочку действий, связанных с «Субботой плюс», в городе восприняли как начало пропагандистского обеспечения Богдана Василенко, а его самого как новоявленного ставленника Евгения Черняка. Однако значение провокации «Субботы +» оказалось небольшим: в итоге все вылилось в незначительный тираж листовок и импровизированный митинг на 50 человек ... (див. додаток № 2).

4. У вересні 2012 року заявник звернувся до Хортицького районного суду міста Запоріжжя (далі – районний суд) з позовною заявою про захист честі, гідності та ділової репутації шляхом спростування недостовірної інформації та реалізації права на відповідь, судово провадження по якій було відкрите 4 жовтня 2012 року (див. додаток № 3).

5. Заявник стверджував, що стаття містить недостовірну інформацію, а також судження, які мають негативний характер, не відповідають дійсності та порочать його честь, гідність і ділову репутацію, а також підтверджував доказами недостовірність інформації. Заявник просив суд визнати інформацію, викладену у статті, що зазначена вище, недостовірною, зобов'язати відповідачів спростувати цю інформацію та надрукувати відповідь у порядку реалізації такого права заявника (див. додаток № 4).

6. 25 грудня 2012 року районний суд відмовив заявнику в задоволенні його позову, повністю проігнорувавши його вимогу, що стосувалась реалізації його права на відповідь (див. додаток № 5). Заявник оскаржив це рішення районного суду до апеляційного суду.

7. Заявник стверджував у апеляційній скарзі, що районний суд дійшов хибного, невмотивованого та необґрунтованого висновку про відсутність фактів, які б доводили що недостовірна інформація мотивована цілеспрямованими діями на приниження честі, гідності та ділової репутації, а факти, викладені відносно заявника, є оціночними судженнями, а також вказував, що суд першої інстанції не проаналізував наявні у справі докази, вказував, що суд необґрунтовано відмовив у залученні важливих доказів, які мали значення для справи. До того ж суд першої інстанції не надав жодної оцінки стосовно вимог заявника по реалізації його права на відповідь (див. додаток № 6).

8. 12 лютого 2013 року апеляційний суд відхилив скаргу заявника на рішення районного суду, вказавши, що суд попередньої інстанції дійшов вірного висновку, що судження в статті відносяться до оціночних, які не можна вважати приниженням честі та гідності. Правову оцінку додаткових доказів, що підтверджували недостовірність інформації, наведеної у статті, не було здійснено. Суд знову не надав жодної правової оцінки щодо реалізації права заявника на відповідь унаслідок розповсюдження про нього такої інформації (див. додаток № 7). Заявник оскаржив рішення апеляційного суду та рішення районного суду до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ (далі – ВССУ), вказавши на порушення судами попередніх інстанцій норм матеріального та процесуального права (див. додаток № 8).

9. 15 березня 2013 року ВССУ без розгляду матеріалів справи відмовив заявнику у відкритті касаційного провадження, вказавши на відсутність необхідності перевірки матеріалів справи (див. додаток № 9).

14.2. Національне законодавство

14.2.1. Конституція України від 26 червня 1996 року

Частина 4 статті 3. Кожному гарантується судовий захист права спростувати недостовірну інформацію про себе і членів своєї сім'ї та права вимагати вилучення будь-якої інформації, а також право на відшкодування матеріальної і моральної шкоди, завданої збиранням, зберіганням, використанням та поширенням такої недостовірної інформації.

14.2.2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року

Стаття 277. Фізична особа, особисті немайнові права якої порушено внаслідок поширення про неї та (або) членів її сім'ї недостовірної інформації, має право на відповідь, а також на спростування цієї інформації.

14.2.3. Цивільний процесуальний кодекс України від 18 березня 2004 року

Частина 1 статті 213. Рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим.

Частина 3 статті 213. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

14.2.4. Закон України «Про інформацію» від 02 жовтня 2010 року

Частина 2 статті 30. Оціночними судженнями, за винятком наклепу, є висловлювання, які не містять фактичних даних, критика, оцінка дій, а також висловлювання, що не можуть бути витлумачені як такі, що містять фактичні дані, зокрема з огляду на характер використання мовно-стилістичних засобів (вживання гіпербол, алегорій, сатири). Оціночні судження не підлягають спростуванню та доведенню їх правдивості.

Якщо особа вважає, що оціночні судження або думки принижують її гідність, честь чи ділову репутацію, а також інші особисті немайнові права, вона вправі скористатися наданим їй законодавством правом на відповідь, а також на власне тлумачення справи у тому самому засобі масової інформації з метою обґрунтування безпідставності поширених суджень, надавши їм іншу оцінку. Якщо суб'єктивну думку висловлено в брутальній, принизливій чи непристойній формі, що принижує гідність, честь чи ділову репутацію, на особу, яка таким чином та у такий спосіб висловила думку або оцінку, може бути покладено обов'язок відшкодувати завдану моральну шкоду.

14.2.5. Постанова пленуму ВСУ № 1 від 27 лютого 2009 року

Пункт 3. Вибір способу захисту особистого немайнового права, зокрема права на повагу до гідності та честі, права на недоторканість ділової репутації, належить позивачеві. Разом із тим, особа, право якої порушено, може обрати як загальний, так і спеціальний способи захисту свого права, визначені законом, який регламентує конкретні цивільні правовідносини. У зв'язку з цим суди повинні брати до уваги, що відповідно до статті 275 ЦК захист особистого немайнового права здійснюється у спосіб, встановлений главою 3 цього Кодексу, а також іншими способами відповідно до змісту цього права, способу його поширення та наслідків, що їх спричинило це порушення. До таких спеціальних способів захисту відносяться, наприклад, спростування недостовірної інформації та/або право на відповідь (стаття 277 ЦК), заборона поширення інформації, якою порушуються особисті немайнові права (стаття 278 ЦК) тощо.

Пункт 5. Відповідно до статей 94, 277 ЦК фізична чи юридична особа, особисті немайнові права якої порушено внаслідок поширення про неї недостовірної інформації, має право на відповідь, а також на спростування цієї інформації.

При цьому суди повинні враховувати такі відмінності: а) при спростуванні поширена інформація визнається недостовірною, а при реалізації права на відповідь – особа має право на висвітлення власної точки зору щодо поширеної інформації та обставин порушення особистого немайнового права без визнання її недостовірною; б) спростовує недостовірну інформацію особа, яка її поширила, а відповідь дає особа, стосовно якої поширено інформацію.

Пункт 18. Згідно з положеннями статті 277 ЦК і статті 10 ЦПК обов'язок довести, що поширена інформація є достовірною, покладається на відповідача, проте позивач має право подати докази недостовірності поширеної інформації. Позивач повинен довести факт поширення інформації відповідачем, а також те, що внаслідок цього було порушено його особисті немайнові права.

14.3. Міжнародне законодавство

14.3.1 Резолюція (74) 26 Комітету міністрів Ради Європи «Про право на відповідь – стан особи відносно преси» від 02 липня 1974 року

«...беручи до уваги, що бажано забезпечити особу відповідними засобами захисту від публікації інформації, що містить неправдиві відомості про неї, та надати особі засіб правового захисту від публікації інформації, в тому числі фактів і думок, що є втручанням в її приватне життя або зазіханням на її гідність, честь чи репутацію, незалежно від того, була ця інформація передана громадськості засобами друкованої преси, радіо, телебачення чи будь-яким іншим ЗМІ періодичного характеру, беручи до уваги, що в інтересах громадськості є одержання інформації з різних джерел; це гарантуватиме можливість мати повну інформацію,

1. Стосовно інформації про осіб, опублікованої в будь-якому засобі інформації: відповідна особа повинна мати реальну можливість спростувати неправдиві факти щодо неї без надмірної затримки – до цього спростування вона має законний інтерес. Такі спростування повинні, за можливості, мати таку саму вагу, як і первинна публікація.

14.3.2 Мінімальні правила стосовно реалізації права на відповідь, встановлені Резолюцією (74) 26 Комітету міністрів Ради Європи «Про право на відповідь – стан особи відносно преси» від 02 липня 1974 року

1. Будь-яка фізична або юридична особа, а також інші органи, незалежно від їхнього громадянства та місцезнаходження, якщо про них ішлося в газеті, журналі, передачі по радіо чи телебаченню або в будь-якому іншому засобі інформації періодичного характеру, можуть використати право на відповідь з метою спростування фактів, що стосуються цієї особи або органу, якщо, за їхнім твердженням, факти, що стали надбанням громадськості, є неправдивими.

2. На прохання відповідної особи засіб інформації зобов'язаний зробити публічну заяву, яку ця особа йому надсилає.

3. Національне законодавство може, в порядку виключення, передбачити, що засіб інформації має право відмовити в опублікуванні відповіді за таких випадків:

- i) якщо прохання про опублікування відповіді не надано засобу інформації в достатньо короткий строк;
- ii) якщо обсяг відповіді перевищує обсяг того, що необхідно спростувати в інформації, яка містить факти, оголошені неправдивими;
- iii) якщо відповідь не обмежується спростуванням інкримінованих фактів;
- iv) якщо це становить порушення, яке підлягає покаранню;
- v) якщо це суперечить інтересам третьої сторони, які охороняються законом;
- vi) якщо відповідна особа не в змозі довести існування законного інтересу.

III. ЗАЗНАЧЕННЯ ПОРУШЕНЬ КОНВЕНЦІЇ ТА/АБО ПРОТОКОЛІВ І ВІДПОВІДНА АРГУМЕНТАЦІЯ

3.

3.1. Про порушення статті 6 § 1 Конвенції

А. Щодо ненадання судами правової оцінки права заявника «на відповідь»

10. Заявник стверджує, що став жертвою порушення Конвенції, так як рішення національних судів у його справі є необґрунтованими всупереч п. 1 ст. 6 Конвенції, що зобов'язує суди давати обґрунтування своїх рішень.

11. Питання, чи виконав суд свій обов'язок щодо подання обґрунтування, що випливає зі ст. 6 Конвенції, може бути визначено тільки у світлі конкретних обставин справи (див. «Руїз Торія проти Іспанії», рішення від 09.12.1994 р., Серія А, № 303-А, § 29).

12. Заявник, по-перше, стверджує, що його право на відповідь було передбачено українським законодавством, зокрема статтями 227 Цивільного кодексу України та 30 Закону України «Про інформацію»: *«Якщо особа вважає, що оціночні судження або думки принижують її гідність, честь чи ділову репутацію, а також інші особисті немайнові права, вона вправі скористатися наданим їй законодавством правом на відповідь, а також на власне тлумачення справи у тому самому засобі масової інформації з метою обґрунтування безпідставності поширених суджень, надавши їм іншу оцінку»* (Закон України «Про інформацію»).

13. По-друге, це право було гарантоване заявникові міжнародним законодавством, зокрема Резолюцією (74) 26 Комітету міністрів Ради Європи: *«Будь-яка фізична або юридична особа, а також інші органи, незалежно від їхнього громадянства та місцезнаходження, якщо про них йшлося в газеті, журналі, передачі по радіо чи телебаченню або в будь-якому іншому засобі інформації періодичного характеру, можуть використати право на відповідь з метою спростування фактів, що стосуються цієї особи або органу, якщо, за їхнім твердженням, факти, що стали надбанням громадськості, є неправдивими»* (Мінімальні правила стосовно реалізації права на відповідь, встановлені Резолюцією (74) 26 Комітету міністрів Ради Європи).

14. Заявник стверджує, що в обставинах його справи не існувало та не існує будь-яких обмежень реалізації цього права заявника. Заявник просив видавництво, що опублікувало негативну та недостовірну інформацію про нього, надати йому можливість скористатися своїм правом на відповідь, але йому відмовили. Тому він, посилаючись на зазначені вище положення законодавства, вимагав від суду розгляду його вимоги про реалізацію права на відповідь, та безпідставно очікував обґрунтованого висновку щодо своєї вимоги. Він зазначає, що навіть якщо суд вважав, що обмеження існували, він мав би надати оцінку його аргументам і зробити висновки щодо його вимоги.

15. Проте, національні суди, хоча й окреслили його вимогу в назві позову («...реалізації права на відповідь...»), але не надали жодної правової оцінки його вимозі щодо реалізації ним такого права. Таким чином, заявник вважає, що залишився не почутим щодо своєї вимоги стосовно права на відповідь, незважаючи на те, що він заявляв її як письмово у своїх позовах, так і усно в засіданнях судів.

16. Заявник стверджував, що для реалізації свого права на відповідь, згідно з національним законодавством, його переконання в тому, що викладена інформація була негативною та/або неправдивою без судового визнання її такою, надавала йому можливість скористатися правом на відповідь. Проте національні суди ані спростували, ані підтвердили його вимогу, що залишило заявника у стані невизначеності та позбавило його адекватної можливості оскаржити так і незроблені висновки судів щодо реалізації його права на відповідь. Апеляційна інстанція, так само як і суд першої інстанції, проігнорувала твердження заявника з цього приводу.

17. Заявник зазначає, що в разі відмови суду в задоволенні реалізації його права на відповідь, з відповідною правовою оцінкою та посиланням на положення закону, він мав би реальну можливість викласти перед апеляційним судом свої правові зауваження щодо суті. А в разі належного розгляду судом і задоволення його вимоги, він отримав би

змогу реалізувати своє право на відповідь – опублікувати своє бачення ситуації, викладеної в статті. Тобто, заявник допускав як задоволення його вимоги, так і її відхилення, проте він жодним чином не очікував повного її ігнорування так, якби цієї вимоги взагалі не існувало.

18. Заявник наголошує на тому, що висновків щодо реалізації його права на відповідь національні суди не дали, хоча були зобов'язані зробити це відповідно до положень процесуального законодавства України (ст. 213 ЦПК України) та ст. 6 Конвенції. Він вважає, що через невмотивованість рішень національних судів щодо його вимоги про реалізацію права на відповідь, за допомогою якої він міг би викласти своє бачення ситуації, про яку йшлося в статті, було порушено публічний контроль здійснення правосуддя.

19. Заявник посилається на практику Суду, зокрема, «...Хоча національний суд має певну свободу розсуду щодо вибору аргументів у тій чи іншій справі та прийняття доказів на підтвердження позицій сторін, орган влади зобов'язаний виправдати свої дії, навівши обґрунтування своїх рішень (див. рішення у справі «*Suominen проти Фінляндії*» (*Suominen v. Finland*), № 37801/97, п. 36, від 1 липня 2003 року). Ще одне призначення обґрунтованого рішення полягає в тому, щоб продемонструвати сторонам, що вони були почуті. Крім того, вмотивоване рішення дає стороні можливість оскаржити його та отримати його перегляд вищестоящою інстанцією. Лише за умови винесення обґрунтованого рішення може забезпечуватись публічний контроль здійснення правосуддя (див. рішення у справі «*Hirvisaari проти Фінляндії*» (*Hirvisaari v. Finland*), № 49684/99, п. 30, від 27 вересня 2001 року)...»

20. Таким чином, заявник стверджує про необґрунтованість рішень національних судів щодо його вимоги про реалізацію права на відповідь у його скаргах. Тому він вважає, що мало місце порушення статті 6 § 1 Конвенції.

IV. ЗАЯВА ЗГІДНО ЗІ СТАТТЕЮ 35 § 1 КОНВЕНЦІЇ

16.

Остаточне внутрішнє рішення (дата та юридична природа рішення, орган, що його ухвалив (судова чи інша інстанція).

1. Ухвала Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ від 15 березня 2013 року;

17.

Інші рішення (в хронологічному порядку, із зазначенням по кожному з них дати прийняття, юридичної природи, а також органу (судового чи іншого), який це рішення ухвалив.

1. Ухвала Хортицького районного суду міста Запоріжжя про відкриття провадження по цивільній справі від 04 жовтня 2012 року;

2. Рішення Хортицького районного суду міста Запоріжжя від 25 грудня 2012 року;

3. Ухвала апеляційного суду Запорізької області від 12 лютого 2013 року.

18.

Чи існують (існували) будь-які інші засоби внутрішнього захисту, які Ви не використали? Якщо так, поясніть чому.

21. Заявник використав всі засоби захисту, доступні йому в національній правовій системі, проте вони виявилися неефективними.

V. ВИКЛАДЕННЯ ПРЕДМЕТУ ЗАЯВИ ТА ПОПЕРЕДНІ ВИМОГИ ЩОДО СПРАВЕДЛИВОГО ВІДШКОДУВАННЯ

19.

Заявник просить Європейський Суд визнати порушення статті 6 § 1 Конвенції.

Вимоги щодо справедливого відшкодування будуть сформовані в ході подальших процедур.

VI. ІНШІ МІЖНАРОДНІ ІНСТАНЦІЇ, ДЕ РОЗГЛЯДАЛАСЬ АБО РОЗГЛЯДАЄТЬСЯ СПРАВА

20.

З заявою в інші міжнародні інстанції з цього ж предмету та підстав заявник не звертався.

VII. ПЕРЕЛІК ДОДАНИХ ДОКУМЕНТІВ

21.

1. Оригінал довіреності.
2. Копія статті «Евгеній Черняк: ни дня без провокации» в газеті «Запорожское время» № 1 від 01.08.2012 р.
3. Копія ухвали Хортицького районного суду міста Запоріжжя про відкриття провадження по цивільній справі від 04.10.2012 р.
4. Копія позовної заяви про захист честі, гідності та ділової репутації шляхом спростування недостовірної інформації та реалізації права на відповідь.
5. Копія рішення Хортицького районного суду міста Запоріжжя від 25.12.2012 р.
6. Копія апеляційної скарги на рішення Хортицького районного суду м. Запоріжжя від 25.12.2012 р.
7. Копія ухвали апеляційного суду Запорізької області від 12.02.2013 р.
8. Копія касаційної скарги на рішення Хортицького районного суду м. Запоріжжя від 25.12.2012 р. та ухвалу апеляційного суду Запорізької області від 12.02.2013 р.
9. Копія ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ від 15.03.2013 р.

VIII. ДЕКЛАРАЦІЯ ТА ПІДПИС

22.

Виходячи з моїх знань і переконань, я свідомо заявляю, що всі відомості, вказані у формулярі, вірні.

Місце _____ Дата « ____ » _____ 2013 року.

РОЗДІЛ ІІ

СКЛАДАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ТА АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ДОКУМЕНТІВ

1. Позовна заява про захист суб'єктів господарювання від недобросовісної конкуренції

До господарського суду м. Києва
01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-В
Позивач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «КИЇВСЬКА МЕДІА ГРУПА»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
код ЄДРПОУ 00000000
Представник позивача:
Адвокат Айдинян Олег Олегович
(Свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777, видане на підставі рішення
КДКА Сумської області від 10.02.2013 року)
Відповідач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «МЕДІА МЕГАПОЛІС
(поштовий індекс, адреса, телефон)
код ЄДРПОУ 38728245
Ціна позову 100 000 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА про захист від недобросовісної конкуренції та відшкодування шкоди

Товариство з обмеженою відповідальністю «КИЇВСЬКА МЕДІА ГРУПА», на підставі заявки № m201322598 від 05.12.2012 р., є власником свідоцтва України № 189775 на знак для товарів і послуг «РЕТРО.ком.юа» за 16, 35, 41 класами Міжнародної класифікації товарів і послуг (далі – МКТП).

Так, нам стало відомо, що з 01.07.2014 р. відповідачем розпочалося видання газети з подібною до нашої газети назвою – «РЕТРО-news» та ідентичним зовнішнім оформлен-

ням. Видання відповідачем газети під назвою «РЕТРО news» є настільки схожим з позначенням нашої газети «РЕТРО.ком.юа», що їх можна сплутати, що, відповідно, вводить в оману споживачів, оскільки використовується відповідачами для того ж виду товару та послуг, для якого зареєстровано знак для товарів і послуг «РЕТРО.ком.юа», а саме для 16 класу МКТП – «друковані видання» та для 35 класу МКТП – «публікування рекламних текстів».

Використання Товариством з обмеженою відповідальністю «Медіа Мегаполіс» в обраний спосіб оформлення періодичного видання – газети «РЕТРО-news», схожого із оформленням газети «Ретро.ком.юа», може створити у невизначеного кола осіб враження взаємопов'язаності конкурентів або навіть призвести до ототожнення ними видань «Ретро.ком.юа» та «РЕТРО-news», що, своєю чергою, може призвести до змішування з діяльністю відповідача.

Відповідно до положень п. 4 ст. 1 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», знак – позначення, за яким товари і послуги одних осіб відрізняються від товарів і послуг інших осіб.

За приписами ст. 494 Цивільного кодексу України, набуття права інтелектуальної власності на торговельну марку засвідчується свідоцтвом.

Відповідно до ч. 1 ст. 495 Цивільного кодексу України майновими правами інтелектуальної власності на торговельну марку є: право на використання торговельної марки; виключне право дозволяти використання торговельної марки; виключне право перешкоджати неправомірному використанню торговельної марки, в тому числі забороняти таке використання; інші майнові права інтелектуальної власності, встановлені законом.

Згідно з п. 4 ст. 5 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» обсяг правової охорони, що надається, визначається зображенням знака та переліком товарів і послуг, внесеними до Реєстру, і засвідчується свідоцтвом з наведеними у ньому копією внесеного до Реєстру зображення знака та переліком товарів і послуг.

Статтю 16 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» зазначено, що свідоцтво надає його власнику право використовувати знак та інші права.

Знак визнається використаним, якщо його застосовано у формі зареєстрованого знака, а також у формі, що відрізняється від зареєстрованого знака лише окремими елементами, якщо це не змінює в цілому відмітності знака.

Частинами 2, 3 ст. 426 Цивільного кодексу України визначено, що використання об'єкта права інтелектуальної власності іншою особою здійснюється з дозволу особи, яка має виключне право дозволяти використання об'єкта права інтелектуальної власності, крім випадків правомірного використання без такого дозволу, передбачених цим Кодексом та іншим законом.

Відповідно до ч. 5 ст. 16 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» свідоцтво надає його власнику виключне право забороняти іншим особам використовувати без його згоди, якщо інше не передбачено цим Законом.

Так, рішенням Антимонопольного комітету України від 28.02.2015 р. № 519-р «Про порушення законодавства про захист від недобросовісної конкуренції та накладення штрафу» визнано дії суб'єктам господарювання в особі Товариства з обмеженою відповідальністю «Медіа Мегаполіс» щодо використання без дозволу (згоди) оформлення періодичного видання – газети «РЕТРО-news», схожого з оформленням періодичного видання газети «Ретро.ком.юа», яке раніше почав використовувати суб'єкт господарювання в особі Товариства з обмеженою відповідальністю «Київська Медіа Група», порушенням, передбаченим статтю 4 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції».

За порушення, визначене у пункті 1 даного рішення, накладено на Товариство з обмеженою відповідальністю «Медіа Мегаполіс» штраф у розмірі 10 000 гривень.

Зобов'язано суб'єкт господарювання в особі Товариства з обмеженою відповідальністю «Медіа Мегалполіс» припинити до 30 березня 2015 року використання у господарській діяльності оформлення періодичного видання – газети «РЕТРО news», схожого із оформленням періодичного видання – газети «Ретро.ком.юа», і надіслати до Комітету підтвердні документи.

Так, згідно з ч. 1 ст. 20 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», будь-яке посягання на права власника свідоцтва, передбачені статтею 16 цього Закону, в тому числі вчинення без згоди власника свідоцтва дій, що потребують його згоди, та готування до вчинення таких дій, вважається порушенням прав власника свідоцтва, що тягне за собою відповідальність згідно з чинним законодавством України.

Крім того, Статтею 431 Цивільного кодексу України встановлено, що порушення права інтелектуальної власності, в тому числі невизнання цього права чи посягання на нього, тягне за собою відповідальність, встановлену цим Кодексом, іншим законом чи договором.

Відповідно до ч. 2 ст. 20 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», на вимогу власника свідоцтва порушення, передбачене п. 1 даної статті, повинно бути припинено, а порушник зобов'язаний відшкодувати власнику свідоцтва заподіяні збитки.

Згідно ч. 3 ст. 386 ЦК України, власник, права якого порушені, має право на відшкодування завданої йому майнової та моральної шкоди.

Відповідно до ч. 2 ст. 16 ЦК України одним із способів захисту цивільних прав та обов'язків є відшкодування моральної (немайнової) шкоди.

Згідно з ч. 2 ст. 23 ЦК України моральна шкода складається з приниження честі, гідності, а також ділової репутації юридичної особи.

З огляду на викладене вище, вважаємо, що відповідач ввів у господарський обіг товар, який є схожим до ступеня змішування з продуктом нашого виробництва.

Наша газета є досить популярна протягом багатьох років, зарекомендувала себе як якісне та інформаційно-рекламне видання і є лідером тиражу серед аналогічних видань.

При цьому важливо, що на сьогодні вказана продукція не потребує додаткової реклами і незмінне зображення є однією з ознак, на яку покупці звертають увагу в торговій точці. Саме такий дизайн зовнішнього оформлення розрізняє здатність і є добре відомим для споживачів.

Довготривала присутність на ринку та висока популярність сприяли набуттю ТОВ «КІЇВСЬКА МЕДІА ГРУПА» ділової репутації на ринку інформвидань України. Відповідач своїми діями, пов'язаними з незаконною реалізацією свого видання з майже ідентичним оформленням, завдав ТОВ «КІЇВСЬКА МЕДІА ГРУПА» моральної шкоди, фактично спричинив приниження ділової репутації, зниження його престижу та підірвав довіру до нього діяльності з боку споживачів, що підтверджується зниженням обсягу продажу видання.

Відповідно до ч. 1 ст. 1167 ЦК України моральна шкода, завдана юридичній особі неправомірними діями, відшкодовується особою, яка її завдала, за наявності її вини.

Згідно з ч. 4 ст. 23 ЦК України моральна шкода відшкодовується незалежно від майнової шкоди, яка підлягає відшкодуванню, та не пов'язана з розміром цього відшкодування.

На підставі викладеного та ч. 4 ст. 23, ч. 3 ст. 386, ч. 1 ст. 1167 ЦК України, ст.ст. 224, 225 ГК України, ст.ст. 1, 4, 24 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції», керуючись ст.ст. 2, 12, 44, 49, 54–57, 64, 65 ГПК України,

П Р О Ш У:

1. Позовну заяву Товариства з обмеженою відповідальністю «КИЇВСЬКА МЕДІА ГРУПА» задовольнити.
2. Заборонити Товариству з обмеженою відповідальністю «МЕДІА МЕГАПОЛІС» (04060, м. Київ, вул. Академіка Щусєва, буд. 10, ідентифікаційний код – 38728245) використовувати позначення «РЕТРО.news» у друкованих виданнях, рекламі, мережі Інтернет, на етикетках, упаковках, при виконанні робіт та наданні послуг.
3. Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю «МЕДІА МЕГАПОЛІС» (04060, м. Київ, вул. Академіка Щусєва, буд. 10, ідентифікаційний код – 38728245), з будь-якого рахунку, виявленого державним виконавцем під час виконання судового рішення, на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «КИЇВСЬКА МЕДІА ГРУПА» (01021, м. Київ, Кловський узвіз, буд. 9/2, квартира 67, ідентифікаційний код – 38150772) 100 000 грн. моральної шкоди та понесені судові витрати.

Додатки:

1. Копія свідоцтва України на знак для товарів і послуг на 3 арк.
2. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
3. Примірники газети «РЕТРО news».
4. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

Представник позивача

(підпис)

Айдинян О. О.

10.12.2013 р.

2. Позовна заява про відшкодування шкоди і збитків, завданих підприємцем довкіллю та законним інтересам суб'єктів господарювання

До господарського суду Харківської області
61022, м. Харків, пл. Свободи, 5
Позивач: Державне підприємство
«Південна залізниця»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Код ЄДРПОУ 12388800
Представник позивача:
Адвокат Айдинян Олег Олегович
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777, видане на підставі рішення
КДКА Сумської області від 10.02.2013 року),
Відповідач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Меліса»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
ЄДРПОУ 27900128

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про відшкодування шкоди і збитків, завданих підприємцем довкіллю та законним інтересам суб'єктів господарювання

Харківська дистанція захисних лісонасаджень є відокремленим структурним підрозділом Державного підприємства «Південна залізниця», яке засновано на основі державної власності та створене з метою захисту від несприятливих природно-кліматичних умов і факторів з метою забезпечення безперебійного руху залізничного транспорту шляхом проведення лісгосподарських, лісозахисних, лісоохоронних заходів і робіт.

20 липня 2014 року Харківською дистанцією захисних лісонасаджень на підставі листа Богодухівської міської ради за № 200 від 16 травня 2014 р. було виписано лісорубний квиток № 86 Товариству з обмеженою відповідальністю «Меліса» на вирубку 41 дерева в смузі відведення залізниці.

04 серпня 2014 р. ТОВ «Меліса» проводило вирубку дерев, відповідно до лісорубного квитка № 86. Під час рубки Відповідачем у порушення вимог законодавства про охорону навколишнього природного середовища було вирубано 12 зайвих дерев, не зазначених у лісорубному квитку, про що 08 серпня 2014 р. майстром Харківської дистанції захисних лісонасаджень був складений акт про лісопорушення за № 2.

Незаконною вирубкою дерев з боку ТОВ «Меліса» державі в особі Державного підприємства «Південна залізниця» завдано шкоду на суму 10 000 грн.

Відповідно до ст. 66 Конституції України кожен зобов'язаний не заподіювати шкоду природі, культурній спадщині, відшкодовувати завдані ним збитки.

Згідно зі ст. 68 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» (надалі – Закон) підприємства, установи, організації та громадяни зобов'язані відшкодовувати шкоду, заподіяну ними внаслідок порушення законодавства про охорону навколишнього природного середовища, в порядку та розмірах, установлених законодавством України.

Відповідно до ст. 69 Закону, шкода, заподіяна внаслідок порушення законодавства про охорону навколишнього природного середовища, підлягає компенсації, як правило, в повному обсязі без застосування норм зниження розміру стягнення та незалежно від збору за забруднення навколишнього природного середовища та погіршення якості природних ресурсів.

Залізничний транспорт є однією з базових галузей економіки України, який забезпечує її внутрішні та зовнішні транспортно-економічні зв'язки і потреби населення з перевезень. Оскільки власником і засновником ДП «Південна Залізниця» є держава в особі Міністерства інфраструктури України, яке є центральним органом виконавчої влади, то невідшкодування Відповідачем шкоди, заподіяної внаслідок порушення законодавства про охорону навколишнього природного середовища, порушує інтереси держави в галузі залізничного транспорту, охорони довкілля, а саме: негативно впливає на повноцінне задоволення виробничих потреб державних підприємств залізничного транспорту, тягне невиконання ним своїх основних виробничих планів і можливість утворення заборгованості щодо сплати обов'язкових платежів до державного бюджету, суперечить основним принципам екологічної політики держави в частині збереження та раціонального використання природних ресурсів, здійснення діяльності з додержанням вимог екологічної безпеки.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 37, 68, 69 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища», ст. 100 Лісового кодексу України, ст. 1168 ЦК України, ст.ст. 2, 29, 61, 64, 82 ГПК України, –

ПРОСИМО:

1. Прийняти позовну заяву до розгляду.
2. Стягнути з ТОВ «Меліса» на користь ДП «Південна залізниця» 10 000 грн завданої шкоди.

Додатки:

1. Копія листа Богодухівської міської ради за № 300 від 16.05.2014 р.
2. Копія лісорубного квитка № 86 на вирубку 41 дерева в смузі відведення залізниці.
3. Копія акта про лісопорушення № 2 від 08.08.2014 р.
4. Докази надіслання копії позовної заяви та доданих до неї документів відповідачу.
5. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
6. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

Представник позивача

(підпис)

Айдинян О. О.

07.12.2014 р.

3. Відзив на позовну заяву про скасування реєстрації суб'єкта господарської діяльності

До Господарського суду Сумської області
40030, м. Суми, вул. Шевченка, 18/2
Відповідача: ТОВ «Іванів»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
ЄДРПОУ 27900122
Представник відповідача:
Адвокат Айдинян Олег Олегович
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777, видане на підставі рішення
КДКА Сумської області від 10.02.2013 року)
Позивач: ТОВ «Лімп Бізкіт»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
ЄДРПОУ 27900133
по справі № 25/344–15
про скасування держреєстрації

Відзив на позовну заяву від 15.05.2015 р. по справі № 25/344–15

У провадженні Господарського суду Сумської області знаходиться справа № 65/244–10 за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «Лімп Бізкіт» про скасування державної реєстрації ТОВ «Іванів».

З позовними вимогами позивача не погоджуємося з наступних підстав.

За змістом поданої позивачем позовної заяви він просить суд скасувати державну реєстрацію ТОВ «Іванів І.І.» з посиланням на те, що більше року не подавалося органам доходів і зборів податкових декларацій, документів фінансової звітності відповідно до закону.

Згідно із Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців та громадських формувань» ненадання органам державної податкової служби податкових декларацій, документів бухгалтерської звітності є підставою для припинення підприємницької діяльності фізичної особи – підприємця (скасування державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності).

Тобто, органи державної податкової інспекції вправі звернутися до суду з позовом про припинення підприємницької діяльності фізичної особи – підприємця (скасування державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності).

Однак, позивачем не доведено суду яким чином зачіпаються саме його права.

Згідно зі статтею 33 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень.

Таким чином, позовні вимоги позивача не підтверджуються наявними в матеріалах справи доказами та не відповідають діючому законодавству України, а тому є такими, що не підлягають задоволенню.

Щодо залучення у справі в якості третьої особи – Роменської ОДПІ ГУ ДФС у Сумській області, зазначаємо наступне.

Згідно зі статтею 27 Господарського процесуального кодексу України треті особи можуть вступити у справу на стороні позивача або відповідача до прийняття рішення госпо-

дарським судом, якщо рішення з господарського спору може вплинути на їхні права або обов'язки щодо однієї із сторін. У заявах про залучення третіх осіб зазначається, на яких підставах третіх осіб належить залучити або допустити до участі у справі. Питання про допущення або залучення третіх осіб до участі у справі вирішується господарським судом, який виносить з цього приводу ухвалу.

Проте, позивач, у порушення статті 27 Господарського процесуального кодексу України у позовній заяві про залучення третьої особи до справи не зазначив на яких підставах її належить залучити або допустити до участі у справі та на чиєму боці.

Керуючись ст.ст. 1, 27, 33–34, 43, 47–49, 59 Господарського процесуального кодексу України,

ПРОСИМО:

1. В задоволенні позову відмовити повністю.

Додатки:

1. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
2. Докази про направлення копій відзиву сторонам і третій особі.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

Представник відповідача

(підпис)

Айдинян О. О.

29.05.2015 р.

4. Позовна заява про захист права власності та інших майнових прав суб'єкта господарювання

До господарського суду Сумської області
40011, м. Суми, вул. Шевченка, 18/1
Позивач: Приватне підприємство «Вектор»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
р/р 000000000000 в ТУ ПАТ КБ «Приватбанк»
м. Ромни, МФО 000000, код ЄДРПОУ 00000000
Представник позивача:
Адвокат Айдинян Олег Олегович
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777, видане на підставі рішення
КДКА Сумської області від 10.02.2013 року)
Відповідач: Приватне підприємство «Аспект»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
р/р 000000000001
МФО 000001, код ЄДРПОУ 00000001
Ціна позову: 28800 грн 00 коп.

ПОЗОВНА ЗАЯВА про стягнення заборгованості в сумі 28800 грн 00 коп.

На основі Договору «Про розробку Веб-сайтів» № 23 від 20.11.2014 р. (надалі – Договір) Приватне підприємство «Вектор» (надалі – Виконавець) розробило і передало Приватному підприємству «Аспект» (надалі – Замовник) до 01.03.2015 року 2 (два) веб-сайти (надалі – Сайти) вартістю 24 000,00 (двадцять чотири тисячі) грн 00 коп. (п.п. 1, 5, 6 Договору), що підтверджується Актом приймання-передачі від 28.02.2015 року, підписаним уповноваженими особами.

Відповідно до п. 5.1. Договору: «грошові кошти за виконані послуги (роботи) перераховуються на розрахунковий рахунок Виконавця протягом п'яти банківських днів з моменту підписання Акту приймання-передачі або одержання звіту виконаних послуг (робіт)».

Свої зобов'язання Виконавець виконав у повному обсязі, виконані послуги (роботи) передані Замовнику, претензій щодо якості виконаних послуг (робіт) від Замовника не одержано.

Відповідно до п. 9.1. Договору: «за невчасну оплату виконаних послуг (робіт) за даним Договором після підписання акту приймання-передачі або одержання звіту про виконання послуг (робіт), а рівне безпідставне залишення звіту про виконання послуг (робіт) без необхідних мотивованих зауважень про прийняття виконаних послуг (робіт), Замовник сплачує неустойку (штраф) у розмірі 1% від суми несплачених або частково оплачених послуг (робіт).

Замовник звільняється від відповідальності, якщо доведе, що відмова від оплати за даним Договором або залишення виконаних послуг (робіт) без необхідного приймання звіту є правомірною, а часткова оплата обґрунтовується».

До цього часу за виконані за Договором послуги (роботи) грошові кошти у сумі 24 000,00 грн не перераховано Замовником на розрахунковий рахунок Виконавця.

На претензію Виконавця № 001 від 10.03.2015 р. відповідь від Замовника не одержано.
Розрахунок основної заборгованості з урахуванням неустойки (штрафу) станом на 29.05.2015 р.:

1. Основне зобов'язання 24 000 грн.
2. Згідно з п.п. 9.1 п. 9 Договору неустойка (штраф) становить: 20 (двадцять) процентів.
3. Неустойка (штраф) складає 4800,00 (чотири тисячі вісімсот) грн = (24 000,00 x 20%).
4. Усього сума заборгованості з урахуванням неустойки (штрафу) складає: 28 800,00 (двадцять вісім тисяч вісімсот) грн (24 000,00 + 4800,00).

Ураховуючи викладене, відповідно до ст., ст. 7, 20, 173, 174 ГК України, ст.ст. 525, 549, 610, 611, 629 ЦК України, на підставі ст.ст. 1, 2, 12, 61, 54, 82 ГПК України,

ПРОШУ:

1. Стягнути на користь Приватного підприємства «Вектор» (П.І.Б.) з Приватного підприємства «Аспект»: 24 000,00 (двадцять чотири тисячі) грн 00 коп. – основної заборгованості; 4800,00 (чотири тисячі вісімсот) грн – неустойки (штраф); 1218 грн – судового збору.

Додатки:

1. Квитанція сплати судового збору.
2. Квитанція відправлення позовної заяви Відповідачу.
3. Копія Свідоцтва про реєстрацію.
4. Копія Договору «Про розробку Веб-сайтів»
5. Копія Акту приймання – передачі виконаних послуг.
6. Копія претензії № 001 від 10.03.2015. з квитанцією відправки.
7. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
8. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

29.05.2015 р.

Представник позивача

(підпис)

Айдинян О.О.

5. Позовна заява про відшкодування збитків, завданих суб'єкту господарювання порушенням його майнових прав юридичними особами, а також органами державної влади чи органами місцевого самоврядування

До Господарського суду Сумської області
40011, м. Суми, вул. Шевченка, 18/1
Позивач: Товариство з обмеженою
відповідальністю ТРК «Ідеал»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
р/р 000000000000
МФО 000000, код ЄДРПОУ 00000000
Представник позивача:
Адвокат Айдинян Олег Олегович
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777, видане на підставі рішення
КДКА Сумської області від 10.02.2013 року)
Відповідач: Герасимівська сільська рада
Роменського району Сумської області
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Ціна позову: 2633 грн 55 коп.

**ПОЗОВНА ЗАЯВА
про відшкодування матеріальної шкоди**

20.03.2015 р. під час прокладення водопроводу в с. Герасимівка Роменського району проводилось риття траншей під водопровід. Дані роботи здійснювала Герасимівська сільська рада.

Риття траншеї під газопровід проводилося за вказівкою Голови сільської ради, який до початку робіт зобов'язаний був викликати представника нашого підприємства для визначення місцезнаходження підземних кабелів та іншого обладнання кабельних ліній. Але відповідач, на порушення вимог п. 11 Правил охорони ліній зв'язку, провів роботи по риттю траншей під водопровід без попереднього узгодження з підприємством зв'язку і без його представника, що призвело до пошкодження кабелю (акт № 23 від 20.03.2015 р.) і завдало матеріальної шкоди ТРК «Ідеал» на суму 2633 грн 55 коп.

Претензію № 11 від 30.03.2015 р. відповідач залишив без задоволення, відшкодовувати завдані збитки в добровільному порядку відмовився (відповідь на претензію № 23/06 від 20.04.2015 р.).

На підставі викладеного та керуючись ст.ст. 2, 6, 54 ГПК України, 16 ЦК України, ст. 224 ГК України,

ПРОШУ:

1. Прийняти позовну заяву до розгляду.

2. Стягнути з Герасимівської сільської ради на користь ТОВ ТРК «Ідеал» 2633 грн 55 коп. завданої матеріальної шкоди.
3. Стягнути з Герасимівської сільської ради на користь ТОВ ТРК «Ідеал» судові витрати.

Додатки:

1. Копія акта № 23 від 20.03.2015 р.
2. Розрахунок завданої матеріальної шкоди.
3. Копія претензії № 11 від 30.03.2015 р.
4. Копія відповіді на претензію № 23/06 від 20.04.2015 р.
5. Докази сплати судового збору.
6. Докази направлення копії позовної заяви та доданих до неї документів відповідачу.
7. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
8. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

10.05.2015р.

Представник позивача

(підпис)

Айдинян О. О.

6. Позовна заява про визнання господарського договору недійсним або про розірвання господарського зобов'язання

До господарського суду Сумської області
40011, м. Суми, вул. Шевченка, 18/1
Позивач: Товариство з обмеженою відповідальністю «Вектор»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
р/р 000000000000
МФО 000000, код ЄДРПОУ 00000000
Представник позивача:
Адвокат Айдинян Олег Олегович
(свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № 777, видане на підставі рішення КДКА Сумської області від 10.02.2013 року),
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Відповідач 1: «ПрАТ «Геопроект»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
ЄДРПОУ 00000001
Відповідач 2: Іванов Іван Іванович,
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про визнання недійсним договору купівлі-продажу цінних паперів

13 лютого 2015 р. Відповідачі уклали між собою договір купівлі-продажу цінних паперів, згідно з яким Відповідач 1 відчужив належні йому акції ПрАТ «Геопроект» у кількості 1000 штук на користь Відповідача 2. Вважаємо, що вказаний договір купівлі-продажу цінних паперів порушує законні права та інтереси Позивача та має бути визнаним недійсним з таких підстав.

Відповідно до ст. 28 Закону України «Про господарські товариства» перехід і реалізація права власності на акції здійснюється відповідно до законодавства України.

Відповідно до ст. 215 ЦК України підставою недійсності правочину є недодержання в момент вчинення правочину стороною (сторонами) вимог, які встановлені ч. ч. 1–3, 5, 6 ст. 203 ЦК. Якщо недійсність правочину прямо не встановлена законом, але одна із сторін або інша заінтересована особа заперечує його дійсність на підставах, встановлених законом, такий правочин може бути визнаний судом недійсним (оспорюваний правочин).

Відповідно до ст. 227 ЦК України правочин юридичної особи, вчинений нею без відповідного дозволу (ліцензії), може бути визнаний судом недійсним. Відповідно до ст. 207 Господарського кодексу України господарське зобов'язання, що не відповідає вимогам закону, може бути на вимогу однієї із сторін, або відповідного органу державної влади визнане судом недійсним повністю або в частині. Недійсною може бути визнано також нікчемну умову господарського зобов'язання, яка самотійно або в поєднанні з іншими умовами зобов'язання порушує права та законні інтереси другої сторони або третіх осіб.

Відповідно до ч. 3 ст. 7 Закону України «Про акціонерні товариства» акціонери приватного акціонерного товариства мають переважне право на придбання акцій, що продаються іншими акціонерами цього товариства, за ціною та на умовах, запропонованих акціонером третій особі, пропорційно кількості акцій, що належать кожному з них.

Відповідач 2, на дату укладання вказаного договору, не мав статусу акціонера ПрАТ «Геопроект». Відтак, Відповідач 1 не мав достатніх підстав для продажу акцій Відповідачу 2, без попередньої пропозиції їх придбання іншим акціонерам ПрАТ «Геопроект». Оскільки, на момент укладання зазначеного вище договору Позивач був акціонером ПрАТ «Геопроект», відповідно до закону він мав переважне право на придбання акцій, що продавались іншим акціонером. Проте, своє переважне право Позивач реалізувати був не в змозі, оскільки Відповідач 1, як продавець акцій, не звертався до ТОВ «В» із пропозицією про придбання належних йому, як акціонеру ПрАТ «Р», акцій.

Згідно з рішенням Конституційного Суду України № 4-ра/2005 від 11.05.2005 р., ст. 319 ЦК України, ч. ч. 1, 7 ст. 41 Конституції України, у системному зв'язку зі ст. 7 Закону України «Про акціонерні товариства», треба розуміти так, що власник на свій розсуд володіє, користується і розпоряджається належним йому майном, але, здійснюючи своє право, він зобов'язаний не порушувати прав та охоронюваних законом інтересів громадян, юридичних осіб і суспільства, в тому числі переважного права акціонерів закритого акціонерного товариства на придбання акцій, що відчужуються іншими його акціонерами.

Отже, Відповідач 1 здійснив укладення зазначеного договору з відчуження акцій ПрАТ «Геопроект» з порушенням вимог закону, що призвело до порушення законних прав та інтересів Позивача, якого було позбавлено можливості скористатися належним йому переважним правом на придбання акцій, що продавались.

Крім того, відповідно до ст. 655 ЦК України за договором купівлі-продажу одна сторона (продавець) передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму. Відповідно до ст. 3 Закону України «Про цінні папери та фондовий ринок» акції можуть бути видані одержувачу (покупцю) тільки після повної оплати їх вартості. Відповідно до п. 2.1 договору купівлі-продажу цінних паперів від 13.02.2015 р. ціна продажу акцій за договором визначається сторонами у розмірі 1000 (одна тисяча) грн 00 коп. за акцію. Відповідно до п. 3 договору покупець (Відповідач 2) зобов'язаний оплатити продавцю (Відповідач 1) вартість придбаних акцій у повному обсязі за ціною, що визначена в п. 2.1 договору. Як відомо Позивачу, Відповідач 2 жодним чином не проводив розрахунків із Відповідачем 2 за придбані за вказаним договором акції. Таким чином, право власності на акції до Відповідача 2 не могло перейти до сплати ним їх вартості у розмірі 100 000 грн 00 коп.

Таким чином, вважаємо, що укладений між Відповідачами договір купівлі-продажу цінних паперів від 13.02.2015 р. був укладений з порушенням чинного законодавства, що призвело до порушення прав та інтересів Позивача.

Відповідно до ст. 12 ГПК України господарським судам підвідомчі справи, що виникають з корпоративних відносин у спорах між учасниками (засновниками, акціонерами) господарських товариств, пов'язані із створенням, діяльністю, управлінням та припиненням діяльності цього товариства. Відповідно до Закону України «Про акціонерні товариства» учасники товариства мають право брати участь в управлінні справами товариства. Таким чином, спір щодо переходу права власності на акції товариства належить до корпоративних відносин.

Виходячи з вищенаведеного, керуючись п. 7 ч. 1 ст. 92 Конституції України, ст.ст. 7, 25 Закону України «Про акціонерні товариства», ст.ст. 215, 227, 319, 655 Цивільного кодексу України, ст.ст. 3, 4 Закону України «Про державне регулювання ринку цінних паперів», ст. 8 Закону України «Про цінні папери і фондовий ринок», ст.ст. 1, 12, 16, 38, 54, 66, 67 ГПК України,

ПРОШУ:

1. Визнати недійсним з моменту укладання договір купівлі-продажу цінних паперів від 13.02.2015 р., укладений між ПрАТ «Геопроект» та громадянином Івановим Іваном Івановичем.
2. Застосувати правові наслідки недійсності правочину, передбачені ст. 216 Цивільного кодексу України.
3. Стягнути з Відповідача 1 понесені позивачем судові витрати.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Докази направлення позовної заяви відповідачу, оскільки документи, що долучені до позовної заяви, наявні у відповідача.
3. Копія договору купівлі-продажу.
4. Копія свідоцтва про державну реєстрацію ТОВ «В».
5. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.
6. Копія договору про надання правової допомоги № 123.

24.04.2015 р.

Адвокат Айдинян О.О.

(підпис)

7. Заява про визнання суб'єкта підприємницької діяльності банкрутом

До Господарського суду Одеської області
65119, м. Одеса, пр-т Шевченка, 29
Боржник: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Квант»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
код ЄДРПОУ: 000000001
р/р. 2002022292828292 в ПАТ КБ «Приватбанк»
МФО 342123
Представник боржника,
Іванов І.І., заступник директора ТОВ «Квант»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Кредитор: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Орхідея»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
код ЄДРПОУ: 000000002
р/р. 300203222343292 в ПАТ КБ «Приватбанк»
МФО 342123
Сума заборгованості 500 000 грн.

ЗАЯВА

про порушення провадження у справі про банкрутство

Господарським судом Сумської області 15.01.2015 р. у справі № 23/232/15 винесено рішення, яким стягнуто з Боржника на користь Кредитора заборгованість по договору купівлі-продажу від 10.10.2013 р. в розмірі 480 000 грн, а також судові витрати в сумі 20 000 грн. Рішення суду про задоволення вимог кредитора набрало законної сили 26.01.2015 року. 05.02.2015 р. у даній справі господарським судом Сумської області було видано наказ про примусове виконання рішення суду від 15.01.2015 р., який було передано до відділу Державної виконавчої служби Роменського міськрайонного управління юстиції. 07.02.2015 року державним виконавцем була винесена постанова про відкриття виконавчого провадження з виконання наказу господарського суду Сумської області від 15.01.2015 р. по стягненню 500 000 грн. З моменту відкриття виконавчого провадження у даній справі минуло більше трьох місяців. Протягом цього періоду не було виконано рішення суду та, відповідно, не стягнуто з боржника на користь стягувача кошти згідно з наказом. Вимоги кредитора не забезпечені заставою.

Згідно з п. 2 ч. 1 ст. 12 Господарського процесуального кодексу України справи про банкрутство підвідомчі господарським судам. Також відповідно до ч. 6 ст. 15 ГПК України справи про банкрутство розглядаються господарським судом за місцезнаходженням боржника. Отже, справа про визнання банкрутом Товариства з обмеженою відповідальністю «Квант», адреса: 42000, м. Ромни, вул. Соборна, 25, код ЄДРПОУ: 000000001, підвідомча Господарському суду Сумської області. Згідно зі ст. 4–1 ГПК України господарські суди розглядають справи про банкрутство у порядку провадження, передбаченому цим Кодексом, з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Відповідно до ч. 3 ст. 10 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» справа про банкрутство порушується господарським судом, якщо безспірні вимоги кредитора (кредиторів) до боржника сукупно становлять не менше трьохсот мінімальних розмірів заробітної плати, які не були задоволені боржником протягом трьох місяців після встановленого для їх погашення строку, якщо інше не передбачено цим Законом.

Безспірні вимоги кредиторів – грошові вимоги кредиторів, підтверджені судовим рішенням, що набрало законної сили, і постановою про відкриття виконавчого провадження, згідно з яким відповідно до законодавства здійснюється списання коштів з рахунків боржника. До складу цих вимог, у тому числі щодо сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), не включаються неустойка (штраф, пеня) та інші фінансові санкції.

Враховуючи, що сума заборгованості складає п'ятсот тисяч гривень, тобто більше трьохсот мінімальних розмірів заробітної плати, а також те, що сума боргу не сплачується з 07.02.2015 р. по даний час, тобто протягом більш як трьох місяців, кредитор вважає, що в нього є всі підстави звернутися до господарського суду із заявою про порушення справи про банкрутство.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 10, 11, 12 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»,

ПРОШУ:

1. Прийняти заяву про порушення провадження у справі про банкрутство.
2. Порушити провадження у справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Орхідея», код ЄДРПОУ: 000000002.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Довіреність.
3. Постанова про відкриття виконавчого провадження.
4. Рішення суду про задоволення вимог кредитора, що набрало законної сили.
5. Копія наказу господарського суду.
6. Докази надсилання боржнику копії заяви і доданих до неї документів (опис вкладеного до цінного листа, квитанція і повідомлення про вручення).
7. Витяг з ЄДРПОУ.

29.05.2015 р.

Заступник директора ТОВ «Квант»

(підпис)

Іванов І. І.

8. Претензія зі спору, що виник із договору перевезення чи з договору про надання послуг зв'язку, чи з договору, заснованого на державному замовленні

Заявник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Автолюкс»,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Код за ЄДРПОУ: 282037
р/р 23232131213231234 в ПАТ КБ «Приват»
в м. Києві, МФО: 243214223
Представник заявника:
Адвокат Айдинян Олег Олегович
(свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № 777 від 10.02.2013 року),
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Товариству з обмеженою відповідальністю «Оріон»,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Код за ЄДРПОУ: 382024
Сума претензії: 22 000 грн.

ПРЕТЕНЗІЯ

щодо погашення заборгованості за надані транспортні послуги по перевезенню вантажів згідно з договором від 21 грудня 2014 року

Між Товариством з обмеженою відповідальністю «Автолюкс» – Перевізником, і Товариством з обмеженою відповідальністю «Оріон» – Замовником, 21 грудня 2014 року був укладений договір про надання транспортних послуг по перевезенню вантажів автомобільним транспортом (далі в тексті претензії – Договір перевезення).

Відповідно до пунктів 1.1., 2.1. Договору перевезення даний договір визначає порядок взаємин, що виникають між Сторонами при організації внутрішніх і міжнародних перевезень вантажу автомобільним транспортом. Конкретні умови перевезення обумовлюються в замовленні на перевезення, що є невід'ємною частиною цього Договору.

У зв'язку з цим, між сторонами договору 8 лютого 2015 року було узгоджено заявку на перевезення вантажів автомобільним транспортом, яка була підписана сторонами і на підставі якої перевізник взяв на себе зобов'язання надати послуги з перевезення вантажу – металевих заготовок для виготовлення запчастин для сільгосптехніки, вагою 20200 кг., за маршрутом м. Франкфурт (Німеччина) – м. Ромни (Україна), із узгодженим терміном доставки вантажу – 20 лютого 2015 року до місця розвантаження: м. Луцьк, вул. Гетьмана Мазепи, 34. Також, сторонами було досягнуто згоди щодо вартості транспортних послуг за перевезення вантажу за вказаною вище заявкою, яка складає 22 000 грн та підлягає оплаті в погоджений сторонами строк, який складає 7 банківських днів з моменту отримання оригіналів документів.

Перевізник на підставі договору про надання транспортних послуг по перевезенню вантажів автомобільним транспортом від 21 грудня 2014 року та заявки від 8 лютого 2015 року виконав належним чином покладені на нього зобов'язання щодо надання по-

слуг з перевезення вантажів, здійснивши в строки та в порядку, передбаченому договором та заявками, доставку вантажів до пункту призначення та передання його вантажоодержувачу (уповноваженій особі), Товариству з обмеженою відповідальністю «Оріон».

Належними та допустимими доказами виконання Перевізником своїх зобов'язань є товарно-транспортні накладні (ЦМР), а також Акт наданих послуг від 17 лютого 2015 року за № 122, підписаний та погоджений сторонами, на підставі якого замовник підтвердив відсутність претензій по об'єму, якості та строкам виконання робіт (надання послуг), пов'язаних з перевезенням вантажу (металу) за маршрутом м. Франкфурт (Німеччина) – м. Луцьк (Україна), вартість наданих Перевізником послуг з перевезення вантажів у сумі 22 000 грн.

Відповідно до ч. 1 ст. 307 Господарського кодексу України за договором перевезення вантажу одна сторона (перевізник) зобов'язується доставити ввірений їй другою стороною (вантажовідправником) вантаж до пункту призначення в установлений законодавством чи договором строк та видати його уповноваженій на одержання вантажу особі (вантажодержувачу), а вантажовідправник зобов'язується сплатити за перевезення вантажу встановлену плату.

Як передбачено пунктами 4.2, 4.3. Договору перевезення, вартість транспортних послуг обумовлюється в разових замовленнях, що направляються перевізнику перед конкретним перевезенням. Оплата транспортних послуг здійснюється Замовником після виконання перевезення на підставі рахунку Перевізника, оформленого згідно з діючими вимогами не пізніше 7-ми банківських днів з моменту отримання оригіналів ЦМР (ТТН), актів виконаних робіт, якщо інше не обумовлено в письмовій формі Договору перевезення.

Відповідно до ст. 526 ЦК України та ч. 1 ст. 193 ГК України господарське зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до закону та умов договору. Також, як передбачено ч. 1 ст. 530 ЦК України, якщо у зобов'язанні встановлено строк його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк.

Перевізник, на виконання вимог п. 4.3. Договору перевезення, надіслав рекомендованим листом із зворотнім повідомленням на адресу замовника рахунок на оплату від 22 лютого 2015 року за № 122/р за надання послуг з перевезення вантажів в сумі 22 000 грн, а також оригінал товарно-транспортної накладної та Акту наданих послуг від 22 лютого 2015 року за № 122, який був отриманий Замовником 27 лютого 2015 року, про що свідчить рекомендоване повідомлення.

Але Замовник не виконав належним чином взяті на себе грошові зобов'язання щодо плати за надання послуг з перевезення вантажів, у строки та в порядку, передбаченому пунктами 3.1.6., 4.2., 4.3. Договору на перевезення та заявок, які є невід'ємними частинами даного договору, внаслідок чого у Замовника виник борг у розмірі 22 000 грн.

Крім того, внаслідок тривалого невиконання Замовником господарського зобов'язання щодо несплати коштів у вигляді плати за перевезення вантажу, Перевізник постійно зазнає збитків через порушення його прав та інтересів, передбачених договором, а саме отримання вчасно та в повному обсязі оплати за перевезення, а тому Замовник зобов'язаний поновити права та інтереси Перевізника, погасивши заборгованість по оплаті за надані послуги, не чекаючи пред'явлення цієї претензії чи звернення з відповідним позовом до суду.

Також, Перевізник звертає увагу Замовника на відповідальність у вигляді штрафу 10% від суми фрахту та пені, у розмірі облікової ставки НБУ за кожен день прострочення, що встановлена п. 4.3. договору перевезення, за невиконання грошового зобов'язання, а саме в разі несвоєчасної оплати Замовником послуг Перевізника, та буде пред'явлена Перевізником у випадку невиконання вимог, зазначених у цій претензії щодо оплати послуг.

Особливу увагу звертаємо на положення ч. 5 ст. 315 ГК України, якою передбачено, що для пред'явлення перевізником до вантажовідправників і вантажоодержувачів позовів, що впливають з перевезення, встановлюється шестимісячний строк.

При таких обставинах, на підставі вищевикладеного та ст. 222 Господарського кодексу України, керуючись ст. 6 Господарського процесуального кодексу України, –

ПРОШУ:

1. Товариство з обмеженою відповідальністю «Оріон» провести розрахунки за надані Товариством з обмеженою відповідальністю «Автолюкс» послуги з перевезення вантажу автомобільним транспортом, сплативши заборгованість у розмірі 22 000 грн на користь останнього.
2. Розглянути пред'явлену Товариством з обмеженою відповідальністю «Автолюкс» претензію в місячний строк з дня її одержання та повідомити письмово останнього про результати її розгляду.

У разі залишення Товариством з обмеженою відповідальністю «Оріон» пред'явленої претензії Товариством з обмеженою відповідальністю «Автолюкс» без відповіді в установленний строк для її розгляду або відхилення претензії повністю чи частково, Товариство з обмеженою відповідальністю «Автолюкс» змушене буде звернутись до господарського суду з вимогами, які викладені в цій претензії, а також додатково заявити вимоги про стягнення пені та штрафу відповідно до п. 4.3. Договору перевезення за невиконання грошового зобов'язання щодо оплати за надання послуг з перевезення вантажу.

Додатки:

(належним чином завірені копії наступних документів)

1. Копія Договору про надання транспортних послуг від 21 грудня 2014 року.
2. Копії товарно-транспортних накладних.
3. Копія заявки на перевезення вантажів від 8 лютого 2015 року.
4. Копія Акту про надання послуг від 17 лютого 2015.
5. Копія рахунку на оплату від 17 лютого 2015 року.
6. Копії рекомендованих повідомлень про направлення документів.
7. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
8. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю

13.03.2015 р.

Директор ТОВ «Автолюкс» (підпис)

Іванов І. І.

Представник заявника адвокат (підпис)

Айдинян О. О.

9. Позовна заява зі спорів, пов'язаних із захистом авторського права та суміжних прав або з захистом права на знаки для товарів і послуг, чи із захистом права на винаходи

До господарського суду Сумської області
40011, м. Суми, вул. Шевченка, 18/1

Позивач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Розі-Фуд»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
р/р 000000000000МФО 000000,
код ЄДРПОУ 00000000

Представник позивача:

Адвокат Айдинян Олег Олегович
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2013 року),

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Відповідач: Товариства з обмеженою
відповідальністю «Пак-Трейдс»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
р/р 000000000001МФО 000001,
код ЄДРПОУ 00000001

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про заборону використовувати об'єкт інтелектуальної власності

На підставі Патенту № 32608, зареєстрованого Державною службою інтелектуальної власності України в Державному реєстрі від 11.08.2013 р., що опубліковано в офіційному бюлетені № 15 від 11.08.2013 р. ТОВ «Розі-Фуд» являється суб'єктом права інтелектуальної власності на корисну модель «Брелок».

Водночас, як стало йому відомо, відповідач – ТОВ «Пак-Трейдс» у порушення норм чинного законодавства, а саме, ЗУ «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» та прав інтелектуальної власності позивача, у своїй господарській діяльності використовує зазначену корисну модель «Брелок».

Так, «Брелок» відповідача повністю повторює за своєю формою, розмірами, лицьовою та зворотною стороною, описом запатентований «Брелок» позивача.

Права позивача на корисну модель «Брелок» є чинними з 11.08.2013 р., про що було опубліковано та офіційно оприлюднено про видачу відповідного патенту на корисну модель «Брелок» ТОВ «Розі-Фуд» у Бюлетені «Промислова власність» № 15 від 11.08.2013 року Державної служби інтелектуальної власності України.

Відповідач використовує «Брелок» як додаток до пластикової картки з комерційною метою, тобто надає своїм споживачам додаткові переваги та можливості щодо його використання при купівлі товарів у мережі супермаркетів «Пак» для накопичення балів чи інших бонусів.

Разом з тим вже сама наявність у відповідача запатентованої корисної моделі «Брелок» та її протиправне використання у цивільному обороті відповідачем грубим чином порушує законні та охоронювані права позивача на дану запатентовану корисну модель.

Згідно з вимогами ст. 15 ЦК України кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання.

Як визначено ст. 16 ЦК України, способом захисту цивільних прав та інтересів може бути: припинення дії, яка порушує право, та ін.

Згідно зі ст. 418 ЦК України право інтелектуальної власності – це право особи на результат інтелектуальної, творчої діяльності або на інший об’єкт права інтелектуальної власності, визначений цим Кодексом та іншим законом. Право інтелектуальної власності становлять особисті немайнові права інтелектуальної власності та (або) майнові права інтелектуальної власності, зміст яких щодо певних об’єктів права інтелектуальної власності визначається цим Кодексом та іншим законом. Право інтелектуальної власності є непорушним. Ніхто не може бути позбавлений права інтелектуальної власності чи обмежений у його здійсненні, крім випадків, передбачених законом. До об’єктів права інтелектуальної власності, визначених ст. 420 ЦК України, належать, у т. ч. винаходи, корисні моделі, промислові зразки. Набуття права інтелектуальної власності на винахід, корисну модель, промисловий зразок, згідно з ч. 1 ст. 462 ЦК України, засвідчується патентом.

Відповідно до ст. 28 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» патент надає його власнику виключне право використовувати винахід (корисну модель) за своїм розсудом, якщо таке використання не порушує прав інших власників патентів. Крім того, патент надає його власнику право забороняти іншим особам використовувати винахід (корисну модель) без його дозволу, за винятком випадків, коли таке використання не визнається згідно з цим Законом порушенням прав, що надаються патентом.

Виходячи з вищенаведеного, на підставі ст.ст. 15, 16, 418, 420, 462, 465 Цивільного кодексу України, ст.ст. Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», керуючись, ст.ст. 2, 12, 44, 49, 54–57, 64, 65 Господарського процесуального кодексу України, –

ПРОШУ:

1. Позов задовольнити.
2. Заборонити Товариству з обмеженою відповідальністю «Пак-Трейдс» використовувати об’єкт інтелектуальної власності – запатентовану корисну модель «Брелок», а саме: виготовляти пластикові картки із застосуванням запатентованої корисної моделі «Брелок»; відтворювати ознаки, включені до формули корисної моделі «Брелок»; застосовувати такі вироби з комерційною метою; здійснювати інше введення їх в цивільний оборот або зберігання таких виробів; вилучити з цивільного обороту пластикові картки; припинити застосування корисної моделі «Брелок» у своїй господарській діяльності.
3. Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю «Пак-Трейдс» на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «Фозі-Фуд» понесені судові витрати.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Докази направлення позовної заяви відповідачу, оскільки документи, що долучені до позовної заяви, наявні у відповідача.
3. Копія патенту.
4. Копія патентного опису винаходу «Брелок».
5. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
6. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

20.07.2015 р.

Представник позивача

(підпис)

Айдинян О.О.

10. Позовна заява про відшкодування збитків, завданих суб'єкту господарювання невиконанням або неналежним виконанням господарського договору

До Господарського суду Сумської області
40030, м. Суми, вул. Шевченка, 18/1

Позивач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Електрон»,
(поштовий індекс, адреса, телефон),
р/р 0000000000001 в Сумському відділенні
АКБ «Траст-фінанс», МФО 32122,
код ЄДРПОУ 12345678,

Представник позивача:

Адвокат Гайворонський Олег Олегович
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2013 року),
(поштовий індекс, адреса, телефон)

Відповідач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Сонар»,
(поштовий індекс, адреса, телефон),
р/р 0000000000000 в АКБ «Траст-фінанс»,
МФО 30020020 код ЄДРПОУ 23456787

Ціна позову: 58 000 грн.

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про стягнення коштів, сплачених за неякісну продукцію, штрафу та відшкодування збитків, завданих неналежним виконанням зобов'язань за договором

11.05.2014 р. між товариством з обмеженою відповідальністю «Електрон» (замовник) і товариством з обмеженою відповідальністю «Сонар» (виконавець) укладено договір поставки продукції № 238-Т, згідно з предметом якого виконавець зобов'язався до 01.03.2015 р. поставити замовнику, а замовник – прийняти та оплатити товари – склотекстоліт СТЕФ-1, товщиною 12 мм, що увійшов до складу виробленої ТОВ «Електрон» готової продукції – тягових генераторів ГС500, які, своєю чергою, були експортовані до м. Коломна, Московської області, РФ, відповідно до Контракту № 44/14 від 01.04.2014 р.

На виконання умов вказаного Договору товариство з обмеженою відповідальністю «Сонар» поставило, а ТОВ «Електрон» прийняло товар – СТЕФи (склотекстоліт) товщиною 12 мм у кількості 164 шт. на загальну суму 280 000 грн за видатковою накладною – № РН-0008225 від 03.02.2015 р. на суму 280 000 грн з урахуванням ПДВ.

Поставлений склотекстоліт позивачем був використаний у процесі вироблення генераторів тягових ГС500. Вироблені генератори тягові були експортовані згідно з Контрактом № 44/11 від 01.04.2014 р., укладеного між ТОВ «Електрон» та ТОВ «Рустрасімпорт», до м. Коломна Московської області, РФ, для ВАТ «ХК «Коломенський завод»», однак були забраковані останнім у зв'язку з деформацією і розшаруванням рамок, про що було повідомлено позивача.

Для здійснення позивачем гарантійного ремонту була здійснена доставка забракованих генераторів тягових ГС5000 № 5555, № 5556 з ВАТ «ХК «Коломенський завод»» до ТОВ «Електрон».

22.03.2015 р., після огляду тягових вказаних генераторів експертною комісією (спеціалістами ТОВ «Електрон») у присутності представника ТОВ «Сонар» було складено дефектний акт ремонтного виробу, в якому зафіксовано, що в результаті комісійного огляду тягових генераторів ГС500 № 5555 та № 5556 на рамках склотекстолітових катушок роторів генераторів наявні розшарування.

Згідно з дефектним актом ТОВ «Електрон» у зв'язку з виявленими та встановленими в акті недоліками було прийнято рішення випустити заводське замовлення на здійснення ремонтних робіт продукції в гарантійний період. На товариство з обмеженою відповідальністю «Сонар», як на постачальника товару, що використовувався при виготовленні рамок склотекстолітових, покладено обов'язок провести заміну матеріалу СТЕФ-1 ГОСТ 12562–74 замість матеріалу, що не відповідав технічній документації, у кількості, необхідній для виготовлення 24 рамок.

Даний акт підписано представником ТОВ «Сонар» Квасимодорю В. К. без зауважень.

Гарантійний ремонт тягових генераторів ГС500, який був здійснений працівниками позивача на території ТОВ «Електрон» у цехах 12 та 20. Однак, відповідач заміни бракованого матеріалу не здійснив.

Оскільки ТОВ «Електрон» є виробником генераторів тягових і надає на них гарантію, то в силу норм чинного законодавства та умов Контракту № 44/11 від 01.04.2014 р., він здійснив гарантійний ремонт генераторів за власний рахунок. При цьому для проведення ремонту було використано склотекстоліт СТЕФ-1, поставлений від ТОВ «Парабола» відповідно до договору № 233 від 01.04.2015 р. Зазначений товар був оплачений позивачем згідно з платіжним дорученням № 1746 від 17.04.2015 р.

20.04.2015 р. позивачем на адресу відповідача рекомендованим листом з повідомленням про вручення було направлено претензію № 248–326 з вимогою сплатити штрафні санкції за поставку продукції неналежної якості та відшкодувати збитки, завдані неналежним виконанням зобов'язань за договором поставки продукції № 238-Т від 11.05.2014 р. на суму 40 000 грн. Вказаний лист був отриманий адресатом 23.04.2015 року, про що свідчить відповідна відмітка про одержання листа на повідомленні про вручення.

Так, відповідно до умов п. 2.1 Договору поставки продукції № 238-Т виконавець повинен поставити замовнику товар (товари), який передбачений цим договором, якість якого відповідає умовам технічної документації, державним стандартам, іншим нормативним актам, кресленням і додатково узгодженим сторонами характеристикам якості, які вказуються в Специфікації № 1, що є невід'ємною частиною договору.

Відповідно до пунктів 7.3–7.4 Договору у випадку виявлення недоліків у процесі використання у виробництві товару Замовник викликає представника виконавця для оформлення акту про неналежну якість товару, який є достатньою підставою для повернення бракованої продукції і відшкодування її вартості.

У разі постачання неякісної продукції, замовник має право вимагати її заміни на аналогічну протягом 10 днів з моменту складання відповідного акту, при цьому всі витрати, пов'язані із заміною неякісного товару, здійснюються за рахунок виконавця (п.п. 7.5–7.6 Договору).

У випадку поставки товару неналежної якості учасник сплачує замовнику штраф у розмірі 20% вартості продукції неналежної якості та зобов'язаний поставити товар належної якості не пізніше 10 днів з дня визначення поставленого товару неналежної якості (п. 9.4 Договору).

Відповідачем не здійснено заміни бракованого матеріалу та не відшкодовано витрати, пов'язані із заміною неякісного товару, а також не сплачено обумовлений штраф.

Відповідно до ст. 712 ЦК України до договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

Згідно зі статтею 662 ЦК України, продавець зобов'язаний передати покупцеві товар, визначений договором купівлі-продажу.

Статтею 673 ЦК України визначено, що продавець повинен передати покупцеві товар, якість якого відповідає умовам договору купівлі-продажу.

Відповідно до ч. 1 ст. 268 ГК України якість товарів, що поставляються, повинна відповідати стандартам, технічним умовам, іншій технічній документації, яка встановлює вимоги до їх якості, або зразкам (еталонам), якщо сторони не визначають у договорі більш високі вимоги до якості товарів.

Згідно з ч. 1 ст. 675 ЦК України, товар, який продавець передає або зобов'язаний передати покупцеві, має відповідати вимогам щодо його якості в момент його передання покупцеві, якщо інший момент визначення відповідності товару цим вимогам не встановлено договором купівлі-продажу.

У Договорі поставки продукції № 238-Т від 11.05.2014 р. чітко визначено обов'язок відповідача щодо поставки продукції належної якості (розділ 2,7 Договору).

Дефект товару не можна було виявити при здійсненні звичайного для даного виду товару входного контролю, результатом застосування якої став брак кінцевої продукції.

Частиною 2 ст. 678 ЦК України визначено, що у разі істотного порушення вимог щодо якості товару (виявлення недоліків, які не можна усунути, недоліків, усунення яких пов'язане з непропорційними витратами або затратами часу, недоліків, які виявилися неодноразово чи з'явилися знову після їх усунення) покупець має право за своїм вибором: відмовитися від договору і вимагати повернення сплаченої за товар грошової суми або вимагати заміни товару.

Таким чином, враховуючи те, що, відповідач заміни неякісного товару (склотекстоліту СТЕФ-1-товщиною 12 мм ГОСТ 12562-74) не здійснив, з нього на користь ТОВ «Електрон» мають бути стягнуті грошові кошти, сплачені за неякісний товар у сумі 40 000 грн.

Крім цього, частиною 7 ст. 269 ГК України передбачено, що у разі поставки товарів неналежної якості покупець (одержувач) має право стягнути з виготовлювача (постачальника) штраф у розмірі, передбаченому ст. 231 цього Кодексу, якщо інший розмір не передбачено законом або договором.

Пунктом 9.4 Договору поставки продукції № 238-Т від 11.05.2014 р. сторони погодили, що у випадку поставки товару неналежної якості учасник (ТОВ «Сонар») сплачує замовнику (ДПЗ «Електрон») штраф у розмірі 20% вартості продукції неналежної якості.

З огляду на викладене з Відповідача повинно бути стягнуто на користь ТОВ «Електрон» вимоги про стягнення штрафу за поставку неякісного товару в розмірі 8000 грн.

Нормами ст. 623 ЦК України та ст. 224 ГК України визначено, що учасник господарських відносин, який порушив господарські зобов'язання або встановлені вимоги щодо здійснення господарської діяльності, повинен відшкодувати завдані цим збитки суб'єкту, права або законні інтереси якого порушено.

Згідно зі ст. 610 ЦК України порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

Відповідно до ч. 2 ст. 224 ГК України під збитками розуміються витрати, зроблені управненою стороною, втрата або пошкодження її майна, а також недержані нею доходи, які управнена сторона одержала б у разі належного виконання зобов'язання або додержання правил здійснення господарської діяльності другою стороною.

Відповідно до ст. 225 ГК України, до складу збитків, що підлягають відшкодуванню особою, яка допустила господарське правопорушення, включаються: додаткові витрати

(штрафні санкції, сплачені іншим суб'єктам, вартість додаткових робіт, додатково витрачених матеріалів тощо), понесені стороною, яка зазнала збитків унаслідок порушення зобов'язання другою стороною.

Так, ТОВ «Електрон» понесло 10 000 грн витрат, пов'язаних з доставкою генераторів водієм з м. Коломна РФ до м. Ромни і назад, що підтверджується ТТН та платіжними дорученнями про витрати на ПММ.

Крім того, відповідно до ст. 614 ЦК України, особа, яка порушила зобов'язання, несе відповідальність за наявності її вини (умислу або необережності), якщо інше не встановлено договором або законом. Особа є невинуватою, якщо вона доведе, що вжила всіх залежних від неї заходів щодо належного виконання зобов'язання. Відсутність своєї вини доводить особа, яка порушила зобов'язання. Таким чином, вина боржника у порушенні зобов'язання презюмується та не підлягає доведенню кредитором, тобто саме відповідач повинен довести, що в його діях відсутня вина у заподіянні збитків.

Ураховуючи вищевикладене, на підставі ст.ст. 193, 224, 225, 268, 269 Господарського кодексу України, ст.ст. 530, 610, 623, 662, 673, 675, 678, 712 Цивільного кодексу України, керуючись ст.ст. 1, 2, 12, 15, 49, 54–57, 64, 83 ГПК України,

ПРОСИМО:

1. Стягнути з Відповідача на користь ТОВ «Електрон» суму у розмірі 58 000 грн, яка складається з 40 000 грн., сплачених за неякісну продукцію, 8000 грн штрафу та 10 000 грн відшкодування збитків, завданих неналежним виконанням зобов'язань за договором.
2. Стягнути з Відповідача на користь ТОВ «Електрон» суму судових витрат.

Додатки:

1. Копія Договору поставки продукції № 238-Т.
2. Копія товарно-транспортних накладних.
4. Копія дефектного акта.
5. Копія рахунку та платіжного доручення.
6. Копія акта приймання–передачі робіт.
7. Копія претензії. Копія повідомлення про вручення.
8. Копія претензії ВАТ «ХК «Коломенський завод»».
9. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
10. Платіжне доручення про сплату судового збору.
11. Доказ відправки Відповідачеві копії позовної заяви та доданих до неї документів.
12. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

Представник позивача
20.01.2016 р.

(підпис)

Гайворонський О.О.

11. Відзив на позовну заяву у господарській справі

До Господарського суду Сумської області
40030, м. Суми, вул. Шевченка, 18/1
Відповідач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Консул»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник відповідача,
Адвокат Сидоренко Д. Д.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2013 року),
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Позивач: ТОВ «Олерес +»,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
р/р 000000000000 в Роменському відділенні
«Приват Банк», МФО 000000, код ЄДРПОУ 00000000
Справа № 5011–10/34–2016

ВІДЗИВ на позовну заяву

Товариство з обмеженою відповідальністю «Олерес +» звернулось до господарського суду Сумської області з позовною заявою про відшкодування витрат на правову допомогу в розмірі 7500,00 грн.

В обґрунтування позовних вимог ТОВ «Олерес +» посилається на те, що з метою захисту своїх прав по справі № 5011–10/34–2016 було вимушено скористатися своїм правом на правову допомогу та вільний вибір захисника, для чого звернулося за такою допомогою до ФОП «Іванов І.І.», котрий займається наданням правової допомоги (КВЕД 69.10), у зв'язку з чим позивачем понесені збитки у розмірі 7500,00 грн.

Розглянувши позовну заяву, вважаємо, що в задоволенні позову слід відмовити, з огляду на таке.

За статтею 44 ГПК України судові витрати складаються з судового збору, сум, що підлягають сплаті за проведення судової експертизи, призначеної господарським судом, витрат, пов'язаних з оглядом і дослідженням речових доказів у місці їх знаходження, оплати послуг перекладача, адвоката та інших витрат, пов'язаних з розглядом справи.

Таким чином, вид, зміст судових витрат, порядок їх розподілу судом та оскарження судових рішень з цього питання в господарському судочинстві регулюються нормами цього Кодексу.

Згідно зі змістом цих положень ГПК України вирішення судом питання про судові витрати відбувається лише в порядку, визначеному відповідними нормами Кодексу, під час розгляду справи та прийняття остаточного рішення.

Відповідно до ст. 28 ГПК України справи юридичних осіб в господарському суді ведуть їхні органи, що діють у межах повноважень, наданих їм законодавством та установчими документами, через свого представника.

Керівники підприємств та організацій, інші особи, повноваження яких визначені законодавством або установчими документами, подають господарському суду документи, що посвідчують їх посадове становище.

Представниками юридичних осіб можуть бути також інші особи, повноваження яких підтверджуються довіреністю від імені підприємства, організації. Довіреність видається за підписом керівника або іншої уповноваженої ним особи та посвідчується печаткою підприємства, організації.

Повноваження адвоката як представника можуть також посвідчуватися ордером, виданим відповідним адвокатським об'єднанням, або договором. До ордеру адвоката обов'язково додається витяг з договору, у якому зазначаються повноваження адвоката як представника або обмеження його прав на вчинення окремих процесуальних дій. Витяг засвідчується підписом сторін договору.

Відповідно до ч. 3 ст. 48 ГПК України витрати, що підлягають сплаті за правову допомогу адвоката, визначаються у порядку, встановленому Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Дія вказаного Закону поширюється тільки на осіб, які є адвокатами.

Поняття особи, котра є адвокатом, наводиться у ч. 1 ст. 6 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», котра зазначає, що адвокатом може бути фізична особа, яка має повну вищу юридичну освіту, володіє державною мовою, має стаж роботи в галузі права не менше двох років, склала кваліфікаційний іспит, пройшла, склала Присягу адвоката України та отримала свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю.

Таким чином, ст. 44 ГПК України передбачає відшкодування сум в якості судових витрат, які були сплачені стороною за отримання послуг лише адвоката, а не будь-якого представника.

Відповідно до п. 10. Роз'яснення Вищого арбітражного суду «Про деякі питання практики застосування розділу VI Господарського процесуального кодексу України» № 02–5/78 від 04 березня 1998 р. витрати позивачів та відповідачів, пов'язані з оплатою ними послуг адвокатів, адвокатських бюро, колегій, фірм, контор та інших адвокатських об'єднань з надання правової допомоги щодо ведення справи в господарському суді, розподіляються між сторонами на загальних підставах, визначених ч. 5 ст. 49 ГПК України.

Відшкодування цих витрат здійснюється господарським судом шляхом зазначення про це у рішенні, ухвалі, постанові за наявності документального підтвердження витрат, як-от угоди про надання послуг щодо ведення справи у суді та/або належно оформленої довіреності, виданої стороною представникові її інтересів у суді, і платіжного доручення або іншого документа, який підтверджує сплату відповідних послуг (п. 10 в редакції роз'яснення президії Вищого господарського суду України від 31 травня 2002 р. № 04–5/609).

Як вбачається з даних Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців юридична компанія «Л», з якою у позивача було укладено договір про надання правової допомоги (код ЄДРПОУ 37405085), є зареєстрованою у формі товариства з обмеженою відповідальністю, та не включена, згідно з даними офіційного Інтернет-сайту Міністерства юстиції України, до Реєстру адвокатських об'єднань, зареєстрованих у Міністерстві юстиції України станом на день подання позову.

Статтею 22 ЦК України встановлено, що особа, якій завдано збитків у результаті порушення її цивільного права, має право на їх відшкодування.

Збитками є: втрати, яких особа зазнала у зв'язку зі знищенням або пошкодженням речі, а також витрати, які особа зробила або мусить зробити для відновлення свого порушеного права (реальні збитки); доходи, які особа могла б реально одержати за звичайних обставин, якби її право не було порушене (упущена вигода).

Згідно зі ст. 224 ГК України учасник господарських відносин, який порушив господарське зобов'язання або установлені вимоги щодо здійснення господарської діяльності,

повинен відшкодувати завдані цим збитки суб'єкту, права або законні інтереси якого порушено.

Для застосування такої міри відповідальності, як стягнення збитків, потрібна наявність усіх елементів складу цивільного правопорушення: протиправної поведінки; збитків; причинного зв'язку між протиправною поведінкою боржника та збитками; вини.

У разі відсутності хоча б одного з цих елементів цивільна відповідальність не настає.

Важливим елементом доказування наявності збитків є встановлення причинного зв'язку між протиправною поведінкою заподіювача та збитками потерпілої сторони. Слід довести, що протиправна дія чи бездіяльність заподіювача є причиною, а збитки, які завдано особі, – наслідком такої протиправної поведінки.

Відтак, віднесення позивачем витрат, згідно з договором про надання правової допомоги, укладеного з ТОВ «Л», до збитків суперечить положенням вказаних статей ЦК України та ГК України, оскільки такі витрати не мають обов'язкового характеру і факт їх наявності та розмір не перебувають у причинному зв'язку між поведінкою відповідача та сплаченими позивачем сумами, як оплата наданої йому правової допомоги, в ході розгляду іншої справи господарської юрисдикції.

На підставі викладено, керуючись ст. ст. 22, 28, 59 Господарського процесуального кодексу України,

ПРОСИМО:

1. У позові Товариства з обмеженою відповідальністю «Олерес +» до Товариства з обмеженою відповідальністю «Консул» про відшкодування витрат на правову допомогу в розмірі 7500,00 грн – відмовити.

Додатки:

1. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
2. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

15.06.2016 р.

Представник ТОВ «Консул» (підпис)

Сидоренко Д.Д.

12. Апеляційна або касаційна скарга на рішення господарського суду

До Харківського апеляційного господарського суду
61058 м. Харків, пр. Правди, 13
через Господарський суд Сумської області
40030, м. Суми, вул. Герасима Кондратьєва, 159
Відповідача: ПАТ «Страхова компанія «Барс»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
р/р 000000000000 в ТВ «Барс-банк» по м. Ромни
МФО 000000, код ЄДРПОУ 00000000
Представник відповідача:
Гай Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Позивач: Центральна філія АТ «Українська
страхова компанія»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
р/р 000000000000 в ТВ «Райфайзен Аваль»
по м. Суми
МФО 000000, код ЄДРПОУ 00000000

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА **на рішення Господарського суду Сумської області від 30.04.2015 р.** **по справі № 23/1023/15**

25.05.2015 р. на адресу Відповідача надійшло рішення у вищевказаній справі про стягнення з АТ «Страхова компанія «Барс» на користь АТ «Українська страхова компанія» в особі Центральної філії 25 000 грн та 1827 грн судових витрат. У судовому засіданні 30.04.2015 р. представник Відповідача присутній не був, а тому відповідно до ч. 2 ст. 93 ГПК України вважаємо, що строк на подачу апеляційної скарги був пропущений з об'єктивних поважних причин, які не залежали від волі Відповідача.

При прийнятті господарським судом першої інстанції оскаржуваного рішення мало місце порушення судом норм процесуального права, що призвело до прийняття незаконного рішення.

Відповідно до ст. 56 ГПК України позивач, прокурор чи його заступник зобов'язані при поданні позову надіслати сторонам копії позовної заяви та доданих до неї документів, якщо цих документів у сторін немає.

Такий самий обов'язок покладається на позивача у разі залучення господарським судом до участі у справі іншого відповідача, заміни господарським судом неналежного відповідача.

16.03.2010 р. ухвалою суду залучено АТ «Страхова компанія «Барс» як Відповідача у вищевказаній справі. Вказаною ухвалою зобов'язано АТ «СК «Барс» надати суду відзив.

У порушення ч. 2 ст. 56 ГПК України, Позивачем не надіслано Відповідачеві копію позовної заяви з додатками. Тому, відзив з обґрунтуванням позиції Відповідача на позовну заяву подати було неможливо.

Суд першої інстанції не надав даному факту належної оцінки, чим порушив п. 6 ч. 1 ст. 63 ГПК України і тим самим позбавив Відповідача процесуальних прав, передбачених ст. 22 ГПК України.

Відповідно до ч. 3. ст. 24 ГПК України про залучення іншого відповідача чи заміну незалежного відповідача виноситься ухвала, і розгляд справи починається заново.

Відповідно до ст. 77 ГПК України Господарський суд відкладає в межах строків, установлених ст. 69 цього Кодексу, розгляд справи, коли за якихось обставин її не може бути вирішено в даному засіданні. Такими обставинами, зокрема, є нез'явлення на засідання представників сторін, інших учасників судового процесу.

Однак, у першому засіданні після залучення Відповідача без підтвердження отримання ним копії позовної заяви та додатків суд прийняв рішення у справі.

Ураховуючи той факт, що представник відповідача не брав участі у розгляді справи судом, а також те, що Відповідачу не було надіслано копію позовної заяви та копії доданих до неї документів, слід дійти висновку, що судом порушено принцип рівності перед законом і судом.

Відповідно до ст. 104 ГПК України підставою для скасування рішення є, зокрема, той факт, якщо справу розглянуто господарським судом за відсутністю будь-якої із сторін неповідомленої належним чином про місце засідання суду. Враховуючи факт неповідомлення належним чином Відповідача про засідання, яке мало місце 30.04.2015 р., вважаю, що рішення суду першої інстанції має бути скасовано.

Також, вважаю, що судом неповно з'ясовано обставини, що мають значення для справи, зокрема, не враховано факт наявності франшизи в розмірі 510 грн у страховому полісі.

Крім того, Відповідач, у зв'язку з відсутністю позовної заяви, не міг заявити про можливий пропуск Позивачем строку позовної давності на звернення до суду про відшкодування шкоди, яка становить 3 роки.

Враховуючи наведене, керуючись ст. ст. 93–95 Господарського процесуального Кодексу України, –

ПРОШУ:

1. Відновити пропущений строк на подання апеляційної скарги.
2. Скасувати рішення Господарського суду Сумської області від 30.04.2015 р. по справі № 23/1023/15 та постановити нове рішення, яким у позові відмовити повністю.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Копія довіреності №123.
3. Докази про надіслання скарги позивачеві.

30.04.2015 р.

Представник відповідача за довіреністю

(підпис)

Гай В. І.

13. Відзив на апеляційну або касаційну скаргу на рішення господарського суду

До Вищого господарського суду України
01016, м. Київ, вул. Копиленка, 6
Відповідач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Нота»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
тел. 7-15-11, код ЄДРПОУ 27900132
р/р 000000000001 в ПАТ КБ «Приват Банк»
Представник відповідача:
Гай Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Позивач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Сфера Інкогніта»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
тел. 7-15-11, код ЄДРПОУ 27900133
р/р 000000000002 в ПАТ КБ «Приват Банк»
Справа № 25/344-14

Відзив на касаційну скаргу

Рішенням Господарського суду Сумської області від 20.10.2015 року, залишеним без змін постановою Харківського апеляційного господарського суду від 20.02.2016 року, було задоволено позов Товариства з обмеженою відповідальністю «Сфера Інкогніта» (надалі – Позивач) до Товариства з обмеженою відповідальністю «Нота» (надалі – Відповідач), стягнуто з ТОВ «Нота» 100 000 грн боргу за виконані роботи. Зустрічний позов ТОВ «Нота» до ТОВ «Сфера Інкогніта» задоволено частково, стягнуто з останнього 20 000,00 грн – договірної ціни за надані послуги. В іншій частині зустрічного позову судом відмовлено.

Частково не погоджуючись з даним рішенням, Позивачем було подано касаційну скаргу з вимогою про відмову у задоволенні зустрічного позову ТОВ «Нота» в повному обсязі, в зв'язку із зарахуванням зустрічних однорідних вимог.

Вважаю вимоги касаційної скарги ТОВ «Сфера Інкогніта» безпідставними, а рішення судів у частині задоволення зустрічного позову обґрунтованим виходячи з наступного:

По-перше, у своїх письмових поясненнях від 15.09.2015 р. Позивач визнав свій борг, що разом з наявністю доказів у його обґрунтування, виключає підстави для скасування рішення в цій частині.

По-друге, ТОВ «Сфера Інкогніта» обґрунтовує свою вимогу зарахуванням зустрічних вимог, однак заяви про зарахування, як того вимагає ч. 3 ст. 203 ГК України та ч. 2 ст. 601 ЦК України, ТОВ «Сфера Інкогніта» до ТОВ «Нота» не подавало.

Як зазначено у п. 22. Інформаційного листа Вищого господарського суду України від 12.03.2009 р. № 01-08/163 «Про деякі питання, порушені у доповідних записках про ро-

боту господарських судів України у другому півріччі 2008 року щодо застосування норм Господарського процесуального кодексу України», відповідно до статті 601 Цивільного кодексу України зобов'язання припиняється із зарахуванням, зокрема, зустрічних однорідних вимог; таке зарахування може здійснюватися за заявою однієї із сторін.

За змістом наведеної норми згоди іншої сторони у зобов'язанні із зарахуванням вимог не вимагається. Закон не виключає можливості здійснення відповідачем зарахування зустрічних однорідних вимог і в процесі судового розгляду.

У такому випадку відповідна заява обов'язково повинна мати письмову форму й адресуватися позивачеві, а її копія і докази надсилання позивачеві (чи одержання ним) – подаватися господарському суду. Відповідач може також звернутися із зустрічним позовом до позивача в порядку статті 60 ГПК України.

Припинення зобов'язання зарахуванням означає відсутність предмета спору за умови, якщо між сторонами не залишилося спірних (неврегульованих) питань; наприклад, якщо позивач заперечує існування своєї заборгованості перед відповідачем, у господарського суду немає підстав для висновку про відсутність предмета спору.

Тобто, з огляду на позицію Вищого господарського суду України відсутність письмової заяви ТОВ «Сфера Інкогніта» до ТОВ «Нота», а також доказів її надсилання є підставою для відхилення касаційної скарги ТОВ «Сфера Інкогніта».

Твердження ТОВ «Сфера Інкогніта» про те, що заява про зарахування зустрічних вимог ним направлялась є безпідставним.

Так, по-перше: пояснення, надані у суді першої інстанції, не містять жодних заяв про зарахування зустрічних однорідних вимог.

По-друге, вказані пояснення є виключно процесуальними документами при розгляді господарського спору і не є заявою про зарахування, необхідність направлення якої передбачено нормами матеріального права, а саме ч. 3 ст. 203 ГК України, ч. 2 ст. 601 ЦК України.

По-третє, з огляду на роз'яснення, викладені в інформаційному листі Вищого господарського Суду України від 12.03.2009 р. № 01–08/163, заява про зарахування обов'язково має адресуватися позивачеві, а не до суду, а її копія і докази надсилатися позивачеві, подаватися до суду, чого ТОВ «Сфера Інкогніта» не здійснювало.

На підставі вищевикладеного, керуючись ст.ст. 124, 129 Конституції України, ст.ст. 111–2, п. 1 ч. 1 ст. 111–9 ГПК України, –

ПРОШУ:

1. Рішення Господарського суду Сумської області від 20.10.2015 року та постанову Харківського апеляційного господарського суду від 20.02.2016 року залишити без змін, а касаційну скаргу ТОВ «Сфера Інкогніта» без задоволення.

Додатки:

1. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
2. Докази про направлення копій відзиву сторони.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

Представник ТОВ «Нота»

(підпис)

В.І. Гай

04.03.2016 р.

14. Заява про перегляд рішення господарського суду за нововиявленими обставинами або заява про перегляд судового рішення Верховним Судом України

До Господарського суду Сумської області
40030, м. Суми, вул. Шевченка, 18/1

Особа, яка подає заяву:

Відповідач – Товариство з обмеженою
відповідальністю «Барс»

(поштовий індекс, адреса, телефон)

р/р № 0000000000000000 в АКБ «Ексімбанк»,

МФО 000000 код ЄДРПОУ 00000000

Представник відповідача:

Гай Віктор Іванович, адвокат

(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Особа, яка брала участь у справі:

Позивач – Товариство з обмеженою
відповідальністю «Сатурн»

(поштовий індекс, адреса, телефон),

р/р № 0000000000000000 в АКБ «Ексімбанк»,

МФО 000000 код ЄДРПОУ 00000000

Справа № 920/364/15

ЗАЯВА

**про перегляд рішення Господарського суду Сумської області
від 03 квітня 2015 р. за нововиявленими обставинами**

03.12.2014 року Господарським судом Сумської області було винесено рішення у справі № 920/364/15 за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «Сатурн» до Товариства з обмеженою відповідальністю «Барс» про стягнення 4000 грн штрафу та 37000 грн пені у зв'язку з неналежним виконанням умов за договором купівлі-продажу насіння соняшника № 3 від 01.04.2014 р. Крім того, на користь позивача було стягнуто 1827 грн витрат по сплаті судового збору, 3000 витрат на правову допомогу, всього на суму 51827 грн.

Рішенням господарського суду Сумської області від 01.05.2015 р. по справі № 920/144/15 визнано недійсним договір купівлі-продажу соняшника № 3 від 01.04.2014 р., укладеного між ТОВ «Барс» і ТОВ «Сатурн».

Вказаним рішенням встановлено, що за договором купівлі-продажу соняшника № 3 від 01.04.2014 р. було поставлено насіння сорту (гібриду) соняшника F 1 «Цезар», не внесенного в установленому порядку до Державного реєстру сортів рослин, а, отже, забороненого до поширення в Україні, що є порушенням ст. 38 ЗУ «Про охорону прав на сорти рослин», і у зв'язку з цим суд визнав недійсним договір купівлі-продажу соняшника № 3 від 01.04.2014 р. на підставі ч. 1 ст. 203, ст. 215 ЦК України, ч. 1 ст. 207 ГК України. Станом на 11.05.2015 року рішення набрало законної сили.

Оскільки висновок щодо задоволення первісного позову ґрунтувався на чинності договору, недійсність спірного договору купівлі-продажу прямо законом не встановлена, а про його недійсність як оспорюваного правочину з моменту вчинення ТОВ «Барс» не було і не могло бути відомо до моменту набрання чинності рішенням Господарського суду Сумської області від 01.05.2015 р. по справі № 920/144/15 про визнання договору недійсним, обставина недійсності договору купівлі-продажу насіння соняшника № 3 від 01.04.2014 р., укладеного сторонами спору, є нововиявленою обставиною для перегляду в частині задоволення первісного позову про стягнення заборгованості.

Відповідно до п. 4 ч. 2 ст. 112 ГПК України підставою для перегляду судових рішень господарського суду за нововиявленими обставинами є істотні для справи обставини, що не були і не могли бути відомі особі, яка звертається із заявою, на час розгляду справи.

Враховуючи вищевикладене, з метою захисту порушених законних прав та інтересів ТОВ «Альфа», та керуючись ст.ст. 112–114 Господарського процесуального кодексу України, –

П Р О Ш У:

1. Переглянути рішення Господарського суду Сумської області від 03 грудня 2014 р. по справі № 920/364/15 за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «Сатурн» до Товариства з обмеженою відповідальністю «Барс» про стягнення штрафу та пені.
2. Скасувати рішення Господарського суду Сумської області від 03.12.2015 року по справі № 920/364/15 та прийняти нове, яким у задоволенні позову Товариства з обмеженою відповідальністю «Сатурн» до Товариства з обмеженою відповідальністю «Барс» про стягнення штрафу та пені відмовити повністю.
3. Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю «Сатурн» на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «Барс» витрати по сплаті судового збору в розмірі 1100 грн.

Додатки:

1. Копія рішення суду;
2. Копія квитанції про надіслання копії заяви ТОВ «Сатурн»;
3. Копія опису про надіслання копії заяви і доданих документів ТОВ «Сатурн».
4. Оригінал платіжного доручення про оплату судового збору.
5. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
6. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

17.01.2016 р.

Представник ТОВ «Барс»

(підпис)

В.І. Гай

15. Заява про відстрочку або розстрочку виконання рішення господарського суду, або зміну способу та порядку виконання рішення, ухвали, постанови

До Господарського суду Сумської області
40011, м. Суми, вул. Шевченка, 18/1
Боржник: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Вектор»
(поштовий індекс, адреса, телефон),
р/р 000000000000 в АКБ «Аваль» МФО 000000,
код ЄДРПОУ 00000000
Представник боржника:
Гай Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Стягувач: Товариство з обмеженою
відповідальністю «Геопроєкт-1»
(поштовий індекс, адреса, телефон),
ЄДРПОУ 00000001 р/р 000000000001
в АКБ «Аваль»
МФО 000000, код ЄДРПОУ 00000001
тел. 05448 2–32–34, Справа № 4/3627–22/15

ЗАЯВА

про розстрочення виконання судового рішення

04.03.2015 р. Господарським судом Сумської області на виконання постанови Харківського апеляційного господарського суду від 16.02.2015 р. по справі № 4/3627–22/15 видано наказ про примусове виконання рішення.

Відповідно до вказаного наказу з ТОВ «Вектор» на користь ТОВ «Геопроєкт-1» належить стягнення таких сум: 600 000 грн 00 коп. – позовної суми; 1827 грн 00 коп. – судового збору за основним позовом; 913 грн 50 коп. – судового збору за апеляційною скаргою. Із вказаних сум на користь ТОВ «Геопроєкт-1» боржником уже сплачено 200 000 (двісті тисяч) грн.

На даний час існує ряд несприятливих обставин, що свідчать про неможливість виконання рішення суду. Це, зокрема, збитковість і припинення виробничої діяльності підприємства, чим зумовлене важке фінансове становище ТОВ «Вектор». Вказані обставини підтверджуються наказом № 30 від 31.03.2015 року про «про скорочення чисельності штату працівників ТОВ «Вектор», балансом (звіт про фінансовий стан) станом на 31.04.2015 року та звітом про фінансові результати за 12 місяців 2014 року.

Відповідно до ч. 1 ст. 121 Господарського процесуального кодексу України при наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення або роблять його неможливим, за заявою сторони, державного виконавця, прокурора чи його заступника або за своєю ініціативою господарський суд, який видав виконавчий документ, у десятиденний строк розглядає це питання у судовому засіданні з викликом сторін, прокурора чи його заступника і у виняткових випадках, залежно від обставин справи, може відстрочити або розстрочити виконання рішення, ухвали, постанови, змінити спосіб і порядок їх виконання.

Відповідно до пункту 7.1 Постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 17.10.2012 року № 9 «Про деякі питання практики виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів України» підставою для відстрочки, розстрочки, зміни способу та порядку виконання рішення можуть бути конкретні обставини, що ускладнюють виконання рішення або роблять його неможливим у визначений строк або встановленим господарським судом способом. Проте, вирішуючи питання про відстрочку чи розстрочку виконання рішення, зміну способу і порядку виконання рішення, господарський суд повинен враховувати матеріальні інтереси сторін, їх фінансовий стан, ступінь вини відповідача у виникненні спору, наявність інфляційних процесів у економіці держави та інші обставини справи, зокрема, щодо фізичної особи (громадянина) – тяжке захворювання її самої або членів її сім'ї, скрутний матеріальний стан, стосовно юридичної особи – наявну загрозу банкрутства, відсутність коштів на банківських рахунках і майна, на яке можливо було б звернути стягнення, щодо як фізичних, так і юридичних осіб – стихійне лихо, інші надзвичайні події тощо.

Враховуючи, що негайне звернення стягнення на майно ТОВ «Вектор» може призвести до банкрутства підприємства і те, що борг може бути виплачений згідно із запропонованим графіком протягом 3-х місяців, що не завдасть істотної шкоди інтересам ТОВ «Геопроєкт-1», розстрочення виконання рішення в даному випадку буде найбільш доцільним і сприятливим для обох підприємств.

На підставі вищевикладеного, керуючись ст. 121 ГПК України та ст. 36 Закону України «Про виконавче провадження»,

ПРОШУ:

1. Розстрочити виконання постанови Харківського апеляційного господарського суду від 16.02.2015 р. по справі № 4/3627–22/15.
2. Затвердити такий графік виконання постанови Харківського апеляційного господарського суду від 16.02.2015 р. по справі № 4/3627–22/15:
 - травень 2015 року – 200 000 (двісті тисяч) грн.
 - червень 2015 року – 100 000 (сто тисяч) грн.
 - липень 2015 року – 102 740 (сто дві тисячі сімсот сорок) грн 50 коп.

Додатки:

1. Копія наказу Господарського суду Сумської області від 04.03.2015 р. № 4/3627–22/15 (на 1 арк.).
2. Довідка банку про фінансове становище ТОВ «Вектор» (на 1 арк.).
3. Копія платіжного доручення № 554 від 10.03.2015 р. про сплату 200 000 грн (на 1 арк.).
4. Квитанція про направлення копії заяви ТОВ «Геопроєкт-1» (на 1 арк.).
5. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
6. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

29.05.2015 р.

Представник ТОВ «Вектор»

(підпис)

В.І. Гай

16. Адміністративний позов щодо оскарження рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень

До Недригайлівського міськрайонного суду
Сумської області
42100, смт. Недригайлів, вул. Шевченка, 5
ПОЗИВАЧ: Іванов Іван Іванович,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
ВІДПОВІДАЧ: Засульська сільська рада
Недригайлівського району Сумської області
(поштовий індекс, адреса, телефон)

**АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ
щодо оскарження бездіяльності, яка порушує право
на отримання інформації**

03.02.2015 року Іванов Іван Іванович звернувся до Засульської сільської ради Недригайлівського району Сумської області (далі – Відповідач) з інформаційним запитом з метою отримання публічної інформації, шляхом надання йому копій рішень №№ 439–440 XXXI сесії шостого скликання Засульської сільської ради Недригайлівського району Сумської області, яка відбулася 18.12.2014 року.

Даний запит Іванов І.І. надіслав адресату 03.02.2015 року, про що свідчить опис вкладення з відбитком штампю органу зв'язку, який додається до заяви. Відповідач отримав вказаний запит 05.02.2015 року, що підтверджується поштовим повідомленням про вручення кореспонденції відповідачеві.

Відповіді на запит не було надано до 11.02.2015 року включно, що свідчить про порушення Відповідачем ч. 1 ст. 20 Закону України «Про доступ до публічної інформації», відповідно до якої розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

20.02.2015 року Іванову І.І. надійшов лист від 10.02.2015 року № 02–19/29 (копія додається), яким його було проінформовано про те, що головою Засульської сільської ради Недригайлівського району Сумської області Петренком В. В. було прийняте рішення про продовження строку розгляду запиту до 20 робочих днів.

Згідно з листом від 02 березня 2015 року № 02–19/55 (отриманим позивачем 10.03.2015 року), Іванова І.І. було повідомлено, що у сільської ради немає можливості надати запитувану інформацію в даний час у зв'язку з надзвичайно низьким матеріально-технічним забезпеченням сільської ради і відсутністю технічної можливості (вийшов з ладу ксерокс).

Така бездіяльність Відповідача є порушенням права на отримання інформації, реалізація якого визначається ст.ст.19, 20 вищевказаного Закону, а також ч. 2 ст. 34 Конституції України (право вільно збирати інформацію).

Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти виключно на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією і законами України.

Відповідно до ст. 40 Конституції України кожен має право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк.

Згідно з частиною першою та другою статті 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації» запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту.

Відповідно до ст. 23 Закону запитувач має право оскаржити ненадання відповіді на запит до адміністративного суду.

Відповідно до ст.ст. 6 та 104 Кодексу адміністративного судочинства України кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду шляхом пред'явлення адміністративного позову, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або інтереси.

Статтю 183–2 цього Кодексу, в адміністративних справах щодо зобов'язання суб'єкта владних повноважень вчинити певні дії щодо розгляду звернення, у тому числі інформаційного запиту, фізичної або юридичної особи; застосовується скорочене провадження.

Порушене право на інформацію підлягає поновленню шляхом зобов'язання Відповідача надати належну обґрунтовану відповідь на запит відповідно до вимог Закону.

Крім того, згідно з частиною другою статті 71 Кодексу адміністративного судочинства України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Виходячи з вищевикладеного, на підставі ст.ст. 19, 34, 40 Конституції України, ст.ст. 23 ЗУ «Про доступ до публічної інформації», керуючись ст.ст. 6, 17–19, 104–106, 183–2 Кодексу адміністративного судочинства України, –

ПРОШУ:

1. Визнати протиправною бездіяльність Відповідача, яка полягала у ненаданні відповіді на запит Іванова І. І. від 03.02.2015 року.
2. Зобов'язати Відповідача, Засульську сільську раду Недригайлівського району Сумської області, протягом п'яти днів надати належну обґрунтовану відповідь на запит від 03.02.2015 р. відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Додатки:

1. Копія позовної заяви з додатками для Відповідача.
2. Квитанція про сплату судового збору.
3. Відповіді Засульської сільської ради.
4. Повідомлення про вручення кореспонденції Відповідачу.
5. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
6. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

29.05.2015 року

(підпис)

Луць В. І.

17. Адміністративний позов щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності виборчих комісій, комісій із референдуму, членів цих комісій

До Роменського міськрайонного суду
Сумської області
42000, м. Ромни, вул. Соборна, 12
ПОЗИВАЧ: Іванов Іван Іванович,
(поштовий індекс, адреса, телефон),
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Відповідач 1: Відділ ведення державного реєстру
виборців Роменського р-ну Сумської обл.,
(поштовий індекс, адреса, телефон),
Відповідач 2: Дільнична виборча комісія № 585
Територіального виборчого округу № 224
(поштовий індекс, адреса, телефон),

**АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ
про включення до списку виборців**

З 20.10.2010 року Іванов І. І. постійно проживає за адресою: Сумська область, м. Ромни, вул. Руденка, 22, кв. 45, є громадянином України та на день голосування на виборах Президента України йому виповнилось вісімнадцять років. Отже, він має бути включений(а) до списку виборців для голосування на виборах Президента України на дільничній виборчій комісії № 585 територіального виборчого округу № 224.

Проте, коли Іванов І. І. звернувся до дільничної виборчої комісії № 585, з'ясувалося, що у списках виборців, відомості про нього відсутні, що стало причиною звернення до суду з позовом про вирішення зазначеного питання.

Відповідно до ч. 3 ст. 173 КАС України позовна заява щодо уточнення списків виборців подається без сплати судового збору.

Згідно із записами у паспорті Іванова І. І., Серія МВ № 318138, виданого 01.09.2006 року Роменським МРВ УМВС України в Сумській області, він зареєстрований за адресою: кв. 45 у будинку № 22 по вул. Руденка у м. Ромни.

Відповідно до довідки дільничної виборчої комісії № 585 територіального виборчого округу № 224, що у м. Ромни, Іванов І. І. до списку виборців цієї дільничної комісії не внесений.

Згідно з вимогами ч. 2 ст. 31 Закону України «Про вибори Президента України» до списку виборців включаються громадяни України, які досягли 18 років і мають право голосу, на день складання списку постійно проживають на відповідній території.

Вважаю, що у цьому випадку є усі підстави для внесення Іванова І. І. у списки виборців, так як він є громадянином України, за віком має право голосу та місце реєстрації.

Враховуючи викладене, та керуючись ст. 173 КАС України, та ч. 3 ст. 32 ЗУ «Про вибори Президента України», –

ПРОШУ:

1. Включити Іванова І.І. до списку виборців дільничної виборчої комісії № 585 територіального виборчого округу № 224 для голосування на виборах Президента України 30 травня 2015 року.

Додаток:

1. Копія паспорта громадянина України.
2. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« ____ » травня 2015 року

Представник позивача

(підпис)

Луць В.І.

18. Адміністративний позов про визнання нечинним акта ненормативного характеру (наприклад, рішення податкового органу про донарахування податку та штрафних санкцій)

До Роменського міськрайонного суду
Сумської області
42000, м. Ромни, вул. Соборна, 12
ПОЗИВАЧ: Іванов Іван Іванович,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
ВІДПОВІДАЧ: Інспектор Роменського відділу
поліції району ГУ НП в Сумській області
Василенко Василь Васильович
(поштовий індекс, адреса, телефон)

**АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ
про визнання незаконним і скасування постанови
про адміністративного правопорушення**

22.05.2015 року інспектором Роменського відділу поліції району ГУ НП в Сумській області Василенком Василем Васильовичем була винесена постанова Серія ПСІ № 495718 у справі про адміністративне правопорушення, передбачене ч. 3 ст. 122 КУпАП, відповідно до якої Івановим І. І. було порушено вимоги п. 12.4 Правил дорожнього руху (ПДР) України, а саме – перевищено дозволену швидкість руху транспортного засобу в межах населеного пункту. За вказане адміністративне правопорушення на нього було накладено штраф у розмірі 510 грн.

Вважаю вказану постанову незаконною та такою, що підлягає скасуванню з наступних підстав: 22.05.2015 року близько 19:00 год., керуючи автомобілем марки Рено Логан, державний реєстраційний номер ВМ 7777 АХ, Іванов І. І. рухався з пасажирами Івановою М. П. та Петровою А. А. по автодорозі Київ – Суми – Юнаківка у населеному пункті с. Правдюки, де був зупинений інспектором ВДАІ Василенком В. В. Після зупинки інспектором було повідомлено Іванову І. І. про те, що він рухався зі швидкістю 112 км/год., яка була виміряна за допомогою пристрою «Беркут» 0510190. Проте дане твердження не відповідає дійсності, оскільки із вказаною швидкістю позивач не рухався, швидкість руху на даній ділянці не перевищувала 60 км/год. На прохання позивача надати докази, які б підтверджували, що зазначена швидкість належить моєму авто, інспектор усно зазначив, що швидкість його автомобіля і прилад, який знаходився в нього в руках під час вимірювання швидкості, її зафіксував. Як вбачається з Постанови, факт перевищення швидкості був зафіксований за допомогою пристрою «Беркут», що дало змогу інспектору винести вказану Постанову, посилаючись на ст. 14–1 КУпАП. Із зазначеної норми випливає, що для фіксації швидкості руху транспортного засобу можуть застосовуватися

пристрої, які відповідають наступним критеріям: 1) ці засоби повинні працювати в автоматичному режимі; 2) ці засоби повинні мати функції фото- і кінозйомки, відеозапису, чи бути засобами фото- і кінозйомки, відеозапису. Відповідно до технічної характеристики приладу «Беркут», даний прилад можна визначити як вимірювач швидкості руху типу ручний доплерівський радар. А, отже, виходячи із вищевказаного, прилад «Беркут» не може бути використаний в рамках ст. 14–1 КУпАП, на яку посилався інспектор, як автоматичний технічний засіб, який має функції фото- і кінозйомки, відеозапису, чи засіб фото- і кінозйомки, відеозапису.

Таким чином, у діях позивача, які кваліфікуються за ч. 3 ст. 122 КУпАП, відсутній склад правопорушення, адже відсутня об'єктивна сторона вищевказаного складу адміністративного правопорушення. Крім того, позивачу не були роз'явлені права, передбачені ст. 63 Конституції України, ст. 268 КУпАП.

Виходячи з вищевикладеного, вважаю постанову незаконною та винесеною з грубим порушенням адміністративно-процесуального законодавства, а також такою, що підлягає скасуванню.

Крім того, згідно з ч. 2 ст. 71 КАС України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Також, відповідно до ч. 5 ст. 288 КУпАП особа, яка оскаржила постанову у справі про адміністративне правопорушення, звільняється від сплати державного мита.

На підставі викладеного та ст. ст. 14–1, ч. 1 122, п. 1 ст. 247 251–252, 280, 288 КУпАП, керуючись ст.ст. 6, 17, 18, 71, 104–106 КАС України, –

ПРОШУ:

1. Визнати протиправною та скасувати постанову в справі про адміністративне правопорушення від 22.05.2015 року Серія ПС1 № 495718, винесену інспектором Роменського відділу поліції району ГУ НП в Сумській області Василенком Василем Васильовичем про притягнення Іванова І. І. до адміністративної відповідальності за ч. 3 ст. 122 КУпАП та накладення адміністративного стягнення у виді штрафу в розмірі 510 (п'ятсот десять) гривень.
2. Провадження по адміністративній справі закрити відповідно до п. 1 ст. 247 КУпАП у зв'язку з відсутністю в діях Іванова І. І. складу адміністративного правопорушення.

Додатки:

1. Копія постанови.
2. Копія свідоцтва про реєстрацію транспортного засобу.
3. Копія документа на право керування транспортним засобом.
4. Копія інструкції до приладу «Беркут».
5. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
6. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«___» _____ 2015 року

Представник позивача

(підпис)

Луць В.І.

19. Заява про забезпечення доказів або заява про забезпечення адміністративного позову

До Окружного адміністративного суду
міста Києва
01601, м. Київ, вул. Командарма Каменєва, 8,
корп. 1
Позивач: Іванов Іван Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник позивача:
Луць Віктор Іванович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Відповідач 1: Кабінет Міністрів України
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Відповідач 2: Міністерство культури України
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ЗАЯВА

про вжиття заходів щодо забезпечення адміністративного позову

У провадженні Окружного адміністративного суду міста Києва перебуває адміністративна справа за позовом Іванова І.І. про визнання постанови Кабінету Міністрів України від 15 квітня 2015 р. № 1380 «Про виключення будинку, де проживав архітектор Кавалерідзе в м. Ромни Сумської області, із списку пам'яток архітектури Української РСР, що перебувають під охороною держави» протиправною та про її скасування.

Відповідно до частин першої статті 117 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) суд за клопотанням позивача або з власної ініціативи може постановити ухвалу про вжиття заходів забезпечення адміністративного позову, якщо існує очевидна небезпека заподіяння шкоди правам, свободам та інтересам позивача до ухвалення рішення в адміністративній справі, або захист цих прав, свобод та інтересів стане неможливим без вжиття таких заходів, або для їх відновлення необхідно буде докласти значних зусиль і витрат, а також, якщо очевидними є ознаки протиправності рішення, дії чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень.

Способами забезпечення адміністративного позову згідно з частинами третьою та четвертою згаданої статті КАС України, зокрема, є зупинення дії рішення суб'єкта владних повноважень і заборона вчиняти певні дії.

В обґрунтування необхідності застосування цих способів забезпечення адміністративного позову хочу зазначити, що відповідно до обставин справи, викладених у позовній заяві та підтверджених наданими доказами, на даний час, після зміни правового статусу будівлі, існують загрози щодо тотальної перебудови цієї будівлі під торговельно-розважальний центр. Підтвердженням реальності таких загроз є і численні публікації в засобах масової інформації.

Також, відповідно до Акта візуального обстеження будівлі від 11 січня 2015 року на фасаді дворової частини вказаної будівлі вже здійснюються певні перебудови.

Вважаємо, що у суду є достатньо підстав для вжиття заходів забезпечення позову в цій справі за заявою Позивача.

На підставі викладеного, керуючись статтею 117 Кодексу адміністративного судочинства України, –

ПРОШУ:

1. Постановити ухвалу, якою зупинити дію постанови Кабінет Міністрів України від 15 квітня 2015 р. № 1380 «Про виключення будинку, де проживав архітектор Кавалерідзе, в м. Ромни Сумської області із списку пам'ятників архітектури Української РСР, що перебувають під охороною держави» та заборонити будь-які будівельні роботи щодо даної будівлі, розташованої в м. Ромни, вул. Пушкіна, 14.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору на 1 арк.
- 2 Копія договору про надання правової допомоги № 123.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

29.05.2015 р.

Представник позивача

(підпис)

Луць В.І

20. Апеляційна або касаційна скарга на рішення адміністративного суду

До Вищого адміністративного суду України
01029, м. Київ, вул. Московська, 8, корп. 5

Позивач (особа, яка подає скаргу):

Іванов Іван Іванович,

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Представник позивача:

Олесь Григорій Володимирович, адвокат

(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Особи, які беруть участь у справі:

Відповідач: Роменська міська рада Сумської області
(поштовий індекс, адреса, телефон)

Третя особа: Петров Петро Петрович,

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Справа № 2-а-1234/15

**Касаційна скарга
на ухвалу Харківського апеляційного адміністративного суду
від 10.05.2015 р.**

10.02.2015 р. Постановою Роменського міськрайонного суду Сумської області (суддя Сергієнко Д. Л.) у справі за адміністративним позовом Іванова І. І. до Роменської міської ради Сумської області, третя особа – Петров П. П. про визнання протиправним рішення у задоволенні позовних вимог відмовлено повністю.

10.05.2015 р. Харківський апеляційний адміністративний суд прийняв ухвалу, якою відмовив у задоволенні моєї апеляційної скарги на ухвалу Роменського міськрайонного суду Сумської області від 10.02.2015 р., а саму постанову місцевого суду залишив без змін.

Отримавши 22.05.2015 р. та ознайомившись із текстом ухвали Харківського апеляційного адміністративного суду вважаю, що дана ухвала є незаконною та такою, що прийнята з порушенням норм матеріального та процесуального права, виходячи з наступного:

По-перше, Територіальна громада здійснює місцеве самоврядування в порядку, встановленому законом, безпосередньо або через органи місцевого самоврядування: міські ради та їх виконавчі органи. Органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом, приймають рішення, які є обов'язковими до виконання на відповідній території (частина третя статті 140, частина перша статті 144 Конституції України). Акти органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб з мотивів невідповідності Конституції або законам України визнаються незаконними в судовому порядку (частина десята статті 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»).

Роменська міська рада, прийнявши рішення від 12.10.2014 р. № 34 «Про затвердження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок та передачу їх у власність»,

фактично порушила гарантоване Конституцією України право громадян на власність, яке є непорушним правом. Норми Конституції України є нормами прямої дії.

Суд апеляційної інстанції не дослідив усіх обставин, які були викладені в апеляційній скарзі та не взяв до уваги те, що Роменський міський суд від 12.12.1993р. визнав за позивачем право власності на 51/100 частину жилого будинку з надвірними спорудами, розташованого в м. Ромни по вул. Маяковського, 15.

Статтями 316, 319, 321 ЦК України встановлено, що власнику майна належить право володіння, користування та розпорядження своїм майном, яке він здійснює відповідно до закону на власний розсуд, незалежно від волі інших осіб. Право власності є непорушним і підлягає захисту. Ніхто не може бути протиправно позбавлений цього права чи обмежений у його здійсненні.

Житловий будинок з надвірними спорудами № 15 по вул. Маяковського в м. Ромни розташований на земельній ділянці, загальна площа якої становить 0,10 га.

Земельна ділянка або її частина у позивача і у співвласника в установленому законом судовому порядку не вилучалась. Порядок користування земельною ділянкою протягом усього часу перебування будинку у спільній частковій власності не визначався.

Відповідно до ч. 1 ст. 30 Земельного кодексу України (в редакції 1991 р.), ч. 1 ст. 120 ЗК України (в редакції 2001 р.), ч. 2 ст. 377, ч. 3 ст. 415 ЦК України, з переходом до позивача права власності на 51/100 частки будівлі або споруди разом з цими об'єктами переходить і право власності або право користування земельною ділянкою без зміни її цільового призначення у розмірах, встановлених договором. Якщо житловий будинок, будівля або споруда розміщені на земельній ділянці, наданій у користування, то у разі їх відчуження до набувача переходить право користування тією частиною земельної ділянки, на якій вони розміщені, та частиною ділянки, яка необхідна для їх обслуговування.

Згідно з приписами земельного законодавства України позивач має право на користування 51/100 ідеальною частиною земельної ділянки та її безоплатну приватизацію.

Натомість оскаржуваним рішенням від 12.10.2014 р. № 34 позивача фактично позбавлено права на безоплатну приватизацію та фактичне користування 51/100 частки земельної ділянки 0,051 га, оскільки даними рішеннями визнано право на приватизацію за третьою особою по справі – Петровим Петром Петровичем, у розмірі 0,069 (хоча на його частку припадає 0,049) га.

За таких обставин вбачається, що дані рішення не відповідають нормам чинного законодавства, а тому мають бути визнані незаконними та протиправними.

Фактично суд апеляційної інстанції не дослідив усіх обставин справи, та прийняв рішення з порушенням норм матеріального права.

Відповідно до ч. 1 ст. 211 КАСУ сторони та інші особи, які беруть участь у справі, мають право оскаржити в касаційному порядку судові рішення суду першої інстанції після їх перегляду в апеляційному порядку, а також судові рішення суду апеляційної інстанції повністю або частково.

Згідно п. 9 ч. 1 ст. 223 КАС України суд касаційної інстанції за наслідками розгляду касаційної скарги має право: скасувати судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій, та ухвалити нове судове рішення.

На підставі вищевикладеного, керуючись ст.ст. 211–213, п. 9 ч. 1 ст. 223, ст. 229 Кодексу адміністративного судочинства України, –

ПРОШУ:

1. Прийняти касаційну скаргу до провадження.
2. Скасувати рішення судів першої та апеляційної інстанцій та ухвалити нове судове рішення, яким задовольнити вимоги щодо визнання недійсними рішення Роменської міської ради Сумської області від 12.10.2014 р. № 34 в частині затвердження проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд площею 0,69 га., розташованої за адресою: м. Ромни, вул. Маяковського, 15 та передачу її у власність Петрову П. П.

Додатки:

1. Постанова Роменського міськрайонного суду Сумської області від 10.02.2015 р.
2. Ухвала Харківського апеляційного адміністративного суду від 10.05.2015 р.
3. Копії касаційної скарги для осіб, які беруть участь у справі.
4. Квитанція про сплату судового збору.
5. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
6. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

« _____ » _____ 2015 р.

Представник позивача

(підпис)

Олесь Г.В.

21. Заява про перегляд рішення адміністративного суду за нововиявленими обставинами або заява про перегляд судового рішення Верховним Судом України

До Сумського окружного адміністративного суду
40030, м. Суми, вул. Герасима Кондратьєва, 159
Особа, яка подає заяву:
Відповідач – Фізична особа-підприємець
Іванов Іван Іванович
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник заявника:
Олесь Григорій Володимирович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Особа, яка брала участь у справі:
Позивач – Роменська об'єднана Державна
податкова інспекція Головного управління ДФС
у Сумській області
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Справа № 822/4826/14

ЗАЯВА

про перегляд постанови Сумського окружного адміністративного суду від 17.12.2014 року за нововиявленими обставинами

Постановою Сумського окружного адміністративного суду від 17.12.2014 року в адміністративній справі № 822/4826/14 позовом Роменської об'єднаної Державної податкової інспекції до фізичної особи-підприємця Іванова І.І. про стягнення податкового боргу позовні вимоги було задоволено повністю та стягнуто з нього 8239,81 грн у рахунок погашення податкового боргу.

Підставою винесення судом вищезгаданої постанови у справі № 822/4826/14 був податковий борг ФОП Іванова І.І. в сумі 8239,81 грн, визначений податковим повідомленням-рішенням № 0025111704 на суму 8239,81 грн, що підтверджується матеріалами справи.

Відповідно до ч. 1 ст. 245 КАС України постанова або ухвала суду, що набрала законної сили, може бути переглянута у зв'язку з нововиявленими обставинами.

Згідно з пунктами 1, 4 частини 2 статті 245 КАС України підставами для перегляду судового рішення за нововиявленими обставинами є: 1) істотні для справи обставини, що не були і не могли бути відомі особі, яка звернулася із заявою, на час розгляду справи; 2) скасування судового рішення, яке стало підставою для прийняття постанови чи постановлення ухвали, що належить переглянути.

Так, Постановою Сумського окружного адміністративного суду від 12.02.2015 по справі № 822/5501/14 за моїм позовом до Роменської об'єднаної Державної податкової інспекції Головного управління ДФС (на той час Міндоходів) у Сумській області про визнання протиправним і скасування податкового-рішення від 23.06.2014 року № 0025111704, що залишене без змін ухвалою Харківського апеляційного адміністра-

тивного суду від 17.05.2015 року, визнане протиправним та скасовано вказане вище податкове повідомлення-рішення, яке було підставою для прийняття постанови Сумського окружного адміністративного суду від 17.12.2014 року в адміністративній справі № 822/4826/14.

Нововиявлені обставини за своєю юридичною суттю є фактичними даними, що в установленому порядку спростовують факти, які було покладено в основу судового рішення.

Протиправність податкового повідомлення-рішення від 23.06.2014 року № 0025111704, що визнано судом, має істотне значення для розгляду справи і дана обставина не була і не могла бути відома відповідачеві на час розгляду справи.

На підставі вищевикладеного та керуючись п. 1 ч. 2 ст. 245, ст. ст. 246–249 КАС України, –

ПРОШУ:

1. Переглянути рішення Сумського окружного адміністративного суду від 17.12.2014 року в адміністративній справі № 822/4826/14 за позовом Роменської об'єднаної Державної податкової інспекції до фізичної особи-підприємця Іванова І.І. про стягнення податкового боргу.
2. Постанову Сумського окружного адміністративного суду від 17.12.2014 року в адміністративній справі № 822/4826/14 скасувати.
3. Винести нову постанову, якою в задоволенні позову Роменської об'єднаної державної податкової інспекції Головного управління ДФС у Сумській області до фізичної особи-підприємця про стягнення податкового боргу відмовити.
4. Стягнути з Державного бюджету України на користь позивача понесені відповідачем судові витрати.

Додатки:

1. Копія податкового повідомлення-рішення № 0025111704 на 3 арк.
2. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

«_____» _____ 2015р.

Представник позивача

(підпис)

Олесь Г.В.

22. Заява про відстрочення або розстрочення виконання, зміну чи встановлення способу і порідку виконання рішення в адміністративній справі

До Сумського окружного адміністративний суду
40030, м. Суми, вул. Герасима Кондратьєва, 159
Боржник (Відповідач):
Товариство з обмеженою відповідальністю
«Ромнипастранс»
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Представник заявника:
Олесь Григорій Володимирович, адвокат
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 777 від 10.02.2014 року)
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Стягувач (позивач): Управління Пенсійного фонду
України в роменському районі Сумської області
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ЗАЯВА про розстрочення виконання судового рішення

17.04.2015 р. постановою Сумського окружного адміністративного суду в справі № 808/5416/15 стягнуто з ТОВ «Ромнипастранс» заборгованість по відшкодуванню витрат на виплату та доставку пільгової пенсії у розмірі 26 000 грн.

Станом на 20.05.2015 р. за вказаною постановою видано виконавчий лист. Судове рішення по даній справі виконано частково: 19.04.2015 р. перераховано 1000 грн (платіжне доручення № 784 від 19.04.2014 р.), 13.05.2015 р. – 1000 грн (платіжне доручення № 1000 від 13.05.2015 грн). Таким чином, на день звернення до суду із заявою про розстрочення виконання судового рішення заборгованість складає 24 000 грн.

Підприємство «Ромнипастранс» знаходиться у скрутному фінансовому становищі внаслідок того, що воно несвоєчасно та не в повному обсязі отримує з місцевого бюджету компенсаційні виплати за пільговий проїзд міським автотранспортом окремих категорій громадян.

Згідно з довідкою про нараховані суми компенсаційних виплат за січень-квітень 2015 року заборгованість складає 106 211,31 грн. Відсутність коштів у місцевому бюджеті призвела до заборгованості по заробітній платі і, як наслідок, до звільнення основних робітників – водіїв. Водночас підприємством укладено цивільно-правові договори на відшкодування витрат на пільгове перевезення громадян міським транспортом, договори про організацію надання транспортних послуг міським наземним транспортом, договори про надання рекламних послуг, договори про проведення рекламної кампанії, які свідчать про реальну можливість отримання коштів і подальше погашення заборгованості.

На підставі вищевикладеного та керуючись ст.ст. 128, 160, 165, 186, 254, 263 Кодексу адміністративного судочинства України,

ПРОСИМО:

1. Розстрочити виконання постанови Сумського окружного адміністративного суду по даній справі на 12 місяців зі сплатою в період з червня 2015 р. по травень 2016 р. по 2000 грн.

Додатки:

1. Копія заяви.
2. Копія платіжного доручення про сплату судового збору.
3. Копії договорів КП «Артемтранс».
4. Копія постанови.
5. Копія статуту.
6. Копія договору про надання правової допомоги № 123.
7. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

29.05.2015 р.

Представник заявника

(підпис)

Олесь Г.В.

РОЗДІЛ III

Складання кримінальних процесуальних документів та процесуальних документів щодо адміністративних правопорушень

1. Скарга на бездіяльність слідчого, прокурора, яка полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань

Слідчому судді Святошинського районного суду
м. Києва
адвоката Іванова О. Д.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 000 від 04.06.2001 р., поштовий
індекс, адреса, телефон),
представника потерпілого Савченка В. І.
(поштовий індекс, адреса, телефон)

СКАРГА на бездіяльність слідчого

11.06.2016 р. Савченко В. І. та Кудрявцев С. О., що є працівниками ТОВ «АгроТрейд», повертаючись після робочого дня до місця їхнього проживання, в салоні маршрутного таксі випили пів пляшки коньяку на двох і задрімали. На території автопарку ТОВ «АгроТрейд» знаходився автомобіль «Део ланос», д. н. АА 1234 ВР, що належить на праві власності Савченку В. І.

Кудрявцев С. О., після затримання його працівниками поліції о 21.25 год. 11.06.2016 р., зателефонував Савченку В. І. та повідомив, що на проспекті Миру, 12, ним на автомобілі «Део ланос», д. н. АА 1234 ВР, було скоєно ДТП.

Працівниками поліції Савченку В. І. після його прибуття на місце події, було повідомлено, що Кудрявцевим С. О. скоєно ДТП, внаслідок чого було сильно пошкоджено автомобіль «Део ланос», д. н. АА 1234 ВР.

Слідчим Святошинського УП ГУНП України в м. Києві, у внесенні відповідних відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань та проведенні досудового розслідування по факту скоєння злочину, передбаченого ст. 289 КК України, було відмовлено.

Відмову мотивовано тим, що Савченко В. І. та гр. Кудрявцев С. О. домовилися про те, що останній відшкодує Савченку В. І. завданий матеріальний збиток. Крім того, за-

значалося, що по факту правопорушення гр. Кудрявцевим С. О. було складено протоколи про адміністративне правопорушення за ст.ст. 124, 126, 130 КУпАП.

Вважаємо таку бездіяльність незаконною з наступних підстав. При проведенні перевірки було надано пояснення, що 11.10.2016 р. Савченко В.І. автомобіль «Дено ланос», д.н. АА 1234 ВР, що належить йому на праві власності, в користування гр. Кудрявцеву С. О. не надавав.

Кудрявцев С. О. шляхом таємного викрадення ключів від машини з сумки Савченка В. І. таємно заволодів автомобілем, про що було безпосередньо вказано працівниками поліції на місці скоєння ДТП.

Поняття заволодіння транспортним засобом надається у п. 1 примітки до ст. 289 КК України: ним слід вважати умисне протиправне вилучення транспортного засобу з будь-якою метою у власника або законного користувача всупереч їх волі.

Таке заволодіння може бути вчинене таємно чи відкрито, шляхом обману чи зловживання довірою, із застосуванням насильства чи погроз. Закінченим злочин вважається з моменту, коли транспортний засіб почав рухатися унаслідок запуску двигуна, а якщо заволодіння відбувається під час руху такого засобу, – з моменту встановлення контролю над ним.

Відповідно до висновку № 00389 від 25.06.2016 р., складеного страховою компанією «АСТРА», матеріальний збиток, який завдано Савченку В.І., складає 49 189,93 грн.

Вважаю, що в діях Кудрявцева С. О. вбачається склад злочину, передбачений ст. 289 КК України.

На підставі викладеного та відповідно до ст. 214, п. 1 ч. 1 ст. 303, ст. 307 КПК України,

ПРОШУ:

1. Зобов'язати слідчого Святошинського УП ГУНП України в м. Києві внести відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань та провести досудове розслідування по факту скоєння злочину, передбаченого ст. 289 КК України, Кудрявцевим С. О.

Додатки:

1. Копія заяви.
2. Копія висновку.
3. Копія ордеру.
4. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

28 червня 2016 р.

Адвокат Іванов О. Д.

(підпис)

2. Заява потерпілого про кримінальне правопорушення

Прокурору Печерського району м. Києва
адвоката Солодова О.Г.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 000 від 15.06.2000 р.),
Адвокатське об'єднання «Юрист»,
(поштовий індекс, адреса, телефон),
представника потерпілого
Ващенко В'ячеслава Валентиновича,
що мешкає за адресою
(поштовий індекс, адреса, телефон)

ЗАЯВА **про кримінальне правопорушення**

20 січня 2016 р. вироком Апеляційного суду м. Києва (головуючий Гловюк Л.С.) був виправданий Заєць О.П., що обвинувачувався у скоєнні злочину, передбаченого п. 5 ст. 115 КК України, щодо потерпілого Ващенко В.В. Ухвалою Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 17 червня 2016 р. вирок був залишений без змін.

Раніше 15.11.2014 р., по цій самій справі Заєць О.П. був визнаний винними у скоєнні вищезазначеного злочину та засуджений до 12 років позбавлення волі.

Керуючись ст.ст. 3, 27 Конституції України, які встановлюють, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю, вважаю, що судом не виконано вимоги кримінального процесуального закону щодо забезпечення прав потерпілих від зазначених злочинів.

Так, свідок Сірко Т.О. під час досудового розслідування та під час судового розгляду давав суперечливі, а точніше, абсолютно протилежні за змістом свідчення, що призвело до винесення необґрунтованих і незаконних судових рішень.

Сірко Т.О. допитувався неодноразово в якості свідка. Під час допиту 06.11.2013 р. Сірко Т.О. підтвердив всі свої раніше дані свідчення, якими повністю підтверджувалося скоєння злочину Зайцем О.П. Свої свідчення Сірко Т.О. підтвердив і на них наполягав і під час очної ставки із Зайцем Ю.П. 06.11.2013 р.

Під час судового розгляду 12.10.2014 р. Сірко Т.О., під час допиту у залі судового засідання давав абсолютно протилежні показання, які свідчили про невинуватість Зайця О.П. та неможливість скоєння ним злочину, передбаченого п. 5 ст. 115 КК України. Зміну своєї позиції Сірко Т.О. мотивував здійсненням по відношенню до нього фізичного та психологічного тиску органами досудового розслідування. Під час відповіді на запитання судді, а також сторони обвинувачення Сірко Т.О. обмовився про те, що тілесні пошкодження, на які він посилався як такі, що виникли внаслідок застосування до нього фізичного тиску зі сторони органів досудового розслідування, він отримав під час бійки з Олексюком Д.О., проте швидко виправився та продовжив говорити завченими фразами.

Таким чином, у зв'язку із дачею завідомо неправдивих свідчень свідком Сірком Т. О. було винесено неправосудне рішення у кримінальному провадженні, що суттєво порушило права потерпілого.

Про відповідальність, передбачену ст. 383 КК України повідомлений.

Враховуючи вищевикладене та керуючись ст. 384 КК України, ст. 214 КПК України, Законом України «Про прокуратуру»,

ПРОШУ:

1. Витребувати матеріали кримінального провадження за обвинуваченням Зайця О. П. з Голосіївського районного суду міста Києва.
2. Внести відомості, зазначені у цій заяві, до Єдиного реєстру досудових розслідувань і розпочати досудове розслідування щодо Сірка Т. О. за ст. 384 КК України стосовно надання завідомо неправдивих показань.

Додатки:

1. Копія ордеру на надання правової допомоги.
2. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

28 липня 2016 р.

Адвокат Солодов О. Г.

(підпис)

3. Цивільний позов у кримінальному провадженні

Солом'янський районний суд м. Києва

Гаврилюку О. А.

Позивач:

ПАТ «СК «Скайдс»

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Представник ПАТ «СК «Скайдс»

Кот О.П. (поштовий індекс, адреса, телефон)

Відповідачі:

Петренко О. О.

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Іваненко А. О.

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Мартиненко Д. В.

(поштовий індекс, адреса, телефон)

Ціна позову 75 473,00 грн.

ЦИВІЛЬНИЙ ПОЗОВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ в порядку ст.ст. 61, 128 КПК України (про відшкодування майнової шкоди)

Слідчим відділом Солом'янського управління поліції ГУНП України в місті Києві здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні № 0000000000000000. Відомості про вчинення відповідного кримінального правопорушення були внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань 20.11.2015 р., за підозрою Петренка О. О., Іваненка А. О. та Мартиненка Д. В. у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 289 КК України, тобто незаконного заволодіння транспортним засобом Абдуліна В. В. «Мерседес», д. н. з. ВР 1111 АА. Вказаний транспортний засіб відповідно до договору добровільного страхування наземного транспортно-го засобу № 56567 від 31.01.2015 р. застраховано у ПАТ «СК «Скайдс». У зв'язку з цим ПАТ «СК «Скайдс» було проведено страхову виплату Абдуліну В. В. в розмірі 75 473,00 грн.

Таким чином, одним із епізодів вказаного злочину ПАТ «СК «Скайдс» заподіяно матеріальної шкоди на суму 75 473,00 грн (копія страхової справи на 18 арк. додається).

Відповідно до ст. 993 ЦК України до страховика, який виплатив страхове відшкодування за договором майнового страхування, у межах фактичних витрат переходить право вимоги, яке страхувальник або інша особа, що одержала страхове відшкодування, має до особи, відповідальної за завдані збитки. Стаття 1191 ЦК України встановлює, що особа, яка відшкодувала шкоду, завдану іншою особою, має право зворотної вимоги (регресу) до винної особи у розмірі виплаченого відшкодування, якщо інший розмір не встановлено законом.

Статтею 27 Закону України «Про страхування» встановлено, що до страховика, який виплатив страхове відшкодування за договором майнового страхування, в межах фак-

тичних затрат переходить право вимоги, яке страхувальник або інша особа, що одержала страхове відшкодування, має до особи, відповідальної за заподіяний збиток.

На підставі ст.ст. 61, 128 КПК України,

ПРОШУ:

1. Прийняти цивільний позов ПАТ «СК «Скайдс» до Петренка О.О., Іваненка А.О. та Мартиненка Д.В. до кримінального провадження № 000000000000000000.
2. Стягнути солідарно з обвинувачених Петренка О.О., Іваненка А.О. та Мартиненка Д.В. на користь ПАТ «СК «Скайдс» (код ЄДРПОУ 2345000990) завдану їхніми діями матеріальну шкоду в сумі 75 473,00 грн.

Додаток:

1. Копія страхової справи на 18 арк.
2. Копія ордеру.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.
4. Копія позову у трьох примірниках.

17 грудня 2016 р.

Представник ПАТ «СК «Скайдс»

Кот О.К.

(підпис)

4. Скарга на постанову про закриття кримінального провадження

Слідчому судді Голосіївського районного суду м. Києва
адвоката Петренка П. П.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 000 від 04.07.2009 р.,
поштовий індекс, адреса, телефон),
представника заявника про злочин
Гайця Івана Петровича,
який проживає за адресою
(поштовий індекс, адреса, телефон)

СКАРГА

на постанову про закриття кримінальною провадження

Гасць І. П. повертався з роботи ввечері 23.11.2016 р., проходячи біля кафе «Мрія», до нього звернулися незнайомці (як пізніше з'ясувалося, це були мешканці студентського містечка по вул. Ломоносова, Самородок І. В. та Красюк Ф. В.) із запитанням про наявність запальнички та сигарет. Почувши негативну відповідь, останні почали висловлюватися лайливими словами, голосно викрикувати нецензурні вирази, погрожувати фізичною розправою.

Самородюк І. В. звернувся до чоловіків із зауваженням на їхню адресу. Після цього Самородок І. В. і Красюк Ф. В. почали завдавати Гайцю І. П. удари руками і ногами по різних частинах тіла, від чого останній упав на асфальт і одразу знепритомнів.

До тями Гасць І. П. прийшов уже в лікарні, де йому було надано першу медичну допомогу.

Гасць І. П. під час свого перебування у лікарні був допитаний співробітником поліції, якому він дав пояснення по факту нанесення йому тілесних ушкоджень і написав заяву про вчинення Самородком І. В. та Красюком Ф. В. кримінального правопорушення.

Після візиту співробітника поліції Гасць І. П. побував у судово-медичного експерта, який виявив у нього легкі тілесні ушкодження, що спричинили короткочасний розлад здоров'я і незначну втрату працездатності.

Коли Гасць І. П. повернувся додому з лікарні 27.11.2016 р., отримав постанову слідчого СВ Голосіївського управління поліції ГУНП України в місті Києві майора поліції Самохвалова О. Р. про закриття кримінального провадження за його заявою у зв'язку з відсутністю події злочину.

Скоєння злочину можуть підтвердити численні свідки, які під час його вчинення перебували у кафе «Мрія».

На підставі викладеного та відповідно до ст. 214, п. 3 ч. 1 ст. 303, ст. 307 КПК України,

ПРОШУ:

Скасувати постанову слідчого СВ Голосіївського управління поліції ГУНП України в місті Києві майора поліції Самохвалова О. Р. про закриття кримінального провадження щодо Самородка І. В. і Красюка Ф. В.

Додатки:

1. Копія постанови.
2. Копії скарги.
3. Копія ордеру.
4. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

02 грудня 2016 р.

Адвокат Петренко П. П.

(підпис)

5. Заява про відвід слідчому, судді або присяжному

Слідчому судді Печерського районного суду
м. Києва
адвоката Лазаренка М. І.
(свідоцтво про право на зайняття
адвокатською діяльністю № 000 від 10.10.2009 р.,
поштовий індекс, адреса, телефон),
в інтересах підозрюваного
Сарнави С. В.

ЗАЯВА
про відвід слідчого (в порядку ст.ст. 77, 80, 81 КПК України)

11.02.2016 року слідчий слідчого відділу Солом'янського управління поліції ГУНП України в місті Києві майор поліції Чередняк І. І. прийняв і зареєстрував заяву громадянина Алексєєва Д. Д. про скоєне кримінальне правопорушення.

Відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань були внесені 11 лютого 2016 року.

Керівником органу досудового розслідування здійснення досудового розслідування по кримінальному провадженню №00000000000000000000 доручено слідчому слідчого відділу Солом'янського управління поліції ГУНП України в місті Києві, яким складено і 12 лютого 2012 року вручено підозрюваному повідомлення про підозру у скоєнні ним, Сарнавою С. В., кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 224 КК України.

Я, адвокат Лазаренко М. І., являюсь захисником підозрюваного Сарнави С. В. у кримінальному провадженні №00000000000000000000.

Стороні захисту стало відомо, що слідчий Чередняк І. І., який проводить досудове розслідування по даному кримінальному провадженню №00000000000000000000, є близьким родичем (внуком) громадянина Алексєєва Д. Д., тобто заявника, який подав заяву про скоєне кримінальне правопорушення, на підставі якої було розпочато кримінальне провадження відносно мого підзахисного.

Згідно зі ст. 77 КПК України слідчий не має права брати участь у кримінальному провадженні, якщо він є близьким родичем заявника.

Разом з тим, достовірно знаючи про те, що він не має права брати участь у даному кримінальному провадженні, слідчий не заявив самовідвід, як цього вимагає ст. 80 КПК України.

Відповідно до ст. 80 КПК України за наявності підстав, передбачених ст. 77 КПК України, особи, які беруть участь у кримінальному провадженні, до яких відноситься і захисник, мають право подати заяву про відвід слідчого.

З урахуванням викладеного, керуючись ст.ст. 77, 80, 81 КПК України, –

ПРОШУ:

Задовольнити заяву захисника про відвід слідчого відділу Солом'янського управління поліції ГУНП України в місті Києві майора поліції Чередняка І. І. від участі у кримінальному провадженні №00000000000000000000 на стадії досудового розслідування.

Додатки:

1. Копії заяви про відвід для особи, якій заявлено відвід, та для осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні – 4 примірники.

2. Документи в підтвердження повноважень захисника підозрюваного: копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю та ордер – на 2 арк.

14 лютого 2016 р.

Адвокат Лазаренко М. І.

(підпис)

Шевченківський районний суд м. Кієва
(поштовий індекс, адреса)
адвоката Самсоненка В. В.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 000 від 04.07.2010 р.,
поштовий індекс, адреса, телефон)
в інтересах Курчака С. В.,
обвинуваченого за ч. 1 ст. 222 КК України

ЗАЯВА про відвід судді

На розгляді судді Шевченківського районного суду м. Кієва Шершової О.О. перебуває кримінальне провадження № 12345678910111213 за обвинуваченням Курчака С.В. у тому, що він, маючи умисел на виготовлення та збут підроблених недержавних цінних паперів 07.05.2016 р., уклав письмовий договір № 1574 із ПАТ «Агроліс» про надання йому у власність цінних паперів на суму 12345 грн (дванадцяти тисяч триста сорок п'ять гривень).

Вважаю, що Шершова О. О. не може брати участь у розгляді справи і підлягає відводу, оскільки є близькою родичкою (сестрою) директора ПАТ «Агроліс», який і підписав даний договір, а тому може бути побічно заінтересованою у результаті розгляду цього кримінального провадження.

На підставі викладеного та відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 75, ст. 80 КПК України,

ЗАЯВЛЯЮ:

Відвід судді Шершовій О.О., що здійснює розгляд кримінального провадження № 12345678910111213, за обвинуваченням Курчака Сергія Васильовича у вчиненні злочину передбаченого ч.1 ст.222 КК України.

Додатки:

1. Копія ордеру.

2. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

1 серпня 2016 р.

Адвокат Самсоненко В. В.

(підпис)

6. Клопотання під час досудового розслідування про зміну юридичної кваліфікації або про закриття провадження, або про проведення слідчих (розшукових) дій тощо

Прокурору Генеральної прокуратури України,
що здійснює процесуальне керівництво
у кримінальному провадженні
№ 220160000000000 від 01.02.2016
Хоменку С. О.
(поштовий індекс, адреса, телефон)
Адвоката Супруненко О. Д.
Свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 000 від 20.11.2009 р.,
(поштовий індекс, адреса, телефон)
На захист прав та інтересів
Клімкіна Є. В.,
підозрюваного за ч. 3 ст. 110–2 КК України,
06.09.1978 року народження,
уродженця м. Лутугіно Луганської області,
громадянина України, проживаючого за адресою:
м. Київ, бульв. Т. Шевченка, 27, кв. 14.,
утримується під вартою з 28.04.2016 року

**КЛОПОТАННЯ
про закриття кримінального провадження**

Головним слідчим управлінням Служби безпеки України здійснюється досудове розслідування в кримінальному провадженні № 220160000000000 від 01.02.2016 за підозрою Клімкіна Євгена Васильовича, 06.09.1978 року народження, уродженця м. Лутугіно Луганської області у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110–2 Кримінального кодексу України.

Процесуальне керівництво досудовим розслідуванням у кримінальному провадженні № 220160000000000 від 01.02.2016 р. здійснює Департамент нагляду за додержанням законів у кримінальному провадженні та координації правоохоронної діяльності Генеральної прокуратури.

Прокурором, що здійснює процесуальне керівництво у кримінальному провадженні № 220160000000000 від 01.02.2016 р., є прокурор відділу Генеральної прокуратури Хоменко С. О.

28.04.2016 року Клімкін Є. В. допитаний в якості свідка, одразу ж після допиту був затриманий старшим слідчим Головного слідчого управління Служби безпеки України Томусяком О. С. у порядку ст. 208 КПК України (ст. 208 КПК України – затримання уповноваженою службовою особою без ухвали слідчого судді).

28.04.2016 р. Клімкіну Є. В. повідомлено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110–2 КК України та поміщено до Відділу забезпечення досудового слідства СБУ.

29.04.2016 року старший слідчий з ОВС ГСУ СБУ майор юстиції Томусяк О. С. звернувся із клопотанням про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою щодо Клімкіна Є.В до Шевченківського районного суду міста Києва.

01.05.2016 року слідчим суддею Шевченківського районного суду м. Києва Мелешак О.В. винесена ухвала про задоволення клопотання старшого слідчого в ОВС 2 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України Томусяка О.С. у кримінальному провадженні № 2201600000000014 від 01.02.2016 р. відносно Клімкіна Євгена Васильовича, підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення за ч. 3 ст. 110–2 КК України. Застосовано до підозрюваного Клімкіна Є.В. запобіжний захід у вигляді тримання під вартою на строк 60 днів з моменту взяття під варту, тобто до 26.06.2016 року.

22.06.2016 року до слідчого судді Шевченківського районного суду м. Києва надійшло клопотання старшого слідчого в ОВС 2 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України Томусяка О.С., погоджене із прокурором відділу процесуального керівництва досудовим розслідуванням і підтримання державного обвинувачення управління нагляду за додержанням законів Службою безпеки України та Державною прикордонною службою України Департаменту нагляду за додержанням законів у кримінальному провадженні та координації правоохоронної діяльності Генеральної прокуратури України юристом I класу Білий Є., про продовження запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою Клімкіна Є.В. ще на 60 діб у межах строку досудового розслідування.

23.06.2016 року ухвалою слідчого судді Шевченківського районного суду м. Києва Хардіної О.П. було задоволено клопотання старшого слідчого в ОВС 2 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України Томусяка О.С. відповідно до якого продовжено строк запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою Клімкіна Є.В. ще на 60 діб, тобто до 21.08.2016 року включно.

28.06.2016 року захисниками подано до Апеляційного суду міста Києва апеляційну скаргу на ухвалу слідчого судді Шевченківського районного суду м. Києва Малишевої О.П. від 23.06.2016 року.

Як зазначається Головним слідчим управлінням СБ України, відповідно до повідомлення про підозру від 28.04.2016 року: «Клімкін Є.В. підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, повторно, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110–2 КК України.

На даний момент сторона захисту, в порядку, передбаченому п. 2 ч. 1 ст. 284 КПК України, вважає за необхідне клопотати про закриття кримінального провадження № 2201600000000000, внесеного до ЄРДР 01.02.2016 року, з огляду на відсутність в діянні складу кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110–2 Кримінального кодексу України, з наступних підстав.

Щодо порушення норм Кримінального процесуального кодексу України при повідомленні про підозру Захист наголошує на тому, що на даний час підозра Клімкіну Є.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110–2 Кримінального кодексу України, є необґрунтованою, незаконною та такою, що належним чином не повідомлена, та зазначаємо наступне.

28.04.2016 року, приблизно о 07 год. 30 хвилин, у приміщенні Служби безпеки України, розташованому в м. Києві, Аскольдів провулок, 3а, каб. 449, слідчим було затримано громадянина України Клімкіна Євгена Васильовича, який добровільно з'явився для допиту в якості свідка.

Складання протоколу затримання було розпочате слідчим лише о 19 год. 32 хв., а закінчено о 22 год. 20 хв. Ця інформація є абсолютно об'єктивною та достовірною, оскільки поруч з Клімкіним Є. В. постійно знаходились адвокати.

Жодних підстав для затримання Клімкіна Є. В. у слідства не було. Вичерпний перелік підстав визначено ст. 208 КПК України, жодна з яких не існувала як на момент затримання Клімкіна Є. В., так і до цього часу, в зв'язку з чим затримання мало примусовий характер та було здійснено, скоріш за все, з метою психологічного тиску на Клімкіна Є. В.

Спочатку Клімкін Є. В. був викликаний до Служби безпеки України і допитаний в якості свідка, та одразу ж після допиту був незаконно затриманий.

Враховуючи те, що відповідно до п. 1 ч. 3 ст. 87 КПК України недопустимими є докази, отримані внаслідок порушення прав та свобод людини, то в даному випадку – це докази, які отримані із показів Клімкіна Є. В., допитаного в якості свідка, а потім одразу ж визнаного підозрюваним.

А тому підозра є незаконною та такою, що порушує норму відповідно до ч. 1 ст. 87 КПК України, оскільки здобута інформація отримана внаслідок істотного порушення прав людини.

Таким чином, у діях Клімкіна Є. В. відсутній склад кримінального правопорушення, передбачений ч. 3 ст. 110–2 КК України.

За таких обставин кримінальне провадження щодо підозрюваного Клімкіна Є. В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110–2 КК України, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 284 КПК України підлягає закриттю у зв'язку із встановленням відсутності в діянні складу кримінального правопорушення.

Відповідно до ч. 1 ст. 2 Кримінального кодексу України підставою кримінальної відповідальності є вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, передбаченого цим Кодексом.

Клімкін Є. В. підозрюється у вчиненні ним кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110–2 Кримінального кодексу України.

Помилковість дій органів досудового розслідування при кваліфікації дій Клімкіна Є. В. за ч. 3 ст. 110–2 (Фінансування сепаратизму) Кримінального кодексу України проявляється також у тому, що в повідомленні про підозру не міститься повне формулювання об'єктивної сторони злочину, передбаченого ст. 110–2 КК України.

Об'єктивна сторона – це сукупність зовнішніх ознак вчиненого злочину: діяння (дія або бездіяльність), суспільно-небезпечні наслідки (певна шкода об'єкту), причинний зв'язок, спосіб, засоби, місце, час, обстановка вчинення злочину.

Найважливішою ознакою, без якої не може бути жодного складу злочину, є діяння, виражене у свідомій вольовій поведінці особи – дії або бездіяльності.

З урахуванням наявних матеріалів досудового розслідування у даному кримінальному провадженні, які є «підставами для підозри», та з урахуванням вимог ст. 84 КПК України змушені констатувати, що достатніх доказів, якими можливо обґрунтувати підозру Клімкіна Є. В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110–2 КК України, немає.

Діюче законодавство України не передбачає такої дефініції, як «фактичний власник», а її використання слідчим свідчить про його недостатню фахову кваліфікацію.

Далі в повідомленні про підозру слідчий зазначає про те, що Клімкін Є. В. діяв «за попередньою змовою із невстановленими службовими особами даних підприємств та іншими невстановленими особами». Тобто, підприємства встановлені, у них, в силу законодавства, є службові особи, але вони не встановлені слідством.

Однак, при цьому слідчий вважає, що Клімкін Є. В. діяв з цими невстановленими особами за попередньою змовою. Залишається незрозумілим, на підставі яких фактичних даних слідчий вибудував такий «логічний» ланцюг.

Так як у тексті повідомлення про підозру відсутні фактичні дані та не додані будь-які документи, що підтверджують «попередню змову з невстановленими особами», захист вважає, що в даному складі кримінального правопорушення відсутня і суб'єктивна сторона.

Факт фінансування зазначених дій, а саме бухгалтерські та фінансові перерахування, що полягає у доказуванні у даному кримінальному провадженні (п. 1 ч. 1 ст. 91 КПК України), жодним чином не підтверджено.

Факт створення суб'єктів господарювання, перереєстрація існуючих суб'єктів господарювання, участь у них Клімкіна Є. В., також не підтверджено належними доказами, а саме матеріалами реєстраційних справ вищезазначених юридичних осіб (копії установчих документів, де зазначено прізвище Клімкіна Є. В. як засновника на момент вчинення інкримінованих йому діянь), які у органа досудового розслідування відсутні.

Змістом диспозиції ст. 110–2 КК України фінансування дій (фінансове або матеріальне забезпечення) вчиняється з метою зміни меж території або державного кордону України з порушенням встановленого законом порядку, тобто таке фінансування повинно передувати відповідним змінам території та/або державного кордону України.

Оскільки в матеріалах досудового розслідування відсутні відомості, що свідчать про вчинення будь-яких дій, які дозволяють стверджувати про те, що мають місце умисні дії громадянина України Клімкіна Євгена Васильовича на повалення конституційного ладу, зміни та/чи насильницької зміни меж території та державного кордону України – це дозволяє стверджувати, що відсутній склад злочину, передбачений ч. 3 ст. 110–2 КК України.

Відповідно до п. 1 ч. 2 ст. 283 КПК України прокурор зобов'язаний у найкоротший строк після повідомлення особі про підозру здійснити одну з таких дій, як закрити кримінальне провадження.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 284 КПК України кримінальне провадження закривається в разі, якщо встановлена відсутність у діянні складу кримінального правопорушення.

Відповідно до ч. 1 ст. 28 КПК України під час кримінального провадження кожна процесуальна дія або процесуальне рішення повинні бути виконані або прийняті в розумні строки. Розумними вважаються строки, що є об'єктивно необхідними для виконання процесуальних дій та прийняття процесуальних рішень. Розумні строки не можуть перевищувати передбачені цим Кодексом строки виконання окремих процесуальних дій або прийняття окремих процесуальних рішень.

Таким чином, докази, що були підставою для підозри Клімкіна Є. В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110–2 КК України, не мають ознак належності, достовірності та достатності.

Той факт, що слідчий без належного нормативного визначення довільно, без достовірних і належних доказів кваліфікував вищевказані діяння як фінансування дій, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України, вказує на відсутність складу кримінального правопорушення у діях Клімкіна Є. В.

З огляду на викладене в органу досудового розслідування відсутня можливість для кваліфікації дій Клімкіна Є. В. за ознаками ч. 2 ст. 110–2 Кримінального кодексу України, складення обвинувального акту і т. д..

Разом з тим за відсутністю необхідних доказів для пред'явлення конкретного обвинувачення вважаємо, що кримінальне провадження по даним статтям порушено відносно

Клімкіна Є. В. безпідставно, а тому підлягає закриттю з огляду на відсутність у вказаних діяннях складу кримінального правопорушення.

На підставі викладеного та керуючись ст. ст. 84–86, 220, п. 2 ч. 1, ч. 4 ст. 284 КПК України, ст. 11 КК України,

ПРОШУ:

1. Закрити кримінальне провадження № 220160000000000 від 01.02.2016 відносно Клімкіна Євгена Васильовича, за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110–2 Кримінального кодексу України, у зв'язку з відсутністю в діянні складу кримінального правопорушення.

Додатки:

1. Витяги із ЄДРПОУ.
2. Копії адвокатських запитів адвоката.
3. Копії відповідей підприємств.
4. Копія ордеру.
5. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

18 липня 2016 року

Адвокат Супруненко О. Д.

(підпис)

7. Скарга на рішення слідчого про відмову у задоволенні клопотання

Слідчому судді Подільського районного суду
м. Києва
адвоката Самохвалова І. І.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 000 від 05.08.2009 р.,
поштовий індекс, адреса, телефон),
в інтересах Куленко Г. Д.,
підозрюваного за ч. 1 ст. 309 КК України
у кримінальному провадженні №0000000000000000

СКАРГА

на постанову слідчого про відмову в задоволенні клопотання

29.05.2016 р. слідчий слідчого відділу Подільського управління поліції ГУНП України в місті Києві Гнатенко Б.М. виніс постанову, якою відмовив у задоволенні клопотання від 30.05.2016 р. про проведення процесуальних дій, а саме допиту свідків, у кримінальному провадженні, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №0000000000000000 від 20.05.2016 р. Свою відмову старший слідчий Гнатенко Б.М. мотивував тим, що свідки Пирін О.Р. та Кузьмін О.Г. неодноразово допитувалися у вказаному кримінальному провадженні та надали чіткі й вичерпні показання з обставин вчинення підозрюваним Куленком Г.Д. кримінального правопорушення.

Органами досудового розслідування Куленко Г.Д. підозрюється в тому, що 25.05.2016 р. у вечірній час, знаходячись на каналі біля вул. Нижній Вал, 10, зірвав листя та суцвіття із куща рослини роду коноплі, які переніс за місцем свого мешкання за адресою: м. Київ, вул. Нижній Вал, 10, кв. 70, де залишив сушити з метою незаконного виготовлення та зберігання особливо небезпечного наркотичного засобу – каннабісу, без мети збуту. Висушене листя та суцвіття рослини роду коноплі перетер руками та незаконно виготовив особливо небезпечний наркотичний засіб – каннабіс, масою близько 60,25 г, який продовжував незаконно зберігати за місцем свого мешкання без мети збуту.

20 травня 2016 року об 11.30 годині під час проведення обшуку за адресою: Нижній Вал, 10, кв. 70 було виявлено та вилучено зі столу в кухні квартири особливо небезпечний наркотичний засіб каннабіс, масою в перерахунку на висушену речовину 2,19 г, який знаходився в паперовому згортку; особливо небезпечний наркотичний засіб каннабіс, масою в перерахунку на висушену речовину 48,1 г, який знаходився в прозорому пакеті; каннабіс, масою в перерахунку на висушену речовину 9,96 г, який знаходився в прозорому пакеті синьо-червоного кольору, загальною масою, в перерахунку на висушену речовину, 60,25 г, яку підозрюваний незаконно придбав, виготовив та зберігав без мети збуту.

Вказана слідча (розшукова) дія була проведена з порушенням норм кримінального процесуального закону, а саме ч. 7 ст. 223 КПК України, якою встановлено, що як поняті підлягають залученню виключно незаінтересовані особи. Такими особами не можна визнати Пиріна О.Р. та Кузьміна В.П., оскільки є підстави вважати, що вони поставили свої підписи під протоколами слідчих дій під примусом, або були зацікавлені органами досудового розслідування. Такі висновки випливають з того факту, що на теперішній час відносно понять Пиріна О.Р. та Кузьміна В.П. здійснюється кримінальне провадження за ст. 307 КК України і вони утримуються в СІЗО.

Водночас слідчим при проведенні обшуку було відмовлено підозрюваному у залученні сусідів Куленко Г.Д. як понятих (а.с. 14), відмовлено в освідуванні понятих Пиріна О.Р. та Кузьміна В.П. з метою встановлення стану алкогольного сп'яніння останніх (а.с. 24), що його ознаки були очевидні для підозрюваного, відеофіксація слідчих дій не проводилася.

Отже, допит Пиріна О.Р. та Кузьміна В.П. є важливим для з'ясування їх незацікавленості у результатах проведення слідчої дії та законності обставин проведення слідчої дії, матеріали якої є єдиними доказами у провадженні.

Враховуючи викладене вище та керуючись ст.ст. 303, 304 КПК України,

ПРОШУ:

1. Постанову слідчого слідчого відділу Подільського управління поліції ГУНП України в місті Києві Гнатенко Б. М від 29.05.2016 р. скасувати.
2. Клопотання підозрюваного та захисника від 28.05.2016 р. про проведення процесуальних дій задовольнити, зобов'язавши слідчого слідчого відділу Подільського управління поліції ГУНП України в місті Києві Гнатенко Б. М провести допит свідків Пиріна О.Р. та Кузьміна В.П., у кримінальному провадженні, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №0000000000000000 від 20.05.2016 р.

Додатки:

1. Копія постанови від 29.05.2016 р.
2. Копія ордеру.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

30 травня 2016 р.

Адвокат Самохвалов І.І.

(підпис)

8. Угода про примирення між потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, або угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості

Угода про визнання винуватості (між прокурором і підозрюваним)

Сторони цієї угоди про визнання винуватості, а саме: Прокурор Васильківського району Київської обл. Кащенко К.К. та громадянин Чубик В.В., уродженець с. Гайці Васильківського р-ну, Київської обл., українець, громадянин України, освіта середня, одружений, має трьох неповнолітніх дітей, працює у ТОВ «Рибзавод», зареєстрований та проживає за адресою: (поштовий індекс, адреса), раніше не судимий, і.н. 00000000, підозрюваний у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 249 КК України,

– на підставі ст.ст. 469, 472 КПК України уклали цю угоду про таке.

Чубик В.В. 19.11.2016 року приблизно о 06:00 год. ранку, знаходячись на дюралевому човні «Крим» (без номеру), на річці Дніпро, що поблизу с. Гайці, Васильківського району Київської області, умисно, незаконно, без належного дозволу на проведення промислового рибальства та порушуючи правила любительського рибальства, забороненим способом і знаряддям, а саме сіткою мисиновою, самовільно виловили рибу наступних порід: молодь судака звичайного – 13 (тринадцять) штук, судака звичайного у кількості 2 шт. вартість за 1 шт. – 510 грн, на суму 6630 (шість тисяч шістсот тридцять) грн, шуку в кількості 1 (одна) штука, вартістю за 1 шт. – 340 грн, на суму 340 (триста сорок) грн, рибець звичайний 1 штуку, вартістю за 1 шт. – 255 грн, на суму 255 (двісті п'ятдесят п'ять) грн, своїми умисними діями завдавши істотну шкоду рибним запасам України на загальну суму 7225 (сім тисяч двісті двадцять п'ять) грн.

Своїми умисними діями Чубик В.В. вчинив злочин, передбачений ч. 1 ст. 249 КК України, ознаками якого є: незаконне зайняття рибним добувним промислом, якщо воно заподіяло істотну шкоду.

Підозрюваний Чубик В.В. в повному обсязі визнає свою вину у вчиненні інкримінованого йому органом досудового розслідування злочину за обставин, викладених у повідомленні про підозру, та цивільний позов, інші учасники досудового розслідування також не оспорюють викладених вище фактичних обставин правопорушення, сторони не мають сумнівів щодо добровільності та істинності їхніх позицій.

Сторони визнають правильність кваліфікації дій Чубика В.В. за ч. 1 ст. 249 КК України як незаконне зайняття рибним водним добувним промислом, що заподіяло істотну шкоду рибному господарству України.

З урахуванням тяжкості вчиненого злочину, який належить відповідно до вимог 12 КК України до злочинів невеликої тяжкості, обставини вчинення злочину, відсутність тяжких наслідків від вчиненого злочину, дані про особу підозрюваного, який раніше до адміністративної та кримінальної відповідальності не притягувався, за даними облікової документації під наркологічним диспансерно-динамічним наглядом не перебуває, за даними наявної документації на обліку у лікаря-психіатра не перебуває, за місцем роботи характеризується позитивно, має постійне місце проживання та реєстрації, за яким також характеризується позитивно, одружений, обставини, що пом'якшують покарання – щире каяття у вчиненому, наявність на утриманні трьох неповнолітніх дітей, та відсутність обставин, що обтяжують покарання, – сторони погоджуються на застосування

до Чубика В. В. основного покарання у виді обмеження волі та обов'язкового додаткового покарання. З огляду на особисті дані Чубика В. В., обставини, що пом'якшують його покарання, сторони погоджуються, що виправлення правопорушника можливе без ізоляції від суспільства шляхом застосування до нього норм ст.ст. 75, 76 КК України та погоджуються на звільнення його від відбування основного покарання з випробуванням.

За умовами угоди обвинувачений під час досудового розслідування повністю визнав свою винуватість у зазначеному діянні та зобов'язався беззастережно визнати обвинувачення в обсязі підозри у судовому провадженні. Сторони погодилися на призначення покарання Чубику В. В. за ч. 1 ст. 249 КК України у виді штрафу в розмірі 130 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (2210 грн).

Підозрюваний дає згоду на застосування узгодженого за цією угодою покарання.

Сторони розуміють наслідки укладення та затвердження цієї Угоди про визнання винуватості, передбачені ст. 473 КПК України, а саме обмеження права оскарження вироку згідно зі ст.ст. 394, 424 КПК України.

Підозрюваний розуміє зміст положення абз. 1 ч. 4 ст. 474 КПК України, а саме те, що він має право на судовий розгляд, під час якого прокурор зобов'язаний довести кожену обставину щодо кримінального правопорушення, у вчиненні якого його обвинувачують, а він має такі права: мовчати, і факт мовчання не матиме для суду жодного доказового значення; мати захисника, у тому числі на отримання правової допомоги безоплатно у порядку та випадках, передбачених законом, або захищатися самостійно; допитати під час судового розгляду свідків обвинувачення, подати клопотання про виклик свідків і подати докази, що свідчать на його користь.

Підозрюваний розуміє вид покарання, а також інші заходи, які будуть застосовані до нього у разі затвердження угоди судом.

Сторони розуміють наслідки невиконання цієї угоди, передбачені ст. 476 КПК України, зокрема те, що у разі невиконання угоди про визнання винуватості прокурор має право звернутися до суду, який затвердив таку угоду, з клопотанням про скасування вироку. Умисне невиконання угоди є підставою для притягнення особи до відповідальності, встановленої законом.

03 грудня 2016 р.

Прокурор Кашенко К. К. (підпис)

Підозрюваний Чубик В. В. (підпис)

Захисник підозрюваного
Адвокат Петренко П. П. (підпис)

Угода про примирення (між потерпілим і підозрюваним)

м. Київ «01» серпня 2016 рік

Дана угода укладається між:

1) Клименком Іваном Івановичем (особою, яка є потерпілим від злочину, передбаченого ч. 1 ст. 122 Кримінального кодексу України), дата народження, місце народження, серія номер паспорта, адреса реєстрації.

2) Івановим Михайлом Максимовичем (особою, яка є підозрюваною у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 122 Кримінального кодексу України), дата народження, місце народження, серія номер паспорта, адреса реєстрації.

I. Формулювання підозри і правова кваліфікація.

Іванову Михайлу Максимовичу 27 травня 2016 року було вручено повідомлення про підозру у вчиненні ним злочину, передбаченого частиною 1 статті 122 Кримінального кодексу України (умисне середньої тяжкості тілесне ушкодження). Сама підозра ґрунтується на наступних обставинах: Іванов Михайло Максимович 24 травня 2016 року близько 10.30, знаходячись біля будинку № 54 по вул. Садовій с. Новопавлівка Каланчацького району Херсонської області, в ході сварки, яка виникла на ґрунті особистих неприязних відносин, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій та бажаючи настання їх наслідків, умисно наніс декілька ударів гумовим шлангом з металевим наконечником по правій руці Клименка І.І., внаслідок чого спричинив потерпілому тілесні ушкодження у вигляді посттравматичного правостороннього брахіоплекситу з вираженим больовим синдромом, які згідно з висновком судово-медичної експертизи № 209/К-к від 26.05.2016 року відносяться до середньої тяжкості тілесних ушкоджень по критерію тривалості розладу здоров'я.

II. Сторони також вважають, що для укладення цієї угоди істотне значення мають наступні обставини: 1) з'явлення із зізнанням Іванова М.М., його щире каяття та активне сприяння розкриттю злочину; 2) відшкодування Івановим М.М. громадянину Клименку І.І. шкоди у розмірі 5000 (п'яти тисяч гривень): сюди входять оплата витрат на медикаменти, оплата проїзду до лікарні і назад, а також компенсація моральної шкоди. У результаті чого громадянин Клименко І.І. вважає, що йому було компенсовано матеріальну і моральну шкоду в повному обсязі.

III. Сторони в своїй угоді також зазначають наступне, що злочин, учинений гр. Івановим М.М., кваліфікується за частиною 1 статті 122 Кримінального кодексу України. Відповідно до частини 3 статті 12 Кримінального кодексу України, злочин передбачений частиною 1 статті 122 Кримінального кодексу України, по ступеню тяжкості відноситься до злочинів середньої тяжкості.

IV. Сторони примирилися між собою. Громадянин Іванов М.М. щиро розкався в тому, що вчинив злочин по відношенню до гр. Клименка І.І., та попросив в останнього вибачення. Громадянин Клименко І.І. вибачив гр. Іванова М.М.

V. Злочин, відповідальність за який передбачена ч. 1 ст. 122 Кримінального кодексу України, вчинений громадянином Івановим М.М. вперше. Тобто, ніколи в житті він не порушував кримінальний закон.

VI. Сторони даної угоди, зокрема,

гр. Клименко І. І. зазначає, що при укладенні цієї угоди має місце його вільне волевиявлення, відносно нього не здійснювалось ні фізичного, ні психологічного тиску з метою примусити його до укладення даної угоди.

Клименко І. І. (підпис)

гр. Іванов М. М. зазначає, що при укладенні цієї угоди має місце його вільне волевиявлення, відносно нього не здійснювалось ні фізичного, ні психологічного тиску з метою примусити його до укладення даної угоди

Іванов М. М. (підпис)

VII. Сторони узгоджують покарання. За вчинений злочин, а саме за умисне нанесення середньої тяжкості тілесного ушкодження гр. Івановим М. М. громадянину Клименку І. І., сторони узгоджують наступне. Сторони дійшли згоди, що гр. Іванову М. М. потрібно призначити покарання у виді одного року позбавлення волі (ч. 1 ст. 122 Кримінального кодексу України) та, враховуючи положення ст. 75 Кримінального кодексу України, звільнити гр. Іванова М. М. від відбування покарання з випробувальним строком на один рік.

VIII. Сторони підтверджують, що їм відомі наслідки укладення угоди про примирення: Підозрюваний (обвинувачений) Іванов М. М. підтверджує, що йому відомо про обмеження його права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 Кримінального процесуального кодексу України та відмова від здійснення прав, передбачених пунктом 1 частини четвертої статті 474 Кримінального процесуального кодексу України.

Потерпілий Клименко І. І. підтверджує, що йому відомо про обмеження його права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 Кримінального процесуального кодексу України та позбавлення права вимагати в подальшому притягнення особи до кримінальної відповідальності за відповідне кримінальне правопорушення і змінювати розмір вимог про відшкодування шкоди.

IX. Дана угода укладена у трьох примірниках, які мають рівну юридичну силу. По одному примірнику для Сторін угоди, та примірник у матеріали справи.

X. Данна угода діє з моменту підписання Сторонами.

XI. Реквізити та підписи Сторін, які укладають дану Угоду.

Клименко Іван Іванович (особою, яка є потерпілим від злочину, передбаченого ч. 1 ст. 122 Кримінального кодексу України), дата народження, місце народження, серія, номер паспорта, адреса реєстрації.

(підпис)

Іванов Михайло Максимович (особою, яка є підозрюваною у вчиненні злочину передбаченого ч. 1 ст. 122 Кримінального кодексу України), дата народження, місце народження, серія, номер паспорта, адреса реєстрації.

(підпис)

Захисник підозрюваного
Адвокат Самійленко О. Д. (підпис)

9. Апеляційна скарга на ухвалу слідчого судді про обрання запобіжного заходу – тримання під вартою

Апеляційний суд Миколаївської області
адвоката Самсонова П. П.
(свідectво про право на заняття адвокатською діяльністю № 000 від 04.08.2010 р., поштовий індекс, адреса, телефон), захисника Самійленко А. А., підозрюваної за ч. 2 ст. 212 КК України у кримінальному провадженні № 0000000000000000

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА на ухвалу про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою

Органами досудового розслідування Самійленко А. А. підозрюється в скоєнні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 212 КК України, тобто ухиленні від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів).

20.03.2016 р. щодо Самійленко А. А. обрано запобіжний захід у вигляді особистого зобов'язання. 24.03.2016 р. слідчий звернувся до суду з клопотанням, погодженим із заступником прокурора Миколаївської області, про зміну запобіжного заходу на тримання під вартою.

Слідчий суддя, змінюючи підозрюваній міру запобіжного заходу, у своїй ухвалі від 24.03.2016 р. послався на те, що Самійленко А. А. підозрюється в скоєнні злочину, за вчинення якого передбачено покарання у виді обмеження волі на строк до 5 років, знаходячись на волі вона може вчинити інше кримінальне правопорушення чи продовжити кримінальне правопорушення, у якому підозрюється.

Вважаю, що слідчий суддя виніс необгрунтоване, незаконне рішення всупереч законним правам та інтересам підозрюваної, оскільки застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою за злочин, покарання за який не передбачає позбавлення волі, чим порушив вимоги ч. 2 ст. 183 КПК України.

Крім того, судом не в повному обсязі досліджено підстави для обрання такого запобіжного заходу, як тримання під вартою, зокрема прокурором, крім наявності підстав, передбачених ст. 177 КПК України, не доведено, що, перебуваючи на волі, ця особа переховувалася від органу досудового розслідування чи суду, перешкоджала кримінальному провадженню або їй повідомлено про підозру у вчиненні іншого злочину. Також не взято до уваги такі обставини, як особу обвинуваченої: з 15.01.2016 р. Самійленко А. А. не працює директором ПП «Гуд вайс маркет», а, отже, не зможе продовжувати злочинну діяльність, в якій її підозрюють.

При розгляді клопотання органу досудового розслідування, слідчий суддя не дослідив жодного письмового матеріалу провадження, а в самій ухвалі не аргументував жодного свого висновку.

На підставі викладеного, керуючись ст. 183, п. 2 ч. 1 ст. 309, ч. 3 ст. 392, ст. 393, п. 4 ч. 1 ст. 407 КПК України,

ПРОШУ:

Ухвалу слідчого судді Центрального районного суду м. Миколаєва від 24.03.2016 р. про обрання Самійленко А. А. запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – скасувати, а відносно Самійленко А. А. обрати запобіжний захід у вигляді особистого зобов'язання.

26 березня 2016 р.

Захисник Самсонова П. П.

(підпис)

10. Клопотання під час підготовчого провадження про зміну підсудності або про зміну запобіжного заходу

Шевченківський районний суд м. Києва
(поштовий індекс, адреса)
адвоката Круковець О. О.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № 000 від 01.06.2001 р., поштовий індекс, адреса, телефон),
в інтересах Сарнави С. В.,
обвинуваченого за ст. 219 КК України
у кримінальному провадженні №0000000000000000

**КЛОПОТАННЯ
про зміну запобіжного заходу**

Шевченківським районним судом м. Києва розглядається кримінальне провадження №0000000000000000 за обвинуваченням Сарнави С. В. у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 219 КК України.

Під час проведення досудового розслідування, до підозрюваного було обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Неоспорюючи ухвалу про взяття під варту, вважаю, що на даний час відпала потреба у застосуванні саме такого виду запобіжного заходу, а тому він повинен бути змінений іншим запобіжним заходом, виходячи з наступного.

Стаття 183 КПК України встановлює, що запобіжний захід у виді взяття під варту може бути застосований до особи, яка підозрюється або обвинувачується у вчиненні злочину, за який законом передбачено основне покарання у виді штрафу в розмірі понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Сарнава С. В. обвинувачується у вчиненні злочину, за який передбачене основне покарання у виді штрафу від двох тисяч до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, та раніше не був судимим.

В ухвалі Шевченківського районного суду м. Києва від 22.04.2016 р. про обрання щодо Сарнави С. В. запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою зазначено, що клопотання слідчого слід задовольнити, оскільки підозрюваний може ухилятися від досудового розслідування та суду, продовжити займатись злочинною діяльністю, впливати на хід досудового слідства та перешкоджати встановленню фактичних обставин.

Як вбачається з матеріалів кримінального провадження, обвинувачений Сарнава С. В. в ході досудового розслідування активно сприяв розкриттю злочину та допомагав слідству. Так, саме за його допомогою було встановлено особу іншого співучасника Петрова П. П., що вбачається з показань мого підзахисного.

У ході досудового розслідування встановлено, що Сарнава С. В., раніше не судимий, не перебуває на обліку в психоневрологічному та наркологічному диспансерах, позитивно характеризується за місцем проживання та за місцем колишньої роботи (додатки 1, 2). Таким чином, характеризуючи особу обвинуваченого, немає підстав у даний час стверджувати, про існування ризиків, передбачених ч. 1 ст. 177 КПК України, на запобігання яким спрямоване застосування виняткового запобіжного заходу – тримання під вартою.

Згідно з ч. 3 ст. 315 КПК України під час підготовчого судового засідання суд за клопотанням учасників судового провадження має право обрати, змінити чи скасувати заходи забезпечення кримінального провадження, в тому числі запобіжний захід, обраний щодо обвинуваченого. За відсутності зазначених клопотань сторін кримінального провадження застосування заходів забезпечення кримінального провадження, обраних під час досудового розслідування, вважається продовженим.

Вважаю, що необхідність змінити запобіжний захід існує, оскільки немає потреби особу, що вперше вчинила злочин, розкаялась, визнала свою вину та допомагала розслідуванню, тримати під вартою. Навпаки, обрання до обвинуваченого запобіжного заходу, не пов'язаного з триманням під вартою, полегшить і пришвидшить судовий розгляд та відшкодування шкоди.

Враховуючи наведене вище та керуючись ст.ст. 177, 183, 315 КПК України,

ПРОШУ:

Змінити Сарнаві С. В., обвинуваченому за ст. 219 КК України, запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, обраний згідно з постановою Шевченківського районного суду м. Києва від 22.05.2016 р., на інший запобіжний захід, не пов'язаний з триманням під вартою.

Додатки:

1. Копія трудової книжки Сарнави С. В.
2. Характеристика Сарнави С. В.
3. Копія ордеру.
4. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

27 червня 2016 р.

Захисник Круковець О. О. (підпис)

11. Клопотання під час судового розгляду про залучення експерта або про допит свідків

Летичівський районний суд
Хмельницької області
(поштовий індекс, адреса)
Адвоката Клімова Л. Д.
(свідоцтво про право на заняття
адвокатською діяльністю № 000
від 22.02.2010 р.,
поштовий індекс, адреса, телефон),
захисника Петренка Д. Д.,
обвинуваченого за ч. 1 ст. 263 КК України
у кримінальному провадженні
№ 000000000000000000

**КЛОПОТАННЯ
про залучення експерта для проведення вибухотехнічної експертизи**

Мій підзахисний обвинувачується в тому, що на початку липня 2015 р. він при випадковій зустрічі з громадянином Щепаківським С. І. по вул. Головна в с. Оноківці Летичівського району дізнався у останнього про наявність у нього при собі двох бойових гранат, які Щепаківський С. І. тут же передав підзахисному, висловивши прохання, щоб останній зберігав такі у себе до невизначеної дати, при настанні якої зобов'язався забрати гранати назад у власне володіння. Своєю чергою, Петренко Д. Д., усвідомлюючи, що дві гранати Ф 1, які йому щойно передав Щепковський С. І. відносяться до вибухових пристроїв, носіння і зберігання яких без передбаченого законом дозволу заборонено, погодився на пропозицію і, взявши гранати в руки, поніс їх у напрямку до колишньої ферми в с. Оноківці. Проходячи по мосту, Петренко Д. Д. вирішив сховати дві гранати під мостом з метою подальшого їх зберігання, що і було ним зроблено.

Оскільки Петренко Д. Д. визнає свою вину частково, та керуючись п. 12 ч. 3 ст. 42, ч. 4 ст. 46, ст.ст. 93, 242, 332, 350 КПК України, Законом України «Про судову експертизу»,

ПРОШУ:

1. Залучити експерта для проведення вибухотехнічної експертизи гранат, що були сховані гр. Петренком Д. Д.
2. На вирішення експертизи поставити наступні питання:
 - а) Що собою являють два об'єкти, які на підставі явки з повинною було вилучено в ході огляду?
 - б) Чи є ці предмети вибуховими пристроями?
 - в) Чи придатні дані об'єкти для здійснення вибуху?

03 вересня 2015 р.

Захисник Клімова Л. Д.

(підпис)

12. Клопотання про визнання доказу недопустимим

Дарницький районний суд м. Києва
Адвоката Айдинян О. П.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 000 від 02.02.2001 р.
поштовий індекс, адреса, телефон),
захисника обвинуваченого за ст. 219 КК України
Каськіва А. В.

КЛОПОТАННЯ про визнання доказу недопустимим

У Дарницькому районному суді м. Києва здійснюється судовий розгляд кримінального провадження № 0000000000000000, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 20.02.2016 р., щодо обвинуваченого за ст. 219 КК України Каськіва А. В.

У ході досудового розслідування 28.02.2016 р. о 23.25 слідчим СВ Дарницького управління поліції ГУНП України в місті Києві Левковичем В. В. в рамках кримінального провадження № 0000000000000000, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 20.02.2016 р., було проведено обшук у помешканні мого підзахисного Каськіва А. В. за адресою м. Київ, вул. Успішна, ба, кв. 5.

Вказана слідча дія була проведена із грубим порушенням кримінального процесуального законодавства, а її результати не можуть бути використані як докази відповідно до Конституції України та КПК України.

Зокрема, слідчим Левковичем В. В. було проведено обшук за відсутності на те вмотивованої ухвали слідчого судді, у нічний час, а також у присутності лише одного понятого. Крім того, на момент проведення обшуку нікого із повнолітніх членів сім'ї у помешканні не було. Прокурором також не були дотримані вимоги ч. 3 ст. 233 КПК України.

На підставі викладеного, керуючись Конституцією України, Законом України «Про прокуратуру», ст.ст. 46, 86, п. 1 ч. 2 ст. 87, ст.ст. 89, 223, 233, 234 КПК України,

ПРОШУ:

1. Вважати проведений 28.02.2016 р. обшук у квартирі Каськіва А. В. за адресою: м. Київ, вул. Успішна, ба, кв. 5, – незаконним, а його результати недопустимими доказами, що не підлягають дослідженню під час судового розгляду.

Додаток:

1. Копія протоколу обшуку від 28.02.2016 р.

29 червня 2012 р.

Захисник Айдинян О. П.

(підпис)

13. Зауваження на журнал судового засідання

Деснянський районний суд м. Києва
Судді Іванову В. В.
Адвоката Петренка П. П.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 000 від 04.04.2001 р.,
поштовий індекс, адреса, телефон),
в інтересах Гайдукевича А. В.
у кримінальному провадженні № 777/1222/16-к

ЗАУВАЖЕННЯ на журнал судового засідання

10.02.2016 р. Деснянський районний суд міста Києва розглянув кримінальне провадження за обвинуваченням Гайдукевича А. В. у скоєнні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 233 КК України.

Ознайомившись із журналом судового засідання, який вівся під час розгляду провадження, мною виявлено в ньому ряд неточностей і у зв'язку з цим вважаю за необхідне подати на нього зауваження:

– на сьомій сторінці журналу судового засідання зазначено, що з 10.30 до 11.00 провадився допит свідка Зайченка В. М. у частині того, що він бачив як Гайдукевич А. В. підроблював приватизаційні документи. Водночас технічний запис судового засідання свідчить про те, що свідок Зайченко В. М. допитувався протягом не 30 хвилин, а 2 годин 25 хвилин, у проміжку між 10.30 та 12.55.

Цей факт є важливим, адже свідчить про виснажливий характер допиту.

На підставі викладеного та відповідно до ч. 4 ст. 46, ч. 3 ст. 376 КПК України,

ПРОШУ:

Посвідчити правильність поданих мною зауважень на журнал судового засідання та приєднати їх до матеріалів кримінального провадження.

13 лютого 2016 р.

Захисник Гайдукевича А. В.
Петренко П. П.

(підпис)

14. Апеляційна скарга на вирок суду або на ухвалу суду

Апеляційний суд м. Києва
(поштовий індекс, адреса)
через Дарницький суд м. Києва
(поштовий індекс, адреса)
Адвоката Кодинця А. А.
(свідоцтво про право на заняття
адвокатською діяльністю №000
від 10.06.2011 р.,
поштовий індекс, адреса, телефон),
представника потерпілої та цивільного
позивача Міщенко Л. Г. та потерпілого
Сущенка В. Г. у кримінальному
провадженні № 000000000000000000
за обвинуваченням Гуценка О. Є.
за ч. 1 ст. 115 КК України

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА на вирок суду

22.11.2015 р. Дарницьким районним судом м. Києва (суддя – Діденко М. В.) Гуценко О. Є. був визнаний винним у вчиненні злочину, передбаченого п. 4 ч. 2 ст. 115 КК України і йому було призначене покарання у виді позбавлення волі строком на десять років.

За вироком Гуценка О. Є. визнаний винуватим у тому, що він 15.01.2014 року близько 01 год. 20 хв., перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння і знаходячись у квартирі за адресою: м. Київ, вул. В. Антоновича 10, кв. 50, в ході сварки, яка виникла на ґрунті особистих неприязних відносин з власником квартири Сущенком Г. С., усвідомлюючи свої злочинні дії, переслідуючи злочинний умисел направлений на особливо жорстоке вбивство Суценка Г. С., бажаючи настання суспільно небезпечних наслідків – смерті Суценка Г. С., взяв зі столу кухонний ніж і, реалізуючи злочинний умисел, направлений на особливо жорстоке вбивство, умисно наніс численні ножові удари в життєво важливі органи, завдавши потерпілому Суценку Г. С. особливих страждань і тілесні ушкодження у вигляді: дванадцяти колото-різаних поранень грудей (рани спини, від яких переважно в напрямку ззаду наперед, а також ззаду наперед і з гори вниз відходять ранові канали, що проникають у плевральні порожнини, а потім від частини рани через правий купол діафрагми в черевну порожнину). За їх ходом пошкоджені: нижні частки легень, навколосерцева сумка, лівий шлуночок серця та права частина печінки. Ранові канали закінчуються в товщі легень, у плевральних порожнинах, у лівому шлуночку серця, в черевній порожнині, довжиною за зондом до 13 см.; крововтрата: рідка кров у правій (200 мл.) та у лівій (1700 мл.) плевральних порожнинах, у навколосерцевій сумці (15мл.), «сліди» рідкої крові в черевній порожнині, які згідно з висновком судово-медичної експертизи № 61/Д/19 від 26.01.2014 р. відносяться до категорії тяжких тілесних пошкоджень, за критерієм небезпечні для життя та знаходиться в прямому причинному зв'язку з настанням смерті. Непроникаючі колото-різані рани мають ознаки легких тілесних пошкоджень, що спричинили короткочасний розлад здоров'я. Виявлені пошкодження, враховуючи морфологію ран, наявність ранових каналів, що відходять від них та дані медико-криміналістичного дослідження, виникли від дії односторонне-гострого-колото-різаного предмету типу: клинка

ножа, що діяв з достатньою силою, який мав обушок з добре вираженими ребрами та лезо. Індивідуальних особливостей травмуючого предмету в досліджуваних ранах на клапоті шкіри не відобразилось. По краях і стінках ран металізації сполуками заліза не виявлено.

Умисно заподіянні тілесні ушкодження Гущенком О. Є. у вигляді множинних проникаючих колото-різаних поранень грудей, живота та серця, розвитком крововтрати, знаходиться в прямому причинному зв'язку з наслідками, які настали, – смертю Суценка Г. С., яка настала за 2–4 години до огляду місця події о 03 годині 30 хвилин за місцем проживання потерпілого Суценка Г. С., за вищевказаною адресою.

Вважаємо винесений вирок незаконним і необґрунтованим за наступних підстав.

Просимо вирок скасувати у зв'язку з неправильним застосуванням кримінального процесуального закону, невідповідністю висновків суду, викладених у вирокі, фактичним обставинам справи, невідповідністю призначеного покарання тяжкості злочину та особі засудженого внаслідок м'якості та постановити новий вирок, яким Гуценка О. Є. засудити за п. 4 ч. 2 ст. 115 КК України до довічного позбавлення волі та задовольнити заявлений цивільний позов.

Судом першої інстанції не врахована позитивна характеристика особи загиблого, жорстокість дій засудженого щодо особи похилого віку, його намагання уникнути відповідальності, нез'явлення після вчинення злочину до правоохоронних органів із зізнанням, негативна характеристика засудженого, який ухилився від проходження строкової служби, не працював, не навчався, за місцем реєстрації не проживав, зловживав спиртними напоями, надав до правоохоронних органів сфальсифіковану характеристику з місця роботи, належним чином не розкався у вчиненому.

Мною, як представником потерпілого Суценка В. Г., відповідно до ст. 61 КПК України до видалення суду в нарадчу кімнату для ухвалення судового рішення був поданий цивільний позов із обґрунтуванням заявлених позовних вимог. Мої повноваження також були підтверджені заявою Суценка В. Г. Ці повноваження були потерпілим і цивільним позивачем покладені на мене, що підтверджується моєю участю у провадженні як представника потерпілого та відповідно цивільного позивача.

Таким чином, вважаю, що суд безпідставно відмовив у розгляді заявленого цивільного позову, істотно порушивши вимоги кримінального процесуального законодавства, а саме, нормативні вимоги ст.ст. 56, 58, 61, 63 КПК України.

Враховуючи викладене вище та керуючись ст.ст. 407, 409 КПК України,

ПРОШУ:

Винести рішення, яким вирок Дарницького районного суду м. Києва від 22.11.2015 р. відносно Гуценка О. Є., 1982 р. н. скасувати та постановити новий вирок, яким гр. Гуценка О. Є. визнати винним у скоєнні злочину, передбаченого п. 4 ч. 2 ст. 115 КК України, і призначити йому максимальну міру покарання, що передбачено санкціями цієї статті, та задовольнити заявлений цивільний позов у повному обсязі.

Додатки:

1. Копія вироку в 1 прим.;
2. Копії апеляційної скарги в 3 прим.
3. Копія ордеру.
4. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

06 грудня 2015 р.

Представник потерпілого, цивільного позивача – адвокат Кодинець А.А. (підпис)

15. Касаційна скарга на вирок суду

Вищий спеціалізований суд України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
(поштовий індекс, адреса)
Адвоката Кодинця А. А.
(свідोцтво про право на заняття адвокатською
діяльністю № 000 від 12.12.2002 р., поштовий
індекс, адреса, телефон),
представника потерпілої Лісуненко О. О.
засуджений Шеврицький Л. І. у
кримінальному провадженні №0000000000000000

КАСАЦІЙНА СКАРГА

Шеврицького Л. І, громадянина України, раніше не судимого, – засуджено: за ч. 1 ст. 115 КК України на 11 років позбавлення волі; за ч. 1 ст. 263 КК України – на 4 роки позбавлення волі.

На підставі ст. 70 КК України за сукупністю цих злочинів Шеврицькому Л. І остаточно призначено 11 років позбавлення волі.

Стягнуто з Шеврицького Л. І на користь Лісуненко О.О. на відшкодування матеріальної шкоди 3787 грн 50 коп., моральної – 36695 грн 87 коп., за послуги представника – 4000 грн та судові витрати в сумі 5329 грн 50 коп. на користь держави.

Ухвалою Апеляційного суду Львівської області від 23 жовтня 2013 року вирок щодо Шеврицького Л. І змінено, призначене покарання за ч. 1 ст. 115 КК України пом'якшено до 9 років позбавлення волі. Постановлено вважати Шеврицького Л. І за ч. 1 ст. 263 КК України виним і призначити покарання у виді 4 років позбавлення волі.

На підставі ст. 70 КК України за сукупністю злочинів Шеврицькому Л. І остаточно призначено 9 років позбавлення волі. В решті цей вирок залишено без зміни.

Згідно з вироком, Шеврицького Л. І визнано винним у тому, що 14 грудня 2012 року, приблизно о 18 год., перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння та знаходячись у квартирі за адресою: м. Львів, вул. Сонячна, 2, кв. 13, на ґрунті ревнощів, застосовуючи вогнепальну зброю іноземного виробництва – пістолет «Вальтер», спричинив своїй колишній дружині Савченко О. І., з якою перебував у фактичних сімейних відносинах, вогнепальне наскрізне поранення голови з раневим отвором у лівому очному яблуці, що спричинило її смерть на місці події.

Крім цього, не маючи передбаченого законом дозволу на придбання, зберігання вогнепальної зброї та набоїв, Шеврицький Л. І, у період часу з 1992 року по 15 грудня 2012 року зберігав за місцем свого проживання у вищевказаній квартирі вогнепальну зброю – пістолет «Вальтер» та п'ять набоїв до нього, які привласнив після смерті свого батька. 15 грудня 2012 року цю вогнепальну зброю та набої у нього було виявлено та вилучено.

Вважаю, що суд першої інстанції необґрунтовано долучив до справи у якості доказів показання потерпілих, які вони давали в ході досудового розслідування під примусом, не перевіривши їх у судовому засіданні та не допитавши потерпілого, чим порушив ст. 94 КПК України. Суд не врахував показання потерпілої Лісуненко О. О.

Усупереч вимогам ст. 404 КПК України, апеляційний суд належним чином не розглянув апеляційну скаргу, не дослідив повторно обставин, досліджених судом першої

інстанції не повністю та з порушеннями, та безпідставно не задовольнив вимоги щодо призначення більш суворого покарання Шеврицькому Л. І.

Відповідно до вимог ст. 404 КПК України суд апеляційної інстанції переглядає судові рішення суду першої інстанції в межах апеляційної скарги. Ухвала апеляційного суду – це рішення вищого суду щодо законності та обґрунтованості рішення суду першої інстанції. Тому вона повинна відповідати тим самим вимогам, що і рішення суду першої інстанції, тобто буди законною та обґрунтованою.

Окрім додержання інших, передбачених ст. 404 КПК України вимог, в ухвалі слід проаналізувати і співставити з наявними у провадженні матеріалами всі доводи, наведені в апеляції, і дати на кожен з них вичерпну відповідь, пославшись на відповідний матеріальний чи процесуальний закон. У разі залишення вироку, постанови без зміни в ухвалі необхідно докладно викласти мотиви й підстави відхилення апеляції, а також докази, що спростовують наведені в ній доводи.

Апеляційний суд при розгляді апеляції потерпілої Лісуненко О.О. вказаних вимог закону не дотримався.

Просимо ухвалу апеляційного суду щодо засудженого Шеврицького Л.І. скасувати, а матеріали кримінального провадження направити на новий апеляційний розгляд через невідповідність призначеного покарання тяжкості кримінального правопорушення внаслідок м'якості, посилаючись на те, що апеляційний суд безпідставно пом'якшив засудженому покарання за ч. 1 ст. 115 КК України, врахувавши ті ж самі обставини, що пом'якшують покарання, які визнав суд першої інстанції.

Враховуючи викладене вище та керуючись ст.ст. 424–427, 436 КПК України,

ПРОШУ:

Касаційну скаргу задовольнити, ухвалу Апеляційного суду Львівської області від 23 жовтня 2013 року щодо Шеврицького Л. І., 1973 р.н., скасувати та призначити новий судовий розгляд у суді апеляційної інстанції в іншому складі суддів.

Додатки:

1. Копія вироку від 18.08.2012 р.
2. Копія ухвали від 23.10.2013 р.
3. Копія ордеру.
4. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

26 листопада 2013 р.

Представник потерпілого – адвокат Кодинець А.А.

(підпис)

16. Заперечення на апеляційну скаргу або касаційну скаргу в кримінальному провадженні

Апеляційний суд Хмельницької області
(поштовий індекс, адреса)
Адвоката Ковалю О. Г.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № 000 від 04.01.2002 р.
поштовий індекс, адреса, телефон),
представника потерпілої Собко І. С.
за обвинуваченням Смірнова І. І. у кримінальному провадженні № 00000000000000000000
за ознаками злочину, передбаченого ч. 2 ст. 121 КК України

ЗАПЕРЕЧЕННЯ на апеляційну скаргу

25.12.2015 року Славутським міськрайонним судом Хмельницької області розглянуто кримінальне провадження № 00000000000000000000 від 10.12.2015 р. за обвинуваченням Смірнова І. І. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 121 КК України.

09.11.2015 року приблизно о 18 годин 30 хвилин Смірнов І. І. прийшов до місця свого проживання в будинок по вул. Садовій 5, с. Марачівка, Славутського району, де застав свою співмешканку Сидорець Г. Д., яка лежала на підлозі кімнати вказаного житла.

Після цього Смірнов І. І., вважаючи, що Сидорець Г. Д. перебуває у стані алкогольного сп'яніння, став вимагати від останньої пояснень її поведінки. Не отримавши від останньої будь-якої відповіді, у Смірнова І. І. склалася особиста неприязнь до неї та виник умисел, направлений на спричинення їй тяжких тілесних ушкоджень за вказаних мотивів.

Діючи з метою спричинення тяжких тілесних ушкоджень, Смірнов І. І., не переслідуючи за мету заподіяти їй смерть, 09.11.2015 року приблизно о 18 годині 40 хвилин, знаходячись у гостинній кімнаті їхнього будинку, умисно зі значною силою завдав лежачій на підлозі в кімнаті Сидорець Г. Д. не менше 3–4 ударів долонями рук в область голови, чим спричинив потерпілій тілесні ушкодження у вигляді внутрішньочерепної травми голови.

Згідно з висновком судово-медичної експертизи № 2343Д від 20.12.2015 року ушкодження в області голови у сукупності носять ознаки тяжких тілесних ушкоджень за ознакою небезпеки для життя в момент заподіяння і перебувають у прямому причинно-наслідковому зв'язку зі смертю Сидорець Г. Д., що настала приблизно о 09 год. 35 хвилин у реанімаційному відділенні КЗ «Славутська міська лікарня № 7» у результаті внутрішньочерепної травми, що супроводжувалася ушкодженнями м'яких тканин голови, кроволивом під оболонки та в речовину головного мозку, з подальшим розвитком набряку набухання головного мозку.

Дії обвинуваченого кваліфіковані за ч. 2 ст. 121 КК України за ознаками умисного тяжкого тілесного ушкодження, тобто умисного тілесного ушкодження, небезпечного для життя в момент заподіяння, що спричинило смерть потерпілої. Також задоволено цивільний позов представника потерпілої Собко І. С. та стягнуто з Смірнова І. І. на ко-

ристь Собко І.С. 200 000 грн моральної шкоди, 8172 грн 21 коп. витрат на поховання та 3000 грн витрат на правову допомогу.

На рішення суду про задоволення цивільного позову засудженим 27.12.2015 р. подано апеляційну скаргу, у якій він стверджує, що задоволення цивільного позову є безпідставним – не підлягають стягненню витрати на поминальний обід у сумі 4108 грн 80 коп. та на придбання золотої каблучки для померлої вартістю 700 грн, бо не є витратами на поховання в розумінні ст. 1201 ЦК України, не обґрунтовано належним чином і розмір стягнутої на користь потерпілої моральної шкоди в сумі 200 000 грн та витрати на правову допомогу адвоката в розмірі 3000 грн.

Вважаємо, що вимоги, викладені в апеляційній скарзі, є нічим не обґрунтованими, тому вона не підлягає задоволенню.

Цивільний позов потерпілої Собко І.С. про стягнення з засудженого матеріальної та моральної шкоди, а також витрат на правову допомогу адвоката вирішений судом відповідно до вимог чинного цивільного та кримінального процесуального законодавства.

Витрати, понесені на поховання, в тому числі на ритуальні послуги та обряди, які проведені з дотриманням певних місцевих звичаїв і традицій, серед яких поминальний обід та придбання золотої каблучки, підтверджено належними доказами.

При визначенні розміру моральної шкоди, яка підлягає стягненню із засудженого на користь потерпілої, повною мірою враховано глибину та тривалість перенесених нею страждань, викликаних безповоротною втратою Сидорець Г. Д., та пов'язані з цим невідправні зміни звичних життєвих обставин.

Обґрунтовано також питання щодо стягнення із засудженого витрат, понесених потерпілою у зв'язку з оплатою правової допомоги адвоката, що підтверджується відповідною угодою про надання правової допомоги, а їх розмір відповідає кількості та тривалості судових засідань під час провадження.

У зв'язку з викладеним вище, керуючись ст.ст. 393, 402 КПК України,

ПРОШУ:

Залишити апеляційну скаргу без задоволення, а рішення Славутського міськрайонного суду Хмельницької області від 25.12.2015 р. – без змін.

Додатки:

1. Копія заперечення.
2. Копія ордеру.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

28 грудня 2015 р.

Представник потерпілої – адвокат Коваль О.Г.

(підпис)

17. Клопотання про перегляд судового рішення Верховним Судом України

Верховний Суд України
(поштовий індекс, адреса)
через Вищий спеціалізований суд України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
(поштовий індекс, адреса)
Адвоката Хомич О. О.
(свідоцтво про право на заняття
адвокатською діяльністю № 000 від 04.06.2003 р.,
поштовий індекс, адреса, телефон),
Адвокатське об'єднання «Радник»,
(поштовий індекс, адреса, телефон),
захисника Зубченка Петра Юрійовича,
1972 р.н., який проживає за адресою
(поштовий індекс, адреса, телефон)
кримінальне провадження № 000000000000000000

ЗАЯВА

про перегляд судового рішення Верховним Судом України (неоднакове застосування судом касаційної інстанції одних і тих самих норм законодавства України)

Вироком Тернопільського районного суду Тернопільської області від 12.03.2014 р. Зубченка П. Ю. засуджено: за ч. 2 ст. 309 КК України на 3 роки позбавлення волі; за ч. 2 ст. 307 КК України на 5 років позбавлення волі з конфіскацією майна. На підставі ст. 70 КК України за сукупністю злочинів призначено 5 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

Ухвалою колегії суддів судової палати у кримінальних справах Апеляційного суду Харківської області від 13.11.2014 р. вирок щодо Зубченка П. Ю. залишено без зміни. Ухвалою колегії суддів судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 29.11.2014 р. моя касаційна скарга, в якій порушувалося питання про виключення із судових рішень на підставі частини другої ст. 59 КК України вказівки про призначення Зубченку П. Ю. додаткового покарання у виді конфіскації майна, залишена без задоволення, а судові рішення щодо нього – без зміни.

Вважаю, що Зубченку П. Ю. додаткове покарання у виді конфіскації майна призначено всупереч вимогам ч. 2 ст. 59 КК України, оскільки злочин, передбачений ч. 2 ст. 307 КК України, ним вчинено не з корисливих спонукань.

Підставою для перегляду ухвали колегії суддів судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 29.11.2014 р. щодо Зубченка П. Ю. є неоднакове застосування судом касаційної інстанції ч. 2 ст. 59 КК України, внаслідок чого було ухвалено різні за змістом судові рішення щодо подібних суспільно небезпечних діянь.

Надаю копію ухвали колегії суддів судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 24.09.2013 р.

щодо Радченка О. О., засудженого вироком Дарницького районного суду міста Києва від 19.12.2012 р. за ч. 1 ст. 309, ч. 2 ст. 307, частиною першою ст. 317 КК України, якою суд касаційної інстанції на підставі ч. 2 ст. 59 КК України виключив вказівку про призначення засудженому додаткового покарання у виді конфіскації майна, оскільки злочин, передбачений ч. 2 ст. 307 КК України, вчинено ним не з цих спонукань.

Вважаю, що встановлення конфіскації майна як обов'язкового додаткового покарання в санкції ч. 2 ст. 307 КК України має характер колізії з ч. 2 ст. 59 КК України. Пріоритет у такій колізії завжди повинно мати положення, передбачене Загальною частиною КК України, оскільки це положення загального характеру і воно вирішує ситуацію з колізійним правовим змістом на користь особи, адже ст.ст. 51 і 52 КК України встановлено, що одним із додаткових покарань, яке може бути застосоване до осіб, визнаних винними у вчиненні злочинів, є конфіскація майна.

Відповідно до ст. 59 КК України покарання у виді конфіскації майна полягає в примусовому безоплатному вилученні у власність держави всього або частини майна, яке є власністю засудженого. Конфіскація майна встановлюється за тяжкі та особливо тяжкі корисливі злочини і може бути призначена лише у випадках, спеціально передбачених в Особливій частині КК України.

Під користю (корисливими спонуканнями, корисливим мотивом) у чинному законодавстві про кримінальну відповідальність розуміється бажання винного одержати внаслідок вчинення злочину матеріальні блага для себе чи інших осіб, одержати або зберегти певні майнові права, уникнути матеріальних витрат, досягти іншої матеріальної вигоди.

Частиною 2 ст. 307 КК України, за якою засуджено Радченка О. О. і Зубченка П. Ю., встановлено кримінальну відповідальність за кваліфіковані види незаконного виробництва, виготовлення, придбання, зберігання, перевезення чи пересилання з метою збуту, а також за незаконний збут наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів, тобто за злочинні дії, які можуть вчинятися як із корисливих, так і з інших мотивів. Однак, санкцією ч. 2 ст. 307 КК України передбачено обов'язкове застосування до винної особи конфіскації майна.

Як встановлено судами, і Радченко О. О., і Зубченко П. Ю. вчинили збут психотропних речовин не з корисливих, а з інших мотивів – безкоштовно пригостили ними своїх знайомих.

Касаційний суд при розгляді справи щодо Радченка О. О. дійшов висновку, що до цього засудженого конфіскацію майна було застосовано всупереч вимогам норми Загальної частини КК України, а саме ч. 2 ст. 59 КК України, яка повинна мати пріоритет у застосуванні.

Щодо Зубченка П. Ю., касаційним судом було прийнято протилежне рішення – суд визнав, що конфіскацію майна до цього засудженого застосовано правильно, оскільки це додаткове покарання «передбачене спеціальним законом як обов'язкове».

Таким чином, суд касаційної інстанції в різних справах неоднаково застосував кримінальний закон, у результаті чого було ухвалено різні за змістом судові рішення щодо подібних суспільно небезпечних діянь. Це сталося внаслідок неоднакового розуміння колегами суддів питання щодо співвідношення норм Загальної та Особливої частин КК України, а саме ч. 2 ст. 59 і ч. 2 ст. 307 КК України.

Виходячи з нижченаведеного, вважаю, що касаційним судом правильно було вирішено справу щодо Радченка О. О. Норми Особливої частини КК України мають базуватися на нормах Загальної частини КК України. Це спеціально зазначено законодавцем у ст. 65 КК України, якою встановлено загальні засади покарання. Згідно з частиною першою цієї статті суд призначає покарання не тільки в межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини КК України, що передбачає відповідальність

за вчинений злочин, і, враховуючи ступінь тяжкості вчиненого злочину, особу винного та обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання, але й відповідно до положень Загальної частини цього Кодексу.

Враховуючи ці положення закону, суд при призначенні покарання має виходити не тільки з меж караності діяння, встановлених у відповідній санкції статті Особливої частини КК України, а й з тих норм Загальної частини КК України, в яких регламентуються цілі, система покарань, підстави, порядок та особливості застосування окремих його видів, а також регулюються інші питання, пов'язані з призначенням покарання, здатні вплинути на вибір (обрання) судом певних його виду і міри, в тому числі й тих положень, що передбачені ч. 2 ст. 59 КК України.

Це положення пункту другого ч. 1 ст. 65 КК України касаційний суд при розгляді справи щодо Зубченка П. Ю. не врахував, унаслідок чого ухвалив помилкове рішення, визнавши, що додаткове покарання у виді конфіскації майна до засудженого застосовано правильно. У зв'язку з цим ухвалу колегії суддів судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 29.11.2014 р. щодо Зубченка П. Ю. на підставі пункту першого частини першої ст. 445 КПК України належить скасувати, а справу направити на новий касаційний розгляд.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 445, 446, 448 КПК України,

ПРОШУ:

Скасувати ухвалу колегії суддів судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 29.11.2014 р. щодо Зубченка П. Ю. та направити справу на новий розгляд до суду касаційної інстанції.

Додатки:

1. Копія вироку від 12.03.2014 р.
2. Копія ухвали від 29.11.2014 р.
3. Витяг з Єдиного реєстру судових рішень (ухвала від 24.09.2013 р.).
4. Копія ордеру.
5. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

21 листопада 2014 р.

Захисник Хомич О. О.

(підпис)

18. Клопотання про помилування

Президенту України
01220, м. Київ, вул. Банкова, буд. 11
Засудженого Кузьменка Василя Петровича,
що відбуває покарання в установі
виконання покарань
(поштовий індекс, адреса, телефон)

КЛОПОТАННЯ про помилування

25 травня 2013 р. Свалявським районним судом Закарпатської області по справі № 306/555/13-к було винесено вирок про визнання мене, Кузьменко В.П., винним у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1, ст. 115 КК України, і призначено відповідно до ч. 1 ст. 115 КК України 14 років позбавлення волі. Початок строку відбуття покарання обчислюється з 15 травня 2013 року.

Переконливо прошу Вас помилувати мене, повністю звільнивши від подальшого відбування покарання, або замінити мені невідбуту частину покарання більш м'яким покаранням з наступних підстав:

– Я є людиною похилого віку та до закінчення строку відбуття покарання можу не дожити.

– Злочини, за які мене засуджено, розкриті за мого сприяння. Я зізнався у злочині та розкрив всі подробиці для того, щоб слідство закінчилось і справа була передана до суду. В справі не було жодного прямого доказу, що свідчив би про мою вину. Дана обставина врахована судом як пом'якшуюча та свідчить про те, що я повністю усвідомив свою вину та, зізнавшись у скоєному, посприявши розкриттю злочину, довів, що не становлю великої суспільної небезпеки.

– За місцем відбування покарання характеризуюся позитивно і порушень режиму утримання не допускаю.

– Я повністю усвідомив свій вчинок, вчинений мною злочин та щиро розкався в ньому. Став на шлях виправлення та не становлю суспільної небезпеки. Я позитивно характеризуюся, як чесна та порядна людина, спокійна і не конфліктна.

– Дані злочини були вчинені мною вперше вже у похилому віці. Я повністю усвідомив свою помилку та її наслідки.

Відповідно до положення про порядок здійснення помилування, затвердженого Указом Президента України від 16 вересня 2010 року № 902/2010, це Положення визначає порядок здійснення Президентом України помилування відповідно до пункту 27 частини першої статті 106 Конституції України.

Помилування засуджених здійснюється у виді:

- заміни довічного позбавлення волі на позбавлення волі на строк не менше двадцяти п'яти років;
- повного або часткового звільнення від відбування як основного, так і додаткового покарання;
- заміни покарання або невідбутої його частини більш м'яким покаранням.

Право клопотати про помилування має особа, яка засуджена судом України і відбуває покарання в Україні.

Клопотання про помилування може бути подано після набрання вироком законної сили, а при розгляді справи в касаційному порядку – після прийняття рішення відповідним судом.

Клопотання про помилування особою, засудженою судом України, яка відбуває покарання в Україні, або засудженою судом іноземної держави і переданою для відбування покарання в Україну без умови про незастосування помилування, подається через адміністрацію установи виконання покарань або іншого органу, що здійснює виконання кримінальних покарань. Адміністрація в установленому порядку реєструє клопотання і протягом п'ятнадцяти днів з дня подання направляє його до Адміністрації Президента України разом із копіями вироку, ухвали і постанови суду, докладною характеристикою про поведінку особи і ставлення її до праці із викладеною письмово думкою адміністрації і, як правило, спостережної комісії або служби у справах неповнолітніх про доцільність помилування, а також іншими документами і даними, що мають значення для розгляду питання про застосування помилування.

ПРОШУ:

Помилувати мене, Кузьменка Василя Петровича, повністю звільнивши від подальшого відбування покарання або замінити невідбуту частину покарання більш м'яким покаранням.

Додаток: копія вироку та характеристика.

13 липня 2016 р.

Засуджений

(підпис)

В.П. Кузьменко

19. Клопотання в справі про адміністративне правопорушення про перекваліфікацію діяння або про призначення експертизи

Голосіївський районний суд м. Києва
Судді Іванову В. В.
Адвоката Петренка П. П.
(свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № 000 від 04.04.2001 р., поштовий індекс, адреса, телефон),
у справі № 757/53430/16-п про притягнення до адміністративної відповідальності Сідорова О. Я. за ст. 124 КУпАП

КЛОПОТАННЯ

в справі про адміністративне правопорушення про перекваліфікацію діяння

Відповідно до протоколу про адміністративні правопорушення від 17.05.2016 р. мій підзахисний Сідоров О. Я. 17.05.2016 р. о 18 год. 30 хв., керуючи автомобілем марки «ВАЗ-2107», д. н. з. КМ 5770 АС, в м. Києві по вул. О. Трутенка порушив вимоги п. 18 Правил дорожнього руху України, внаслідок чого здійснив на пішохідному переході наїзд на пішохода Чабан С. В., яка отримала легкі тілесні ушкодження.

Дії Сідорова О. Я. органами патрульної поліції кваліфіковано за ст. 124 КУпАП. Вважаю дану кваліфікацію дій Сідорова О. Я. невірною, оскільки диспозицією статті 124 КУпАП такого матеріального наслідку, як спричинення потерпілому легких тілесних ушкоджень, не передбачено.

Тому, прошу перекваліфікувати дії мого підзахисного на ч. 1 ст. 122 КУпАП за ненадання переваги в русі пішоходам на нерегульованих пішохідних переходах.

Додатки:

1. Копія ордеру.
2. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

18.06.2016 р.

Адвокат Петренко П. П.

(підпис)

20. Апеляційна скарга на постанову суду в справі про адміністративне правопорушення

До Апеляційного суду Львівської області
79008, м. Львів, пл. Соборна, 7
через Франківській районний суд м. Львова
79039, м. Львів, вул. Г. Чупринки, 69
Іваненко Сергія Миколайовича,
м. Львів, вул. Любнська, 23/7
На постанову судді Гінди О. М.
Франківського районного суду м. Львова
від 10 лютого 2015 р. у справі № 757/53430/16-п
про притягнення до адміністративної
відповідальності Фойницького С. М.
за ст. 124 КУпАП України

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА (у порядку ст. 294 КУпАП)

Зазначеною постановою Фойницького С. М. визнано винним у тому, що нібито він 21 грудня 2014 р., керуючи автомобілем марки «Сузукі», н/з ВС 7479 АМ, у м. Львові, по пр. Чорновола, 95 біля т/ц «Арсен», рухаючись заднім ходом, не переконався, що це буде безпечним, не звернувся за допомогою до сторонніх осіб, унаслідок чого здійснив зіткнення з автомобілем ВАЗ, н/з ВС 2683 ВЕ. Своїми діями порушив п. 10.10 Правил дорожнього руху. За це порушення до Фойницького С. М. застосовано адміністративне стягнення у вигляді позбавлення права керування всіма видами транспортних засобів на строк 6 (шість) місяців.

Вважаємо, що, виходячи з нижчевикладеного, постанову суду від 10 лютого 2015 р. у справі № 757/53430/16-п не відповідає вимогам законодавства, матеріалам та обставинам справи. Насамперед, слід зазначити, що самі обставини події ДТП, викладені у протоколі про адміністративне правопорушення АВ № 967866, не відповідають дійсним обставинам, поясненням і поясненням свідків, дані яких зазначені у протоколі.

У поясненнях до протоколу вказано, що 21 грудня 2014 р., керуючи автомобілем «Сузукі», н/з ВС 7379 АМ, я рухався майданчиком для паркування автомобілів біля т/ц «Арсен», що на пр. Чорновола, 93. Пригальмувавши, щоб дати дорогу пішоходу, який вийшов із магазину, Фойницький С. М. відчув поштовх у задню частину автомобіля. Після цього, вийшовши з автомобіля, Фойницький С. М. побачив, що автомобіль, який рухався за ним, не дотримавшись безпечної дистанції, скоїв ДТП.

Однак, водій даного автомобіля дуже швидко викликав «знайомих» працівників Державтоінспекції, які, ігноруючи пояснення Фойницького С. М. та пояснення свідків, склали протокол про адміністративне правопорушення відносно нього.

Одночасно слід зазначити, що даний протокол складено працівниками Державтоінспекції з порушеннями вимог ст. 256 КУпАП.

Відповідно до ч. 1 ст. 256 КУпАП у протоколі про адміністративне правопорушення зазначаються, зокрема, дата і місце його складення; місце, час вчинення і суть адміністративного правопорушення; нормативний акт, який передбачає відповідальність за дане правопорушення.

Усупереч даній вимозі Кодексу, представником поліції не вірно вказано дату складання протоколу, дату вчинення правопорушення, суть правопорушення, а також не зазначено, який пункт Правил дорожнього руху порушено.

Крім того, в порушення ч. 4 ст. 256 КУпАП, працівник поліції, складаючи протокол, не роз'яснив мені прав, передбачених ст. 268 КУпАП, про що Фойницький С.М. зазначив у протоколі. Отже, протокол, який став основою для притягнення його до адміністративної відповідальності, складено з грубим порушенням вимог вищевикладених норм законодавства.

За таких умов не можна вважати, що у діях Фойницького С.М. є склад зазначеного правопорушення. Більше того, протокол не відповідав вимогам закону і не підлягав розгляду у суді. Відповідно до п. 2 ст. 278 КУпАП України, суд при підготовці до розгляду справи має перевірити, зокрема, правильність складання протоколу. Як видно з наведеного, суд не зробив цього і почав розглядати справу передчасно.

Разом з тим, виходячи з нижчевикладеного, оскаржувана постанова суду винесена з порушенням вимог чинного законодавства.

Відповідно до ч. 2 ст. 7 КУпАП провадження в справах про адміністративні правопорушення здійснюється на основі суворого додержання законності. В оскаржуваній постанові суд зазначив, що моя вина у вчиненні правопорушення доведена зібраними по справі доказами. Однак, докази, що містяться у матеріалах справи, свідчать про відсутність моєї вини.

Відповідно до ст. 251 КУпАП «доказами в справі про адміністративне правопорушення є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються протоколом про адміністративне правопорушення, поясненнями особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілих, свідків...»

Відповідно до ч. 2 ст. 256 КУпАП, серед іншого зазначено, що «у протоколі про вчинення адміністративного правопорушення зазначаються прізвища, адреси свідків і потерпілих, якщо вони є».

Зважаючи на вищевикладене, слід дійти висновку, що свідками події ДТП відповідно до протоколу АВ № 967866 є Василів Ірина Андріївна, яка давала письмові пояснення, які повністю суперечать обставинам, зазначеним у протоколі та постанові суду, а стверджують про відсутність вини, а також Цимбрівський В. та Гала О., які були на місці події та давали усні пояснення про відсутність вини працівникам поліції.

Таким чином, оскаржувана постанова суперечить фактичним обставинам справи, зібраним поясненням свідків, які були на місці події, поясненням Фойницького С.М., а ґрунтується лише на протоколі, складеному, як зазначено вище, з істотними порушеннями законодавства.

Вказане свідчить про недотримання судом п. 3 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 11 червня 2004 р. № 11 «Про окремі питання, що виникають при застосуванні судами положень ст. 276 Кодексу України про адміністративні правопорушення», де зазначено, що згідно зі ст. 245 КУпАП суддя при розгляді справи про адміністративне правопорушення має своєчасно, всебічно, повно та об'єктивно з'ясувати обставини справи і вирішити її в точній відповідності із законом.

Окрім порушення норм матеріального законодавства, суд, при розгляді справи допустив істотні порушення процесуальних прав.

Відповідно до ч. 1 ст. 268 КУпАП справа про адміністративне правопорушення розглядається в присутності особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Під час відсутності цієї особи справу може бути розглянуто лише у випадках, коли є дані про своєчасне її сповіщення про місце і час розгляду справи і якщо від неї не надійшло клопотання про відкладення розгляду справи.

Суд в оскаржуваній постанові зазначив, що Фойницький С.М. не з'явився в суд, хоча належним чином був повідомлений про час і місце слухання справи. Вказане твер-

дження не відповідає дійсності, оскільки повідомлення про слухання справи Фойницький С. М. не отримував, а в матеріалах справи відсутні докази про повідомлення його належним чином про час і місце розгляду справи, тому таке твердження суду не ґрунтується на доказах та є голослівним. Крім того, з 02 лютого 2015 р. по 10 лютого 2015 р. (включно) Фойницький С. М. перебував у робочому відрядженні за межами міста Львова.

Ці порушення не є суто формальними. Такий розгляд справи позбавив можливості реалізувати свої права, передбачені ст. 268 КУпАП України, зокрема, дати пояснення, подати докази, заявити клопотання про допит свідків. Захід адміністративного стягнення також обраний із порушенням вимог закону. Суд не вказав жодного доводу, на підставі якого обирає адміністративне стягнення у вигляді позбавлення права керування транспортними засобами, а не, наприклад, штрафу.

Вказане свідчить про порушення судом вимог ст. 33 КУпАП України, яка передбачає врахування особи порушника, його майнового стану, пом'якшуючих обставин тощо при обранні виду адміністративного стягнення. У матеріалах справи та в тексті постанови не видно, щоб усі ці аспекти досліджувалися та враховувалися. При цьому у матеріалах справи не міститься документів, які б підтверджували місце роботи, професію, характеристику особи, сімейний стан тощо. Тому і у цій частині постанови є такою, що не відповідає матеріалам справи, та, відповідно, не обґрунтованою та формальною.

З наведеного є очевидним, що, розглядаючи справу, суд значно відступив від принципів повноти та об'єктивності судового розгляду. Суди повинні неухильно виконувати вимоги ст. 268 КУпАП щодо розгляду справи про адміністративне правопорушення у присутності особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Під час відсутності зазначеної особи це можливо лише у випадках, коли є дані про своєчасне її сповіщення про місце та час розгляду і якщо від неї не надійшло клопотання про його відкладення. При розгляді справ зазначеної категорії необхідно з'ясовувати всі обставини, перелічені у статтях 247 і 280 КУпАП, у тому числі шляхом допиту свідків і призначення експертиз. Зміст постанови судді має відповідати вимогам, передбаченим статтями 283 і 284 КУпАП. У ній, зокрема, потрібно навести докази, на яких ґрунтується висновок про вчинення особою адміністративного правопорушення, та зазначити мотиви відхилення інших доказів, на які посилався правопорушник, чи висловлених останнім доводів.

Таким чином, слід зазначити, що всупереч ст. 285 КУпАП, Фойницькому С. М. не було надіслано копію постанови суду. Про постанову я дізнався 26 лютого 2015 р., коли й отримав її копію в суді, а тому прошу поновити строк на апеляційне оскарження постанови.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 287–289, 294 КУпАП України, –

ПРОШУ:

1. Поновити строк на апеляційне оскарження постанови.
2. Оскаржувану постанову скасувати, а справу про адміністративне правопорушення щодо мене закрити за відсутністю у діях Фойницького С. М. складу адміністративного правопорушення.

Додатки:

1. Копія постанови суду від 10 лютого 2015 р. на 1 арк.
2. Копія ордеру.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

27 лютого 2015 р.

Іваненко С. М.

21. Заперечення на апеляційну скаргу в справі про адміністративне правопорушення

До апеляційного суду Запорізької області
69005, м. Запоріжжя, просп. Леніна, 162
адвоката ЮК Жовтневого району м. Запоріжжя
Роналя Анатолія Миколайовича
69095, м. Запоріжжя, вул. Гоголя, 149, корп. 2,
тел. 62–34–82;
в інтересах Климка Володимира Івановича
69000, м. Запоріжжя, вул. Чарівна, 12,
тел.: д. 95–01–00
Справа № 757/53430/16-п

Заперечення на апеляційну скаргу по справі № 757 / 53430 / 16-п

Постановою судді Шевченківського районного суду м. Запоріжжя від 02 вересня 2015 року Климка В.І., який працює водієм в КП «Водоканал» і проживає в м. Запоріжжі, вул. Чарівна, 12, притягнуто до адміністративної відповідальності за ст. 124 КУпАП і накладено на нього стягнення у виді штрафу у розмірі 340 гривень в доход держави.

Климко В.І. визнано винним у тому, що він 11.08.2015 року приблизно о 21 годині 25 хвилин, керуючи автомобілем «Фіат», державний номер ЛД 1254ВК, що належить КП «Водоканал», під час руху у дворовому проїзді будинку № 30 по вул. Автозаводській у м. Запоріжжі, не обрав безпечну швидкість руху і при виникненні небезпеки не вжив заходів для зупинки транспортного засобу, внаслідок чого здійснив наїзд на перешкоду – дорожню вибоїну, чим порушив вимоги п. 12.1, 12.3 ПДР України. В результаті ДТП автомобіль пошкоджений, травмованих немає.

Представником КП «Водоканал» подано апеляційну скаргу на постанову судді Шевченківського районного суду м. Запоріжжя від 02 вересня 2015 року, так як, на їхню думку, суд не врахував при винесенні постанови наслідки у виді матеріальної шкоди іншим особам (юридичним чи фізичним), у зв'язку з чим просять скасувати постанову і направити на новий розгляд.

Апеляція представників КП «Водоканал» до задоволення не підлягає з таких міркувань.

Згідно з диспозицією ст. 124 КУпАП особа може нести відповідальність лише при вчиненні нею порушення, як учасником дорожнього руху, правил дорожнього руху, що спричинило пошкодження транспортних засобів, вантажу, автомобільних доріг, вулиць, залізничних переїздів, дорожніх споруд чи іншого майна. Тобто, повинні настати наслідки у виді матеріальних збитків іншим особам (юридичним чи фізичним).

У протоколі про адміністративне правопорушення Серії АР № 010611 від 14.08.2015 року (а.с. 2) та в постанові судді від 02.09.2015 року (а.с. 25–28) не зазначено матеріальні наслідки порушення, які б свідчили про настання матеріальних збитків іншим юридичним чи фізичним особам.

Суддя, розглядаючи справу по суті, визнаючи Климка Володимира Івановича винним у порушенні правил дорожнього руху, у постанові зазначив, що той не обрав безпечну швидкість руху і при виникненні небезпеки не вжив заходів для зупинки транспортного

засобу, внаслідок чого здійснив наїзд на перешкоду – дорожню вибоїну, через ДТП його автомобіль було пошкоджено.

Між тим, зі схеми дорожньо-транспортної пригоди від 11.08.2010 р. (а.с. 3) видно, що вибоїна розміром 1,2x2,4м. у дворовому проїзді будинку № 30 по вул. Автозаводській у м. Запоріжжі була перешкодою і створювала небезпеку для руху автотранспорту, а відсутність попереджувальних знаків 1.12 або 1.39 перед вибоїною стала причиною дорожньої події за участю водія Климка Володимира Івановича. За наявності попереджувальних знаків про перешкоду, він міг би завчасно вжити заходів для зменшення швидкості чи повної зупинки транспортного засобу.

Відсутність таких знаків виключає відповідальність водія Климка Володимира Івановича за порушення п.п. 12.1, 12.3 Правил дорожнього руху, оскільки його дії не перебували у безпосередньому причинному зв'язку з наслідками, що настали.

За таких обставин, склад правопорушення, передбачений ст. 124 КУпАП, у діях водія Климко Володимира Івановича відсутній, а тому апеляція представників КП «Водоканал» не підлягає задоволенню, а постанова судді місцевого суду підлягає скасуванню із закриттям провадження по справі на підставі п. 1 ст. 247 КУпАП.

З урахуванням наведеного та керуючись ст. ст. 124, 247, п. 1 ст. 293, 294 КУпАП України,

ПРОШУ:

1. У задоволенні вимог апеляційної скарги відмовити.
2. Постанову судді Шевченківського районного суду м. Запоріжжя від 02 вересня 2015 року скасувати і закрити провадження по справі № 757/53430/16-п.

Додатки:

1. Копії заперечень на апеляційну скаргу у 2 примірниках.
2. Копія ордеру.
3. Копія свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

Захисник

А. М. Рональ

10.09.2015

22. Заява до Європейського суду з прав людини у кримінальній справі

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИН
Рада Європи, Страсбург, Франція

ЗАЯВА

**відповідно до Статті 34 Європейської Конвенції з Прав Людини,
а також до Статей 45 та 47 Регламенту Суду**

ВАЖЛИВО: Ця заява є юридичним документом, який може зачепити Ваші права та обов'язки.

СТОРОНИ

A. ЗАЯВНИК

1. Прізвище	Савченко
2. Ім'я (імена)	Ярослав Анатолійович
Стать:	Чоловіча
3. Громадянство	Україна
4. Рід занять	-
5. Дата та місце народження	6 липня 1986 року, місто Кременчук
6. Постійна адреса	Харківський слідчий ізолятор № 27,
вул. Полтавський шлях, 99, м. Харків
7. Номер телефону	
8. Теперішня адреса (якщо відрізняється від п. 6)	див. п. 6 вище
9. Прізвище та ім'я представника	Коноплянко Андрій Анатолійович
10. Рід занять представника	юрист
11. Адреса представника	вул. Скрипника 14 а, м. Харків, 61057,
Україна
12. Номер телефону	+38 (000) 000 00 00
e-mail	000@gmail.com

C. ВИСОКА ДОГОВІРНА СТОРОНА

4. УКРАЇНА

II. ВИКЛАДЕННЯ ФАКТІВ

1. Заявник – Савченко Ярослав Анатолійович (далі – заявник), який народився 1986 року, вважає, що став жертвою порушень Конвенції та стверджує, що держава Україна порушила його право, гарантоване статтями 3 та 5 § 3 Конвенції.

5.1. Обставини справи

2. 17 грудня 2011 року о 20 годині заявника було затримано працівниками міліції за підозрою в скоєнні декількох крадіжок з квартир (див. пояснення, додаток № 2) та доставлено до Московського районного відділку міліції.

3. У районному відділку міліціонери К, У, Х, О запропонували заявнику співпрацювати з ними та зізнатися у крадіжках та взяти на себе відповідальність за нерозкриті злочини. Заявник відмовився та попросив оповістити його рідних, що його затримано та викликати адвоката для участі у допиті (див. пояснення, додаток № 2).

4. Далі міліціонери К, У, Х, О завели руки заявника за спину та одягли наручники, кинули його на підлогу та обмотали скотчем, на голову одягли целофановий пакет і почали душити, далі замість пакету на голову одягли протигаз та перекрили доступ повітря. Заявник декілька разів втрачав свідомість, його поливали водою, приводили до тями та наполягали надати зізнавальні свідчення, чіпляли клеми на пальці рук, вуха, статеві органи та пускали струм, викручували руки, били по голові та тілу, надавлювали на статеві органи (див. пояснення, додаток № 2).

5. Під тиском насильства заявник підписав «явку з повинною» (див. скаргу-пояснення, додаток № 2).

6. Заявник стверджує, що ніч з 17 по 18 грудня 2011 року він провів у відділку міліції.

7. 17 грудня 2011 року, тільки на наступний день після затримання міліціонери одягли заявника в курточку та взуття, у карман поклали коробочку з золотом, після чого провели вилучення речових доказів у присутності понятих (див. пояснення, додаток № 2).

8. 17 грудня 2011 року о 23:15 заявника було доставлено до ІТТ (ізолятор тимчасового тримання) (див. додаток № 3).

9. 20 грудня 2011 року суд постановив застосувати до заявника запобіжний захід у виді тримання під вартою (див. додаток № 3).

10. 22 грудня 2011 року заявника було доставлено в СІЗО № 27 у м. Харкові (див. додаток № 3).

11. У подальшому заявника кілька разів доставляли із СІЗО до ІТТ, де він утримувався в періоди з 13 січня 2012 року до 15 січня 2012 року, з 19 січня 2012 року і до 24 січня 2012 року, з 27 січня 2012 року і до 29 січня 2012 року, а звітти на допити до відділку міліції.

12. 28 січня 2012 року заявника з СІЗО № 27 привезли до ІВС, де він перерізував собі вени, так як боявся повторення катувань співробітниками Московського районного відділку міліції (див. пояснення, додаток № 2). Співробітники ІВС викликали швидку допомогу, фельдшери якої зафіксували різані рани лівого передпліччя (див. додаток № 3).

13. 11 лютого 2012 року заявника звинувачено в скоєнні декількох крадіжок, кримінальну справу передано з Московського районного відділку міліції до ГУБОЗ ГУ МВД України в Харківській області (управління по боротьбі з організованою злочинністю, далі – УБОЗ) (див. пояснення, додаток № 2).

14. 1 квітня 2012 року заявник стверджує, що його вивезли з СІЗО № 27 до УБОЗ для проведення допиту. У підвальному приміщенні УБОЗ заявника знов піддавали катуванням: душили протигазом, били струмом, викручували руки, давили статеві органи, погрожували уколоти голкою, яка заражена СНІДОМ, погрожували вбивством або доведенням до самогубства, розправою з його родиною.

15. 13 квітня 2012 року заявника знову вивезли до ІТТ, де він перебував до 16 квітня 2012 року.

16. Під час перебування у ІТТ 13 квітня 2012 року заявник знов перерізував собі вени, щоб його знов не піддавали катуванням, але рану зашили та відправили до УБОЗ, де знову міліціонери здійснювали фізичний та психологічний тиск на нього і заставили підписати якісь документи, які він не читав (див. додаток № 6).

17. 14, 15, 19, 20, квітня 2012 року та 10, 13 травня 2012 року з СІЗО № 27 заявника вивозили до УБОЗ та, погрожуючи застосувати до нього фізичну силу, примушували підписувати різні документи, давати свідчення проти себе та інших осіб (див. пояснення, додаток № 2).

18. 23 січня 2012 року та 30 січня 2012 року та в інші дати заявник написав ряд скарг на незаконні дії міліції у контролюючі органи та органи прокуратури (див. додаток № 9, 10, 11, 12).

19. 14 лютого 2012 року прокуратура Московського району міста Харкова повідомила заявника, що його скарги розглянуті та 7 лютого 2012 року винесено постанову про відмову в порушенні кримінальної справи у зв'язку з відсутністю в діях міліції складу злочину (див. додаток № 9).

20. 25 травня 2012 року Головне управління МВС в Харківській області повідомило, що скарги заявника щодо застосування до нього недозволених методів дізнання у ході кримінальної справи розглянуті, проведено службову перевірку, у ході якої порушень чинного законодавства не встановлено (див. додаток № 10).

21. 1 жовтня 2012 року заявник звернувся зі скаргою до Генеральної прокуратури України на дії працівників міліції, а також на неефективне розслідування районною прокуратурою протиправних дій щодо нього (див. додаток № 11).

22. 15 листопада 2012 року обласна прокуратура, за запитом Генеральної прокуратури України, повідомила заявника, що порушень закону у діях правоохоронців не було, постанова районної прокуратури обґрунтована (див. додаток № 11).

23. 7 грудня 2012 року Московський районний суд м. Харкова вказав на недоліки проведеного розслідування (див. додаток № 12).

24. 8 січня 2013 року заявник звернувся до обласної прокуратури зі скаргою про застосування до нього недозволених методів з боку співробітників міліції під час досудового слідства (див. додаток № 12).

25. 6 лютого 2013 року прокуратура Харківської області повідомила, що на підставі рішення суду від 7 грудня 2012 року скасувала постанову районної прокуратури про відмову в порушенні кримінальної справи, вказавши, що цю постанову винесено передчасно та необґрунтовано, та повідомила заявника, що 9 січня 2013 року районною прокуратурою розпочато досудове розслідування по його справі (див. додаток № 12), 13 січня 2013 року прийнято рішення про закриття кримінального провадження у зв'язку з відсутністю складу злочину (див. додаток № 13).

26. 6 лютого 2013 року прокуратура Харківської області постановила скасувати постанову про закриття кримінального провадження районною прокуратурою через те, що постанову про закриття кримінального провадження вчинено передчасно та необґрунтовано (див. додаток № 14).

27. 18 лютого 2013 року прокуратурою області винесено постанову про закриття кримінального провадження у зв'язку з відсутністю об'єктивних даних, які б вказували про неправомірні дії або перевищення службових повноважень та зловживання владою, які б підпадали під ознаки злочину. З матеріалів кримінального провадження виділено матеріали та передано їх до Київської районної прокуратури м. Харкова, де 7 березня 2013 року було зареєстровано кримінальне провадження щодо можливих неправомірних дій працівників УБОЗ (див. додаток № 15, 16).

28. 19 лютого 2013 року районною прокуратурою також було закрито кримінальне провадження щодо оскарження заявником дій правоохоронних органів. Заявник оскаржив цю постанову до суду (див. додаток № __).

29. 18 березня 2013 року суд повернув заяву заявнику у зв'язку з поданням її після закінчення строку, встановленого законодавством для оскарження постанов. Заявник оскаржив це рішення до апеляційного суду (див. додаток № __).

30. 25 квітня 2013 року апеляційний суд скасував рішення суду першої інстанції та направив скаргу заявника на повторний розгляд (*див. додаток № 1*).

31. 1 червня 2013 року суд скасував постанову слідчого районної прокуратури про закриття кримінальної справи та ухвалив направити матеріали кримінальної справи до районної прокуратури для проведення розслідування (*див. додаток № 2*).

32. 21 червня 2013 року Московський районний суд скасував постанову прокуратури про закриття кримінального провадження, вказавши, що є підстави вважати досудове розслідування неефективним і неповним, а постанову про закриття кримінального провадження передчасною, необґрунтованою, безпідставною. Постанову суду направлено до районної прокуратури (*див. додаток № 16*).

33. 19 лютого 2013 року Московський районний суд постановив обвинувальний вирок у справі про здійснення крадіжок і призначив заявнику покарання у вигляді 10 років позбавлення волі.

34. Заявник оскаржив вирок до апеляційного суду.

35. На даний час справа щодо незаконних дій міліції була закрыта у зв'язку з відсутністю складу злочину. Заявник оскаржив рішення прокуратури до суду.

III. ЗАЗНАЧЕННЯ ПОРУШЕНЬ КОНВЕНЦІЇ ТА/АБО ПРОТОКОЛІВ І ВІДПОВІДНА АРГУМЕНТАЦІЯ

6.

6.1. Про порушення статті 3 Конвенції

А. Щодо побиття та катувань заявника працівниками міліції

36. Заявник стверджує, що під час допитів працівники міліції били його. Крім того, він стверджує, що в період з 17 грудня 2011 року по 13 червня 2012 року працівники міліції катували його електрострумом, одягали на вуха та статеві органи електроди і пускали струм, одягали протигаз, перекидали доступ повітря та застосовували інші види фізичного та психологічного насильства, погрожували вбити заявника і розправитися з його рідними з метою отримання зізнавальних свідчень у скоєнні кримінальних злочинів. Він стверджує, що всі наявні тілесні ушкодження були отримані ним через фізичне насильство з боку працівників міліції. Нанесення заявнику представниками міліції тілесних ушкоджень під час допитів також підтверджується співзвинуваченим із заявником паном І. (*див. додаток № 3*).

37. З метою уникнути катування працівниками міліції, заявник різав собі руки та намагався покінчити життя самогубством. В ІТТ було зафіксовано тілесні ушкодження заявника та підтверджуються висновками медичних працівників і матеріалами щодо викликів швидкої допомоги (*див. додатки № 6, 7*). Згідно з оглядом медичних працівників, заявник мав порізи на лівому передпліччі.

38. Заявник стверджує, що застосування працівниками міліції тортур є порушенням статті 3 Конвенції.

39. Крім того, заявник стверджує, що його побиття, катування та погрози розправи з його близькими велися представниками міліції з метою отримання зізнавальних свідчень у кримінальній справі, що є складовою частиною тортур у розумінні Конвенції.

40. Враховуючи вразливий стан, заявник стверджує, що не мав способу зафіксувати тілесні ушкодження незалежними від представників районного відділку міліції та УБОЗ експертами (*див. додатки № 6, 7*).

41. Заявник вважає, що поведіння, якому він був підданий представниками міліції, слід кваліфікувати як катування за змістом статті 3 Конвенції.

Б. Щодо порушення процесуальної частини статті 3 Конвенції

42. Заявник стверджує, що багаторазово звертався до органів прокуратури зі скаргами про побиття та катування з боку працівників міліції. Крім того, він стверджував про це в суді, який розглядав кримінальне обвинувачення проти нього.

43. Органи прокуратури неодноразово ігнорували скарги заявника на незаконні дії представників міліції та відмовляли у відкритті кримінальної справи за фактом побиття і катувань заявника, перевищення службових повноважень.

44. 23 січня 2012 року та 30 січня 2012 року та в інші дати заявник написав ряд скарг на незаконні дії міліції у контролюючі органи та органи прокуратури (див. додатки № 9, 10, 11, 12).

45. 14 лютого 2012 року прокуратура Московського району міста Харкова повідомила заявника, що його скарги розглянуті та 7 лютого 2012 року винесено постанову про відмову в порушенні кримінальної справи у зв'язку з відсутністю в діях міліції складу злочину (див. додаток № 9).

46. 25 травня 2012 року Головне управління МВС в Харківській області повідомило, що скарги заявника щодо застосування до нього недозволених методів дізнання у ході кримінальної справи розглянуті, проведено службову перевірку, у ході якої порушень чинного законодавства не встановлено (див. додаток № 10).

47. 1 жовтня 2012 року заявник звернувся зі скаргою до Генеральної прокуратури України на дії працівників міліції, а також на неефективне розслідування районною прокуратурою протиправних дій щодо нього (див. додаток № 11).

48. 15 листопада 2012 року прокуратура повідомила заявника, що порушень закону у діях правоохоронців не було, постанова районної прокуратури обґрунтована (див. додаток № 11).

49. 7 грудня 2012 року Московський районний суд м. Харкова вказав на недоліки проведеного розслідування (див. додаток № 12).

50. 8 січня 2013 року заявник звернувся до обласної прокуратури зі скаргою про застосування до нього недозволених методів з боку співробітників міліції під час досудового слідства (див. додаток № 12).

51. 6 лютого 2013 року прокуратура Харківської області повідомила, що на підставі рішення суду від 7 грудня 2012 року скасувала постанову районної прокуратури про відмову в порушенні кримінальної справи, вказавши, що цю постанову винесено передчасно та необґрунтовано та повідомила заявника, що 9 січня 2013 року районною прокуратурою розпочато досудове розслідування по його справі (див. додаток № 12), 13 січня 2013 прийнято рішення про закриття кримінального провадження у зв'язку з відсутністю складу злочину (див. додаток № 13).

52. 6 лютого 2013 року прокуратура Харківської області постановила скасувати постанову про закриття кримінального провадження районною прокуратурою через те, що постанову про закриття кримінального провадження вчинено передчасно та необґрунтовано (див. додаток № 14).

53. 18 лютого 2013 року прокуратурою області винесено постанову про закриття кримінального провадження у зв'язку з відсутністю об'єктивних даних, які б вказували на неправомірні дії або перевищення службових повноважень та зловживання владою, які б підпадали під ознаки злочину. З матеріалів кримінального провадження виділені матеріали та передані до Київської районної прокуратури м. Харкова, де 7 березня 2013 року було зареєстровано кримінальне провадження щодо можливих неправомірних дій працівників УБОЗ (див. додатки № 15, 16).

54. 19 лютого 2013 року районною прокуратурою також було закрито кримінальне провадження щодо оскарження заявником дій правоохоронних органів. Заявник оскаржив цю постанову до суду (див. додаток № __).

55. 18 березня 2013 року суд повернув заяву заявнику у зв'язку з поданням її після закінчення строку, встановленого законодавством для оскарження постанов. Заявник оскаржив це рішення до апеляційного суду (див. додаток № __).

56. 25 квітня 2013 року апеляційний суд скасував рішення суду першої інстанції та направив скаргу заявника на повторний розгляд (див. додаток № __).

57. 1 червня 2013 року суд скасував постанову слідчого районної прокуратури про закриття кримінальної справи та ухвалив направити матеріали кримінальної справи до районної прокуратури для проведення розслідування (див. додаток № 9).

58. 21 червня 2013 року Московський районний суд скасував постанову прокуратури про закриття кримінального провадження, вказавши, що є підстави вважати досудове розслідування неефективним і неповним, а постанову про закриття кримінального провадження передчасною, необґрунтованою, безпідставною. Постанову суду направлено до районної прокуратури (див. додаток № 16).

59. Заявник стверджує, що систематичні скасування постанов про відмову в порушенні кримінальної справи та бездіяльність слідчих органів щодо розслідування обставин фізичного знування над ним порушують статтю 3 Конвенції.

60. Таким чином, заявник вважає, що в обставинах його справи органи влади України не провели ефективного розслідування його небезпідставних тверджень про побиття та катування в порушення процесуальної частини статті 3 Конвенції.

6.2. Про порушення статті 5 § 3 Конвенції

61. Судовий контроль є ефективним засобом захисту від можливого неналежного ставлення, яке особливо ймовірно на початковій стадії затримання, а також від зловживання повноваженнями, покладеними на співробітників правоохоронних органів.

62. Заявника затримано 17 грудня 2011 року в суботу, до ІТТ відправлено тільки вночі 18 грудня 2011 року. Доставлено до суду в середу 21 грудня 2011 року, тільки через 4 дні, а переведено до СІЗО № 27 тільки 24 грудня 2011 року. Обставин, що перешкоджали своєчасному доставляюню заявника до суду, не було.

63. Судовий контроль при затриманні особи повинен бути негайним, перш за все, для того, щоб встановити будь-які факти жорстокого поводження і мінімізувати будь-які виправдані порушення свободи особи.

64. Будь-який період часу більше 4-ох днів вважається надто довгим. Більш короткі строки також можуть порушити вимогу про невідкладність, якщо не існує будь-яких труднощів або виключних обставин, що перешкоджають своєчасному направленню заарештованого до судді (*Ipek and others with Turkey, n. n. 36–37*). Представники міліції мали цілих 2 робочі дні для застосування судового контролю законності затримання та тримання під вартою заявника, але заявника до суду доставили тільки на 5 день затримання.

65. Заявник вважає, що представники міліції спеціально відкладали направлення його до суду, щоб під тиском, використовуючи його вразливий стан і невизначеність свого положення, отримати від нього зізнання у скоєнні злочинів.

66. Таким чином, заявник вважає, що органи влади України порушили вимогу ст. 5 § 3 Конвенції, відповідно до якої кожний заарештований або затриманий має негайно постати перед суддею чи іншою посадовою особою.

IV. ЗАЯВА ЗГІДНО ЗІ СТАТТЕЮ 35 § 1 КОНВЕНЦІЇ

16.

Остаточне внутрішнє рішення (дата та юридична природа рішення, орган, що його ухвалив (судова чи інша інстанція).

Остаточного рішення немає.

17.

Інші рішення (в хронологічному порядку, із зазначенням по кожному з них дати прийняття, юридичної природи, а також органу (судового чи іншого), який це рішення ухвалив.

1. Постанова Московського районного суду м. Харкова від 7 грудня 2012 року.
2. Ухвала Московського районного суду м. Харкова від 1 червня 2013 року.
3. Ухвала Апеляційного суду Харківської області від 25 квітня 2013 року.

18.

Чи існують (існували) будь-які інші засоби внутрішнього захисту, які Ви не використали? Якщо так, поясніть чому.

67. На національному рівні не існує ефективних засобів захисту.

V. ВИКЛАДЕННЯ ПРЕДМЕТУ ЗАЯВИ ТА ПОПЕРЕДНІ ВИМОГИ ЩОДО СПРАВЕДЛИВОГО ВІДШКОДУВАННЯ

19.

Заявник просить Європейський Суд визнати порушення статей 3, 5§ 3 Конвенції
Вимоги щодо справедливого відшкодування будуть сформовані в ході подальших процедур.

VI. ІНШІ МІЖНАРОДНІ ІНСТАНЦІЇ, ДЕ РОЗГЛЯДАЛАСЬ АБО РОЗГЛЯДАЄТЬСЯ СПРАВА

20.

З заявою в інші міжнародні інстанції з цього ж предмету та підстав заявник не звертався.

VII. ПЕРЕЛІК ДОДАНИХ ДОКУМЕНТІВ

21.

1. Довіреність на представника заявника.
2. Скарга-пояснення заявника з описом нелюдського поведіння з ним представниками міліції.
3. Лист начальника ІТТ від 04.09.2013 р.
4. Пояснення співзвинуваченого з заявником – Іванко В. А., яким підтверджується нелюдське поведіння представників міліції з заявником.
5. Витяги з журналу первинного медичного огляду та реєстрації затриманих і взятих під варту осіб.
6. Довідка, видана Харківською міською клінічною лікарнею швидкої та невідкладної допомоги, від 14.04.2013 року.
7. Лист прокуратури Московського району м. Харкова від 14.02.2011.
10. Лист Головного управління МВС у Харківській області від 25.05.2011;
11. Лист прокуратури Харківської області від 15.11.2012.
12. Лист прокуратури Харківської області від 6.02.2013.
13. Постанова прокуратури Харківської області від 13.02.2013.
14. Постанова прокуратури від 6.02.2013;
15. Лист прокуратури Харківської області від 20.03.2013.
16. Ухвала Апеляційного суду Харківської області від 25 квітня 2013.
17. Ухвала Московського районного суду м. Харкова від 1.06.2013;

22.

Виходячи з моїх знань і переконань, я свідомо заявляю, що всі відомості, вказані у формулярі, вірні.

Місце _____ Дата «__» _____ 2013 року.

Зміст

РОЗДІЛ І. СКЛАДАННЯ ЦИВІЛЬНИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ДОКУМЕНТІВ

1. Заява про забезпечення позову або заява про забезпечення доказів у цивільній справі.....	3
2. Заява про перегляд заочного рішення або заява про видачу судового наказу чи скасування судового наказу.....	6
3. Заява у справі окремого провадження	8
4. Позовна заява про визнання правочину недійсним	11
5. Позовна заява про захист особистих немайнових прав	14
6. Позовна заява про захист права власності та визнання права власності на майно	16
7. Позовна заява про захист права інтелектуальної власності.....	18
8. Позовна заява зі спору щодо забезпечення виконання зобов'язань.....	22
9. Позовна заява про припинення (розірвання) окремих видів зобов'язань і відшкодування нанесених збитків (шкоди).....	24
10. Позовна заява щодо порушення умов договорів лізингу або найму (оренди).....	26
11. Позовна заява щодо порушення умов договорів позики або позички	28
12. Позовна заява зі спору за недоговірними зобов'язаннями	30
13. Позовна заява про відшкодування майнової та немайнової шкоди	32
14. Позовна заява зі спору, що виникає із спадкового права	35
15. Позовна заява зі спору, що виник із особистих немайнових прав та обов'язків подружжя, батьків і дітей, інших членів сім'ї.....	38
16. Позовна заява у спорі, що виник із майнових прав та обов'язків подружжя й інших членів сім'ї	40
17. Позовна заява про захист житлових прав (визнання права користування жилим приміщенням, визнання особи такою, що втратила право користування жилим приміщенням тощо).....	43
18. Позовна заява про захист права власності на земельну ділянку або права користування земельною ділянкою.....	45
19. Позовна заява про захист трудових прав (про поновлення на роботі незаконно звільненого працівника та стягнення середнього заробітку за час вимушеного прогулу, стягнення заборгованості з заробітної плати, відшкодування моральної шкоди у зв'язку з порушенням трудових прав тощо).....	47
21. Заява про перегляд рішення за нововиявленими обставинами або заява про перегляд судового рішення Верховним Судом України у цивільній справі	58
22. Заява до Європейського суду з прав людини у цивільній справі	60

РОЗДІЛ ІІ. СКЛАДАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ТА АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ДОКУМЕНТІВ

1. Позовна заява про захист суб'єктів господарювання від недобросовісної конкуренції ..	67
2. Позовна заява про відшкодування шкоди і збитків, завданих підприємцем до- вкілля та законним інтересам суб'єктів господарювання.....	71

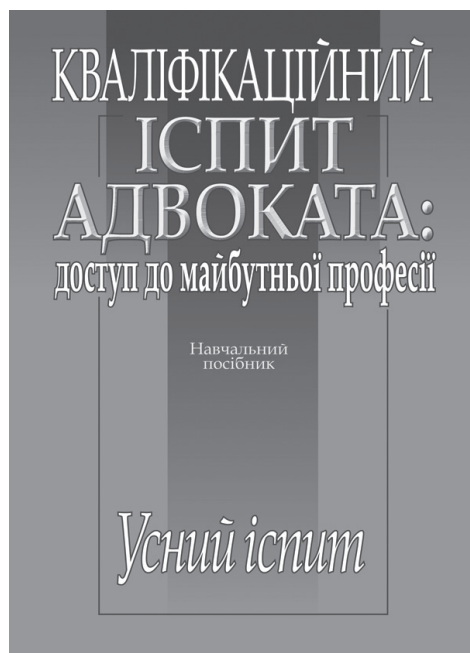
3. Відзив на позовну заяву про скасування реєстрації суб'єкта господарської діяльності ...	73
4. Позовна заява про захист права власності та інших майнових прав суб'єкта господарювання.....	75
5. Позовна заява про відшкодування збитків, завданих суб'єкту господарювання порушенням його майнових прав юридичними особами, а також органами державної влади чи органами місцевого самоврядування	77
6. Позовна заява про визнання господарського договору недійсним або про розірвання господарського зобов'язання.....	79
7. Заява про визнання суб'єкта підприємницької діяльності банкрутом.....	82
8. Претензія зі спору, що виник із договору перевезення чи з договору про надання послуг зв'язку, чи з договору, заснованого на державному замовленні	84
9. Позовна заява зі спорів, пов'язаних із захистом авторського права та суміжних прав або з захистом права на знаки для товарів і послуг, чи із захистом права на винаходи.....	87
10. Позовна заява про відшкодування збитків, завданих суб'єкту господарювання невиконанням або неналежним виконанням господарського договору	89
11. Відзив на позовну заяву у господарській справі.....	93
12. Апеляційна або касаційна скарга на рішення господарського суду.....	96
13. Відзив на апеляційну або касаційну скаргу на рішення господарського суду.....	98
14. Заява про перегляд рішення господарського суду за нововиявленими обставинами або заява про перегляд судового рішення Верховним Судом України.....	100
15. Заява про відстрочку або розстрочку виконання рішення господарського суду, або зміну способу та порядку виконання рішення, ухвали, постанови.....	102
16. Адміністративний позов щодо оскарження рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень	104
17. Адміністративний позов щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності виборчих комісій, комісій із референдуму, членів цих комісій	106
18. Адміністративний позов про визнання нечинним акта ненормативного характеру (наприклад, рішення податкового органу про донарахування податку та штрафних санкцій).....	108
19. Заява про забезпечення доказів або заява про забезпечення адміністративного позову	110
20. Апеляційна або касаційна скарга на рішення адміністративного суду	112
21. Заява про перегляд рішення адміністративного суду за нововиявленими обставинами або заява про перегляд судового рішення Верховним Судом України.....	115
22. Заява про відстрочення або розстрочення виконання, зміну чи встановлення способу і порядку виконання рішення в адміністративній справі.....	117

РОЗДІЛ III.

СКЛАДАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ДОКУМЕНТІВ ТА ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ДОКУМЕНТІВ ЩОДО АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

1. Скарга на бездіяльність слідчого, прокурора, яка полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань	119
2. Заява потерпілого про кримінальне правопорушення.....	121
3. Цивільний позов у кримінальному провадженні.....	123
4. Скарга на постанову про закриття кримінального провадження	125

5. Заява про відвід слідчому, судді або присяжному	126
6. Клопотання під час досудового розслідування про зміну юридичної кваліфікації або про закриття провадження, або про проведення слідчих (розшукових) дій тощо.....	128
7. Скарга на рішення слідчого про відмову у задоволенні клопотання.....	133
8. Угода про примирення між потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, або угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості ...	135
9. Апеляційна скарга на ухвалу слідчого судді про обрання запобіжного заходу – тримання під вартою.....	139
10. Клопотання під час підготовчого провадження про зміну підсудності або про зміну запобіжного заходу	140
11. Клопотання під час судового розгляду про залучення експерта або про допит свідків ...	142
12. Клопотання про визнання доказу недопустимим	143
13. Зауваження на журнал судового засідання	144
14. Апеляційна скарга на вирок суду або на ухвалу суду	145
15. Касаційна скарга на вирок суду	147
16. Заперечення на апеляційну скаргу або касаційну скаргу в кримінальному провадженні ...	149
17. Клопотання про перегляд судового рішення Верховним Судом України.....	151
18. Клопотання про помилування	154
19. Клопотання в справі про адміністративне правопорушення про перекваліфікацію діяння або про призначення експертизи.....	156
20. Апеляційна скарга на постанову суду в справі про адміністративне правопорушення ...	157
21. Заперечення на апеляційну скаргу в справі про адміністративне правопорушення	160
22. Заява до Європейського суду з прав людини у кримінальній справі	162

Тверда обкладинка, 864 стор.

Авторський колектив:

Кучинська О. П. – д-р. юрид. наук, проф.;
Мельник А. М. – канд. юрид. наук – розділи 1, 3, 5, 8, 15; **Погорецький М. А.** – д-р. юрид. наук, проф., адвокат; **Сергєєва Д. Б.** – д-р. юрид. наук, с.н.с.; **Старенький О. С.** – канд. юрид. наук – розділи 4, 6, 7; **Циганюк Ю. В.** – канд. юрид. наук, доц., адвокат – розділи 11, 12, 13, 14; **Яновська О. Г.** – д-р. юрид. наук, проф., адвокат; **Біцай А. В.** – канд. юрид. наук – розділи 2, 9, 10.

За редакцією д-ра юрид. наук, проф.

О. П. Кучинської; д-ра юрид. наук, проф.

М. А. Погорецького; д-ра юрид. наук, проф.

О. Г. Яновської

Навчальний посібник розроблено колективом авторів з урахуванням Програми складання кваліфікаційного іспиту в новій редакції, затвердженій рішенням Ради адвокатів України від 26 лютого 2016 р. № 68, а також чинного законодавства України.

Посібник розраховано на широке коло осіб, у тому числі осіб, які готуються до складання кваліфікаційного іспиту для отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, студентів юридичних спеціальностей, юристів і всіх, хто цікавиться правом.

З питань придбання звертайтеся по тел.: 044-223-1525; 044-223-1530; 099-607-9762

Сайт: www.alerta.kiev.ua

Навчальне видання

**КВАЛІФІКАЦІЙНИЙ
ІСПИТ АДВОКАТА:
доступ до майбутньої професії
*ПИСЬМОВИЙ ІСПИТ***

Навчальний посібник

Відповідальний за випуск
Комп'ютерна верстка
Обкладинка

О. В. Діордійчук
Д. М. Алексєєв
В. С. Жиборовський

Підписано до друку 21.11.2016 р. Формат 70x100^{1/16}
Папір офсетний. Гарнітура «Times New Roman».
Друк офсетний. Умовн.-друк. арк. 13,98
Наклад 2000 прим. (1-й завод 1-1000).

Видавництво «Алерта»

04210, м. Київ, а/с 112.

Тел.: (044) 223-15-25, 223-15-30.

E-mail: alerta@ukr.net, веб-сайт: www.alerta.kiev.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 788 від 29.01.2002 р.